

Yeter ki KUR'AN SUSMASIN 2

İçindekiler

1. BÖLÜM	2
2. BÖLÜM	3
3. BÖLÜM	5
4. BÖLÜM	6
5.BÖLÜM	8
6. BÖLÜM	10
7. bölüm.....	12
8. BÖLÜM	13
9. BÖLÜM	16
10. BÖLÜM	18
11. BÖLÜM	21
12. BÖLÜM	26
13. BÖLÜM	28
14. BÖLÜM	29
15. BÖLÜM	35
16. BÖLÜM	40
17. BÖLÜM	41
18. BÖLÜM	43
19. BÖLÜM	45
20. BÖLÜM	48
21. BÖLÜM	49

22. BÖLÜM	50
23. BÖLÜM	51
24. BÖLÜM	54
25. BÖLÜM	56
26. BÖLÜM	57
27. BÖLÜM	61
28. BÖLÜM	61
29. BÖLÜM	63
30. BÖLÜM	64
31. BÖLÜM	65
32. BÖLÜM	67
33. BÖLÜM	68
34. Bölüm	71

1. BÖLÜM

Saat gece yarısından sonra 02:00'ı gösteriyordu. Polis merkezinin operasyon biriminde yoğun bir hareketlilik vardı. Hazırlık için koşuşturma içinde olan özel hareket timi ve sivil polislerin komiseri olduğu her halinden belli olan şahıs, hazırlık yapmakla meşgul olan diğerlerine azarlayıcı bir şekilde:

-Çabuk olun, acele edin, çok oyalanıyorsunuz!.. şeklinde talimatlar yağırdıyordu.

Nihayet operasyon ekibi hazırlanmış, hepsi bir araya toplanmıştı. Operasyon amiri karşılına geçip konuşmaya başladı.

-Elimizde bulunan şahıs tüm çabalarımıza rağmen konuşmuyor. Kendisinden herhangi bir bilgi elde edemedik. Bunun için evine baskın düzenleyeceğiz. Çok dikkatli olmamız lazım. Çatışma çıkabilir. Ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Çatışma çıkarsa, ateş etmekten çekinmeyin. Evi yoğun ateş altına alın...

Yapacakları operasyon ile ilgili olarak bilgi vermeye devam ediyordu. Polislerden biri söz almak için elini kaldırdı. Komiser birinin elini kaldırdığını görünce çok öfkelenmiş olacak ki, sert bir ses tonuyla ve bağırarak;

-Konuşacaklarım henüz bitmiş değil. Konuşmamı bitirdiğim zaman size söz hakkı vereceğim. O zaman istediğinizi sorar ya da konuşursunuz, dedi.

Polis yavaşça elini indirdi. Soru sormak ya da konuşmak için izin istediğine pişman olmuştu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, kulaklarına kadar kızarmıştı. Sanki vücudunun ısısı iki misli artmış, terlemeye başlamıştı. Belli ki komiserin bu sözleri gururuna çok dokunmuştu. Öfkeden burnundan soluyarak; "Pis herif, en iyisini hep sen bilirsin zaten!" diye sessizce mırıldandı. Bunu söyledikten hemen sonra korku ve endişe ile etrafına baktı. Yanlarında bulunan diğer polislerin umursamadığını görünce; "Oh be! Kimse duymamış" dercesine ferahlamıştı.

Komiser konuşmasını bitirmiş, sorusu olan var mı? Diye sormuştu. Kimseden ses çıkmayınca, komiser:

-Acımak yok, bunu unutmayın. Evi ararken çok dikkatli ve titiz arayın. Ev halkına acımasız ve sert davranın. Bunların anladığı dil bu. Evde yaşı büyük erkekleri ve elimizdeki adamın eşini tutuklayacağız. Haydi herkes iş başına!.. diyerek emir verdi.

Operasyon ekibi tam teçhizatlı, maskeli bir şekilde iki cip, iki minibüs ve iki taksi ile yola çıkmış, operasyon yapacakları eve doğru ilerliyorlardı. Ana caddelerden ikisini, birkaç ara sokağı da geçtikten sonra gitmeleri gereken yere varmışlardı. Eve yaklaşık elli metre kala araçları durdurup indiler. "Cellat"

lakaplı terörle mücadele komiseri, genellikle İslami çalışmalar yapan Müslümanlar yönelik operasyonları yöneten bu operasyonda da başı çekiyordu. Merkezde yaptığı konuşmadan sonra içi rahatlamış olacak ki, tüm polisler araçlarından indikten sonra yanlarına gidip bizzat operasyonu yönetmeye başladı.

-121 ve ekibi! Sizler şu evin damına çıkın, kuş uçurtmamalısınız. 156 ve ekibi! Siz evin hemen karşısındaki sokak başlarını tutun. Diğer bir ekibe dönerek, “Siz de binanın giriş çıkışlarını kontrol altına alın” dedi.

Evin her tarafını abluka altına almışlardı. Sanki basacakları ev, içinde kadın ve çocukların bulunduğu bir ev değil de, askeri bir kışlaydı.

On-on beş kişiden oluşan bir grup merdivenleri sessiz ve ellerindeki silahları her an ateş edecek vaziyette tutmuş olarak çıkmaya başladılar. Basacakları evin kapısına geldiklerinde, bir grup yukarı merdivene çıkıp bekledi. bir grup da aşağı merdiveni tutmuştu. Gecenin sessizliğinde sadece nefes alış verişlerinin sesi vardı.

Ellerindeki tüm ağır silahlara ve hazırlıklara rağmen korku ve endişe hepsinin gözlerinden okunuyordu. Sessizlik bir süre devam etti.

2. BÖLÜM

Ramazan ayına girilmiş, yeni girilen Ramazan’ın heyecanını yaşıyordu herkes.

Hatice, Fatma ve diğerleri bir araya gelmiş, Ramazan ve ondaki hayırlarla ilgili sohbet dersine başlamışlardı.

“Ramazan-ı Şerif’in pek çok hikmetlerinden dokuz hikmeti beyan eden dokuz nüktedir” diye okumaya başladı Hatice.

-Ramazan-ı Şerif’teki oruç, İslamiyet’in beş erkanının birincilerindendir. Ramazan-ı Şerif’teki orucun çok hikmetleri, hem de Cenabı-ı Hakkın Rububiyet’ine, hem insanın içtima-i hayatına, hem şahsi hayatına, hem nefsin terbiyesine, hem ilahi nimetlerin şükrüne bakar. Cenabı Hakk yeryüzünü bir nimet sofrası suretinde yarattığı ve bütün nimet çeşitlerin o sofrada yayarak Rahman ve Rahim olduğunu ifade ediyor.

Ramazan-ı Şerif’teki oruç, hakiki ve halis, azametli ve umumi bir şükrün anahtarıdır. Çünkü diğer vakitlerde mecburiyet altında olmayan insanların çoğu, hakiki açlık hissetmedikleri vakit, çok nimetlerin kıymetini bilmiyorlar. Kuru bir ekmekle bile iftar vaktinde çok büyük değer kazanıyor. Böylece, padişah’tan ta en fukaraya kadar herkes Ramazan-ı Şerif’te o nimetlerin kıymetini anlamakla bir manevi şükre ulaşır.

İnsanlar iş-uğraş yönünden çeşitli surette yaratılmışlardır. Cenabı-ı Hak o ihtilafa binaen, zenginleri, fukaraların yardımına davet ediyor. Halbuki zenginler, fukaraların acınacak acı hallerini ve açlıklarını, oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler. Eğer oruç olmazsa nefisperest çok zenginler bulunabilir ki; açlık ve fakirliğin ne kadar elim ve onların şefkate ne kadar muhtaç olduğunu idrak edemez. Halbuki insaniyetteki hemcinsine şefkat, hakiki şükrün bir esasıdır. Hangi fert olursa olsun, kendinden bir cihette daha fakiri bulabilir. Ona karşı şefkate mükelleftir.

Nefis kendini hür ve serbest ister ve öyle telakki eder. Hatta hayali bir rububiyet ve keyfi hareketlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Hususen, dünyada servet ve iktidarı da varsa, gafil de olmuşsa, bütün bütün gasıbane, hırsızcasına ilahi nimeti hayvan gibi yutar.

İşte Ramazan-ı Şerifte en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki, kendisi malik değil, memluktur. Hür değil, abdtir. Emir olunmazsa en adi ve en rahat şeyi de yapamaz. Elini suya uzatamaz. Hayali rablığı kırılır. Abd olur, hakiki görevi olan şükre gider.

İnsan nefsi gaflet esnasında kendisini unutuyor. İçinde bulunduğu acziyeti, sınırsız fakirliği ne kadar zayıf olduğunu, musibetlere hedef bulunduğunu ve çabuk bozulur, dağılır et ve kemikten ibaret olduğunu düşünmez. Adeta çelikten bir vücudu varmış gibi, ölmeyecekmiş gibi hayaller kurar. Dünyaya saldırır. Şiddetli bir hırs ile tamah ile ve şiddetli alaka ve muhabbet ile dünyaya atılır. Her lezzetli ve menfaatli şeye bağlanır. Kendini tam şefkatle terbiye eden, yaratıcısı Allah’ı unuttur. İşte Ramazan-ı Şerif’teki oruç, en gafillere ve inatçılara zaafını ve acziyetini ve fakirliğini hatırlatır.

Kur’an-ı Kerim bu ayda nazil olmuş olduğundan Kur’an-ı Kerim’i yeni nazil oluyormuş gibi okumak ve dinlemek, o hitabı Resulullah (SAV)’den işitiyor gibi dinlemek, belki Hazreti Cebrail (as)’den, belki Mutekezzim-i Ezeli’den dinliyor gibi bir Kudsi haleti mazhar olmak...

Ramazan-ı Şerifte amellerin sevabı bire bindir. Kur’an-ı Kerimin her bir harfinin on sevabı var. On iyilik yazılır, on cennet meyvesi getirir. Ramazan-ı Şerifte ise her bir harfin on değil, bin ve Ayet-ül Kürsi gibi ayetlerin her bir harfi binler ve Ramazan-ı Şerifin Cumalarında da daha çoktur. Kadir gecesinde otuz bin iyilik, güzellik ve hasene sayılır.

Nefis Rabbini tanımak istemiyor. Firavunca bir şekilde Rablik istiyor. Ne kadar azap edilse o damar onda kalır. Fakat açlıkla o damarı kırılır. İşte Ramazan-ı Şerifteki oruç doğrudan doğruya nefsin Firavunluk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, zaafını, fakrını gösterir. Kul olduğunu gösterir.

Evet, her bir harfi otuz bin baki meyveler veren Kur'an-ı Kerim, öyle bir nurani Tuba ağacı hükmüne geçiyor ki milyonlarla o baki meyveleri Ramazan-ı Şerifte mü'minlere kazandırır.

Orucun kemali ise; mide gibi bütün duyu organlarını, gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri, insani cihazlara dahi bir nevi oruç tutturmaaktır. Mesela, dilini yalandan, gıybetten, kötü tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak; gözünü namahreme bakmaktan; kulağını fena şeyleri işitmekten men edip gözünü ibrete ve kulağını hak söze ve Kur'an-ı Kerim'e sarf etmek...

Üstad Bediüzzaman'ın Ramazan Risalesini okumaya devam etti Hatice.

Risalenin nihayetinde arkadaşlarına hitaben:

-Ramazan'ın ve orucun Allah indindeki değeri ve bizlere kazandırdığı büyük ve sayısız sevapları göz önünde bulundurarak, içine girdiğimiz Ramazan-ı Şerifi eda etmeye gayret göstermeliyiz. Her zaman asli görevlerimiz arasında bulunan fakir fukarayı gözetme, komşu haklarına dikkat ve riayet etme, şehid ve tutuklu ailelerini ziyaret etme.. gibi görevlerimizin eksikliklerini bu Ramazan'da tamamlamaya çalışmalı ve daha güzel daha mükemmele doğru ilerlemenin başlangıcı yapmalıyız.

Şimdiye kadar yapmadığımız, tembellik gösterdiğimiz ibadetlerimizi arttırmalı ve hayatımızda yer etmesi için bu Ramazan-ı Şerifi fırsat bilerek yeniden bazı şeylere başlamalıyız. Örneğin; Allah Resulü (as) "Ramazanda kılınan nafile (sünnetler) farz hükmüne geçerler." Hadisini şiar edinerek nafile namazlarımızı arttırmalıyız. Bilhassa namaz sünnetlerimizi kaçırmamaya özen göstermeliyiz. Sahura kalkıldığı için gece ibadetine kendimizi alıştırmalıyız. Sahura her kalkışımızda muhakkak "Teheccüd" namazı kılalım ki, onun bereketi kat kat artsın.

Üstad'ın dediği gibi Ramazan ayı; Kur'an-ı Kerim ayıdır. Bu ayda bol bol Kur'an-ı Kerim okuyalım. Çünkü okuduklarımız anlarsak daha çok faydalanırız. Bu ayda ailelerimiz, iftar yemekleri vererek çevredeki fakir-fukaraları davet edecekler. Bizler de bu hayırdan pay almak için, yemek yapma işinde canla başla çalışmalıyız. Ayrıca, inşallah cami komşuları, akraba, hasta, arkadaş, şehit ve tutuklu aileleri ziyaretlerimize tam hızla devam edeceğiz, diye konuşmasını sürdürdü.

Genç kızlar sohbete dalmış konuşuyorlarken zil ısrarlı bir şekilde çalmaya başladı. Kapı açılmış gelen kişi salonda heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyordu. İçerdekilerse sesi tam olarak işitemediklerinden bir şey anlamıyorlardı. Merak içinde kalmışlardı. Fatma dayanamayıp;

-Hatice! Bakar mısın, ne olmuş? Meraklandım doğrusu.

-Evet, ben de meraklandım. Bir bakıp geliyorum, diyerek odadan çıktı.

Oturma odasına geçti. Yengesi ve annesinin yüz ifadelerinden bir şeyler olduğu seziliyordu. İlk başta sormaktan korktuysa da ağlamadıklarını görünce düşündüğü şey olmadığına kanaat getirerek annesine;

-Hayırdır anne, böyle telaşlı telaşlı kapıyı çalan kimdi? Kötü bir şey yok inşallah..

-Yok kızım yok. Olan da zaten beklediğimiz ve hesaba kattığımız şeyler. Eşi ve çocukları cezaevinde olan bunca insandan daha iyi değiliz.

-Babam mı yakalandı?

-Hayır, camiye basıp Hüseyin abin, Hamdullah, Orhan ve camide bulunan birkaç öğrenciyi almışlar. Diğer öğrencileri de dağıtıp bir daha camiye gelmemeleri için tehdit etmişler.

-Haberı getiren kimdi?

-Camiye giden öğrencilerden biri dükkana babana haber vermiş. Baban da Selçuk'u göndermişti. Evi de basabilirler, haberiniz olsun diyordu.

-Yengem burada mı kalacak?

-Onu birkaç günlüğüne bir yerlere misafir olarak göndeririz. Bu zalimler onu da alabilirler. Bunların dini, imanı, vicdanı yok. Küçük çocukları yakaladıklarına göre onu da yakalarlar.

-Hemen haber vermeleri iyi oldu.

O zamana kadar suskun kalan Büşra;

-Benim bildiğim Hüseyin dirençlidir. Göreceği işkencelere pes edecek biri değil. Beni ona karşı koz olarak kullanmayacaklarını bilsem, buradan bir adım dahi atmazdım. Ne var ki genelde onları eşleri ile tehdit ediyorlar. "Eşlerinizi getirip işkence yapacağız, hatta onları soyacağız" diyorlar. Çeşitli işkence ve taktiklere başvuruyorlar. Bu da bazen onların dirençlerini kırıyor. Bunun olmaması için tedbirimizi almamız iyi olacak.

-Üzgün müsün yenge? Kendimizi üzmemizin bir yararı olmaz herhalde.

-Doğru, yakalanan herkes için üzülmürüm. Sadece Hüseyin için değil. Tek suçları camide ders vermek olan yüzlerce gencecik fidanın zindanlarda tutulmasından üzgünüm. Ben, yıllardır eşleri zindanda olan kardeşlerimden daha iyi değilim. Benim çocuklarım, onların çocuklarımdan daha iyi

değil. Mücadele içinde olup dert ve ızdırap çekmek, pasifleşip rezil olmaktan çok daha üstündür. Biz, üstün olana talibiz.

Zeynep hanım konuşmaya daldıklarını görünce;

-Hadi kızım, misafirlerine haber ver. Onları eve gönder ki biz de hazırlıklarımızı yapalım, dedi.

Annesinin uyarısı ile misafirlerinin yanına döndü Hatice. İçerde meraklı bakışlarla karşılaşınca:

-Polis camiye basmış. Hüseyin, abim ve iki arkadaşıyla beraber cami öğrencilerinden birkaç tanesini yakalamışlar. Babam haber göndermiş, dedi.

-Peki nereye götürmüşler?

-Sabah mı basmışlar?

-Bunlar bizden ne istiyorlar, anlamadım ki...

Hatice tutulduğu soru yağmuruna cevap vermek için:

-Nereye götürdüklerini bilmiyoruz. Abim onlar sabah ders veriyorlar. Herhalde ders saatinde basmışlar. Bunlar bizden ne istiyorlar sorusuna gelince... İslam'ı yaşamamamızı, Kur'an-ı Kerim'den uzak durmamızı, gayri Müslim ülkeler gibi bir hayat tarzı benimsememizi, camilere gitmememizi, Kur'an-ı Kerim dersi vermememizi, kısacası dinimizden uzaklaşmamızı istiyorlar. Şimdi arkadaşlar zaten konuşacak bir şey kalmadı. Ramazan programımızı da belirledik. Hakkınızı hela edin. Polis burayı da basabilir. Sizlerin de risk altında kalmamanız için sizi evlerinize göndermek zorundayım. Tekrar hakkınızı helal edin. Yarın camide görüşürüz inşallah, dedi.

Misafirlerin gitmesi ile evi toparlamaya başladı Zeynep hanım, Büşra ve Hatice. Ev toparlanmış, Büşra küçükleri hazırlarken, Zeynep hanım:

-Hatice, kızım sen de hazırlan. Yengenle beraber git. Hem yengen ile beraber olursun, hem de senin burada olmana da gönlüm razı değil, dedi.

-Benim burada olmamda herhangi bir sakınca var mı? Bence gitmeme gerek yok.

-Yengen yalnız kalmasın. Ayrıca bunların işi belli olmaz. Bakarsın seni de alırlar.

-Tamam ben de hazırlanayım öyleyse.

Hatice de hazırlanmıştı. Büşra ile çıkmak üzere iken;

-Size eve gelmeniz için haber göndermeyene kadar, sakın gelmeyin. Bol bol dua edin. Şunu unutmayın ki zor anlarda yapılan dualar geri çevrilmez. Ayrıca Allah kendisine sığınanları korur. Şu anda elimizden dua etmek ve Allah'tan yardım dilemek geliyor. Zorluklardan sonra kolaylıklar vardır. Bunun için "... inananlar, Allah'a güvenip dayansınlar" ayetini hep hatırlamalıyız, dedi.

Kızlarını ve torunlarını öpüp dualar ederek yolcu etti Zeynep hanım.

3. BÖLÜM

Gecenin tüm sessizliği üzerindeydi yine bugün. İn cin uykudaydı. Sadece Allah'a kul olmaya çalışan; Şeytan'ın: "Halis kulların müstesna" dediği ihlaslı kullar uyanık ve Rablerine kulluk ediyorlardı.

Uyanık olan başkaları da vardı. Onların işleri gece yarısından sonra başlıyordu. Onlar, mesaiye başladıklarında çılgınlık, inilti, ahlar etrafı sarıyor, şeytanlar bile yapılanlardan dolayı vaveyla ediyorlardı.

Çırlıçılplak bir genç, elleri arkadan bağlanmış, kolları arasından geçirilen uzun bir kalas ile ayakları yerden kesilecek şekilde asılı duruyordu. Vücudunun tüm ağırlığı kollarına yüklenmiş, bedeni soru işareti şeklini almıştı. Çok acı çekiyor olmalıydı ki bazen tekbir getiriyor, bazen de bağırıyordu. Bu asılış şekline işkence literatüründe "Filistin Askısı" deniliyordu. Filistin askısında bulunan genç çektiği acılar yetmiyormuş gibi başına üşüşen, insanlıktan nasibini almamış işkencecilerin soru yağmuruna da tutulmuştu.

-Konuşacak mısın? Yoksa işkenceye devam mı edelim?

Hüseyin:

-Ne konuşmamı istiyorsunuz, size defalarca ifade verdim. Söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsunuz, dedi.

Bitkin ve inleyerek cevap vermeye çalışıyordu zar zor.

-Hikaye anlatıyorsun, hikaye... Örgütsel bağlantılarını anlat. Camiye sizi kim gönderiyor, raporları kime veriyorsunuz? Tanıdığın örgüt adamlarının isimlerini, örgüt içindeki faaliyetlerini tek tek anlat. Bu istediklerimizi anlatacağın. Aksi halde başına geleceklerden biz sorumlu olmayacağız.

-Söyledim size ahh.. Kollarım yerinden kopacak gibi... Camiye Kur'an-ı Kerim dersi vermek için gidiyorum. Örgütsel bir bağlantım yok, hiçbir illegal veya legal örgüte bağlı değilim. Ahh.. Allahu Ekber...

Çılgılığı arşı a'layı inletmişti Hüseyin'in. Verdiği cevap hoşlarına gitmemiş olacak ki işkencecilerden biri elinde copla var gücüyle hayalarına indirmişti Hüseyin'in.

-Doğru konuş, bizi kandıracağını mı sanıyorsun? Sen istediğimiz cevabı verene kadar bu durumda kalmaya devam edeceksin.

-Ahhh...! Ahhh,,!!! Allahu Ekber, size doğru söylüyorum. Allah korkusu yok mu sizde?

Çok acı çektiği belliydi (Bunun acısını yaşayanlar bilir, defalarca ölmek gibi bir şeydir.) Cop tüm hızıyla defalarca aynı yere inmişti.

-Keyfin bilir, doğruyu konuş. Bu gidişle bir daha çocuğun olmaz. Kendine acımıyorsan ailene acı.

-Camide ıhh.. Kur'an dersi veriyorum. İnansanız da ıhhh.. İnanmasanız da ıhhh,,, bu böyle ahh..! Allahu Ekber. Ahhh!

-Öldün mü lan? Adamın sesi çıkmaz oldu. Hey sen öldün mü? Numara yapıp bizi kandıracağını mı sanıyorsun? Hey sana söylüyorum.

Elindeki copla hareketsiz kalan Hüseyin'i dürtüyor ve bunları söylüyordu. Amirleri Hüseyin'in hareketsiz olduğunu görünce telaşla;

-Bayıldı mı!? Öldü mü bu? Bir bakın, diye bağırdı.

Kontrol etmeye başladılar.

-Komiserim, bayılmış, dedi polislerden biri.

-Bayılır tabi, hemen indirin, götürün suya tutun. Sonra da hücreğine atın. Keçi gibi inatçı. Ölüp kalacak, yine da konuşmuyor.

Hüseyin'in askıda olması yetmezmiş gibi aldığı cop darbeleriyle beraber son olarak ayakları bağlanmış, bir işkencecinin üzerine çıkmasıyla da bacakları ve kolları gerilmişti. Soru işaretinin düzleştirilmesi gibi... Bu son işkenceye dayanamamış, bayılmıştı.

-Bu adamın konuşmaya niyeti yok. Evini basmak için hazırlıklar tamam mı?

-Tamam komiserim. Herkes hazır.

-Eşini getirip karşısına çıkarınca bülbül gibi öter. Bunlar en ağır işkencelere dayanırlar ama namuslarının ele geçmesine asla..

4. BÖLÜM

Her zaman olduğu gibi Hacı Abdullah uyanmış, Rabbinin huzurunda kıyam, rüku ve secdeye duruyordu. Yavaş yavaş Kur'an-ı Kerim'i okurken aklını oğlundan alamıyordu. Acaba ne durumdaydı? Şimdi bu caniler olmadık işkenceler yapacaklardı. Oraya gidip de haftalarca işkence görmeyen hatta bazen aylarca bu ağır işkencelerden geçmeyen hemen hemen kimse yoktu. Namaz kılarken bu düşüncelerden kendini alamıyordu. Gözleri dolu dolu bitirdi namazını. Ellerini açarak; "Ya Rabbi! Beni affet. Senin huzurunda senden gayrısını düşündüğüm için beni bağışla, lakin bunu Sen'den gafil olduğumdan değil, sana dua, yalvarış, yakarış ve zalimleri Sana şikayet olarak benden kabul et. Şahidsin ki yakalanıp da şu anda işkence gören oğlum ve onun gibilerinin tek suçları Sen'in dinini yaşayıp yaşatmaya çalışmaktır. Camide Sen'in kitabını Müslüman toplumun çocuklarına öğretmeye çalışırken yakalandılar. Sen buna şahidsin. Onlara yardım et, görecekları ağır işkencelerde ayaklarını sabit kıl, dillerine mukayyet ol, onları iman dolu bir kalple çıkar. Onları zaferle mükafatlandır. Sabır ve sebat ver. Ya İlahi! Ey yardımcısı olmayanların yardımcısı, yardım et!.." dedi. Duasını henüz yeni bitirmişti ki, zil ısrarlı ısrarlı çalınmaya başladı. Bir yandan da kapı tekmeleniyordu. Hacı Abdullah anlamıştı. Sakin bir şekilde gürültüden uyanmış çocuklarına, sakin olmalarını, paniğe kapılmamalarını, korkmamalarını söyleyerek kapıya yöneldi.

-Gecenin bu saatinde kapıma dayanan kim? dedi.

-Açın polis!

-Polis olduğunuzu nereden bileyim? Saat sabahın 03:00'ü. Evimde ne işiniz olabilir ki?

Kapının diğer tarafındakilerin hoşuna gitmemiş olacak ki,

-Sana kapıyı aç diyorum. Biz polisiz. Evi arayıp gideceğiz, diye bağırdılar.

-Kapımıza her dayanıp da polis olduğunu söyleyenlere kapıyı açarsak halimiz ne olur?

-Fazla konuştun, kapıyı açacak mısın, yoksa kıralım mı?

-Polis olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Bunun için kimliğinizi kapının altından atın.

-Öyle mi?... Ulan sen kendini nerde sanıyorsun? Burası "Olağanüstü Hal Bölgesi" ve biz polisiz. İstedğimiz şekilde, istediğimiz evi basarız. Gerekirse kafanıza da sıkarız. Şimdi açıyor musun, açmıyor musun? Kapıyı kırarak içeri girersem, hepinizi kurşuna dizerim.

Hacı Abdullah polis olduklarını anlamış ve ciddi olarak söylediklerini yapacaklarına inanıyordu. Çünkü yıllardır onlar için bu tür şeyler olağan olmuştu. Evlerin basılıp insanların infaz edilmesi, kadın,

genç, yaşlı, çocuk demeden yakalanıp işkencelerden geçirilmesi hep yaşanmış şeylerdi. Bunu pekala yapabilirlerdi. Ve kimseye de hesap vermezlerdi. Kapıyı açtı Hacı Abdullah. Açar açmaz içeri daldı birkaç kişi. Yüzleri maskeliydi, biri silahını Hacı Abdullah'ın göğsüne dayadı.

Çocuklar, iri yarı, silahlı, bombalı, maskeli bu adamları görünce korkudan annelerine ve birbirlerine sokulmuşlardı. Komiserleri olacak ki, içlerinden bir Hacı Abdullah'a yönelerek:

-Kimliğini getir. İçeri dalmış diğer polisler de, "Hemen odaları arayın, ama çok dikkatli ve titiz arayın, aranmadık yer kalmamasın, tamam mı?" diye emirler yağdırdı. Polisler;

-Baş üstüne komiserim, diyerek odalara daldılar.

On beş kişi içeri girmiş, odaları didik didik aramaya başlamışlardı. Gördükleri tüm dolapları açıyor, içindekileri yerlere savurarak arama yapıyorlardı. Elbise dolapları, yatakların bulunduğu dolap, vitrin, kısacası ne varsa arama bahanesi ile dağıtılıyor ve yerlere atılıyordu. Kütüphane odası aynı zamanda da Mescid olarak kullanılan odaya giren polislerden biri salona gelerek;

-Amirim! Burada bir sürü kitap var. Ne yapmamızı istersiniz, diye sordu.

"Cellat" lakaplı komiser;

-Hangi odaymış bu? (Hacı Abdullah'a dönerek) Sen de gel, bize yardımcı olursun, deyip Hacı Abdullah'ı da beraberlerinde kütüphane odasına gittiler.

Komiser:

-Aboov! Bu kadar kitap senin mi, dedi.

-Evet, benim.

-Molla mısın?

-Hayır, değilim.

-Peki bunca Arapça kitaba ne yapıyorsun?

-Okuyorum.

-Benimle dalga mı geçiyorsun? Hani Molla değildin?!..

-Evet değilim. Ama bu, benim Arapça bilmediğim anlamına gelmez.

-Evet.. Abdullah... yoksa Hacı Abdullah mı demeliyim? Her neyse... Söyle bakalım örgüte ne zaman katıldın?

-Örgüt mörgütlerle ilişkim yok benim.

-Ama oğlun öyle söylemiyor, senin örgüte mensup olduğunu, hatta üst düzey olduğunu söylüyor.

-Oğlum öyle bir şey söylemez.

-Ne yani yalan mı atıyorum?

-.....

-Cevap vermedin, demek yalan attığımı düşünüyorsunuz?

-Ne söylediğini sen daha iyi bilirsin.

Birden bir tokatla sarsıldı Hacı Abdullah. Komiser yaşına bakmadan içindeki kin ve öfkeyi tokatla kusmuştu. Gözleri sinirden dolu dolu olan Hacı Abdullah:

-Utanmadın değil mi? Babanın yaşındayım, babanın! Yoksa sen babanı da mı dövüyorsun? Sizler böyle saldırgan olduğunuz müddetçe size karşı duracaklar da sürekli olacaktır, dedi.

-Olsunlar, olsunlar. (bağırıyordu komiser) Olsunlar bakalım, yıllardır rahat yüzü görmedik, çoluk çocuğumuzdan uzak, her gün vurulma tehlikesi ile karşı karşıyayız. Marksist örgüt yetmiyormuş gibi şimdi de İslamcılar çıktı. Siz var ya siz, Marksist örgütten de daha tehlikelisiniz.

-Neden, ne yaptık ki? Benim oğlum ne yaptı da yakalandı? Camide Kur'an-ı Kerim dersi vermesinin dışında başka bir suçu var mı? İslam ülkesinde İslam'ı yaşamak suç mu?

-Evet suç, kanunen camilerde ders vermek suç. Hem sizin namazınıza, orucunuza karışan mı var? Camilerden ezan sesi yükselmiyor mu? Daha ne istiyorsunuz? (Bunları söylerken bağırıyordu)

-Eğer İslam; namaz kılıp, oruç tutmaktan ibaret olsa idi Kur'an-ı Kerim bir bütün olarak değil, belki elli ayet olarak inerdi.

-O kadarını bilmem, siz dini siyasete alet ediyorsunuz. Siz oyuna geliyorsunuz

-Asıl oyuna gelen, İslam'a savaş açanlardır. Bu memlekette sırf başörtülü olduğundan kızlar okula alınmayıp coplanıyorsa, sırf camide ders verdiği için gençler tutuklanıp işkencelerden geçirilip yıllarca zindanlarda tutuluyorsa oyuna gelen ve huzur istemeyen bunları yapanlardır.

-Biz laik bir ülkede yaşıyoruz. Bu devletin kanunları var. Bu kanunlara bu devlette yaşayan herkesin uyma zorunluluğu var. Uymadığın zaman kanunsuzluk yapıyorsun demektir. O zaman da cezai müeyyideler uygulanır. Siz de bu kanunsuzlukları yapmayın. Okulda başörtüsü yasaksa takmasınlar. Camilerde Kur'an dersi vermek yasak. Bu yasakları çiğneyenler cezalandırılır. Öyle değil mi Hacı Abdullah?

-Dinin de kuralları vardır. Dinin de koyduğu kurallara uymak zorunluluğu vardır. Laiklik insanların çıkardığı bir rejimdir. İslam ise Allah'ın insanlar için seçtiği bir sistemdir. Hangisinin kurucusu daha

büyük ve hangisinin gücü her şeye yetiyorsa ya da tüm kainat içindekilerle beraber kiminse ona uymak lazım.

-Demagoji yapma! Hangisi daha büyükmüş, hangisi daha güçlüymüş... içinde yaşadığın memleketin kurallarına uymak zorundasın.

-Ben de öyle yapıyorum zaten. Bunun aksini yapmış değilim. Bu memleketin sahibi ne diyorsa onu yapmak için elimden gelen gayreti sarf ediyorum.

-Ne demezsin, onun için mi akşamdan beri benimle tartışıyorsun? Oğlun onun için mi örgütlere katılıp devleti yıkmaya çalışıyor? Kanunlara uyma anlayışın bu mu senin?

-Bu memleketin ve dünyanın sahibi Allah'tır. Ben onun emirlerine uymak için çabalıyorum.

-Delirtme beni Hacı Abdullah! Sözü dönüp dolaşıp Allah'a getirme...

Komiser ve Hacı Abdullah tartışa dursun diğer tarafta baskıncılardan ikisi küçük çocukları ürküterek:

-Söyle bakalım, evinize kimler geliyor, misafir gelenlerin isimlerini biliyor musun? Yengen nereye gitti? Baban ve abin İslamcı mı?

Küçükler maskeli adamların karşılarında yeterince ürkmüş olmakla beraber sorulan sorulara karşı tam anlamıyla ezilip büzülmüşlerdi. Baskıncıların ısrarlı sorularına;

-Bilmiyorum, cevapları veriliyordu. Bu cevapları alan baskıncılar daha çok soru soruyorlardı. Bu sahneye daha fazla dayanamayan Zeynep hanım:

-Bırakın çocukları, bacak kadar çocuklardan ne istiyorsunuz? Evi basıp talan etmeniz yetmiyormuş gibi şimdi de küçük çocukları mı ürkütüyorsunuz? Zaten sizi maskeli görünce yeterince korktular, dedikten sonra küçüklerin kolundan tutarak, "Werin law, werin qet ne tırsın" (Gelin yavrum gelin, sakın korkmayın) diyerek çocukları yanına çekti.

Baskıncı bu sefer Zeynep hanıma dönerek:

-Nerde?.. Hüseyin'in eşi nerde? Nereye kaçırdınız onu?

-Nereye kaçıracağız, kaç günlüğüne ziyarete gitti. Oğlumu yakalamanız yetmiyormuş gibi, şimdi de gelinimi mi yakalamak istiyorsunuz? Yok burada, nerde olduğunu da bilmiyoruz. Çekip gidin buradan!

-Ben sizi bilmez miyim, haber alır almaz uçurdunuz onu buradan. Ama biz onu buluruz, hiç merak etmeyin.

-Madem yakalayacaksınız, neden bizden soruyorsunuz? Hem niye gelinimi istiyorsunuz, o size ne yaptı ki? Ayrıca oğlum size ne yaptı?

-O yasadışı örgütlerle çalışıyor, camiye gidip örgüt adına ders veriyor. Mutlaka gelinin de camiye gidiyordur. Belki sen de gidiyorsun. Çünkü siz çoluk çocuk hepiniz bu işin içindesiniz.

-Müslümanız, camiye gideriz. Bu suçsa hepimizi yakalayın. Senin anan, baban camiye gitmiyor mu? Onları niye yakalamıyorsunuz?

-Siz örgüt adına gidiyorsunuz, sizi onun için yakalıyoruz.

-Biz hiçbir örgütten değiliz, bu sizin iftiranızdır. Camileri kapatmak istiyorsunuz, bunu açıktan yapamıyorsunuz, bu sefer bahaneler bulmak için bu tür oyunlara baş vuruyorsunuz.

Komiserin içeri girmesiyle;

-Her yer temiz komiserim, bir şey bulamadık diye rapor verdi, Zeynep hanımla konuşan baskıncı.

-Tamam, hazırlanın gidiyoruz. Kitapları bir kutuya doldurun, ayrıca Hacı Abdullah da bizimle geliyor. Birkaç gün misafir edeceğiz onu. Oğlunu özlemiştir şimdi.

Elindeki telsizle merkezi arayarak;

-301'den 452'ye... tamam, dedi.

-452 dinlemede, tamam.

-Gezintimiz sona erdi. Bir paketle beraber geliyoruz, tamam.

/Hazırlanın gidiyoruz, diye talimat vererek ayrıldılar evden. Yanlarında Hacı Abdullah da vardı.

5.BÖLÜM

İçeri giren Zeynep hanım içerdekilere:

-Hâlâ hazırlamadınız mı? Diye sordu.

-Hazırlıyoruz Zeynep teyze, az kaldı, diye cevap verdi Fatma.

Fatma'nın cevabı üzerine Zeynep hanım;

-Müsaade ederseniz kızım ile biraz yalnız kalıp konuşmak istiyorum, dedi.

Hüseyin abisinin yakalanmasının üzerinden aylar geçmişti. Hüseyin, yirmi gün göz altında kalmış, daha sonra tutuklanarak cezaevine konulmuştu. Diğer iki arkadaşı Hamdullah ve Orhan ise serbest

birakılmışlardı. Hacı Abdullah, evinde yapılan baskında yakalanıp gözaltına alınarak yaklaşık bir hafta sorgulanmıştı. Yaşlı olduğuna bakılmaksızın işkence görmüş ve hakaretlere maruz kalmıştı. Sorgulanıp savcılığa çıkarılmış ve oradan serbest bırakılmıştı.

Her evlenme çağına gelen genç kız gibi Hatice'yi de istemişler. "Ağabeyim çıkmadan evlenmem" dediyse de, Hüseyin Ağabeyinin "evlensin" diye cezaevinden haber yollamasıyla ikna olmuştu. Damat adayı hayatını bütünü ile İslami davaya adanmış, tüm zorluk ve meşakkatlere rağmen İslami mücadelesinden geri kalmayan muvahhid erlerdendi. Zaten Hatice de böylesi olmazsa evlenmem demişti. Kendisine düğün için ne istiyorsun diye sorulduğunda "Mehir, Allah'ın emri olmasaydı onu da almazdım. Mehri, gücüne göre versin. Diğer şeylere gelince, ben evliliğimi evin içini eşyalarla doldurmak için yapmıyorum. Dünyaya dalıp oyalanmak için de yapmıyorum. Ben evliliği İslami bir yuva kurmak ve hizmetimi orada da sürdürmek için yapıyorum." demişti.

Görüşmelerinin üzerinden birkaç ay sonra evlilik vakti gelip çatmıştı. Odada gelini hazırlamak ile meşgul olanlar çıkmış, Zeynep hanım kızı ile baş başa kalmıştı. Elini kızının başı üzerinde gezdirerek;

-Kız vermek zormuş. Hem de tahminimden daha zor, diyerek kızının karşısına oturdu. Hatice'ye şefkatle bakarken konuşmaya başladı. "Bak kızım! Fırsat buldukça seninle bu konularda konuşmaya gayret ettim. Bundan sonra da kapım her zaman sana açıktır. Yardımcı olabilirsem, yardımcı olmaya çalışırım. Lakin şunu hiç unutma! Asil kadın evinin içindeki sorunları ailesine bile anlatmayandır. Evlilik her zaman toz pembe geçmez. En mutlu çiftlerin bile aralarında sorunlar doğar. Önemli olan çiftlerin bu sorunları kendi aralarında çözüme kavuşturmalarıdır. Böylesi bir durumda oturup konuşarak sorunu ortaya koyun ve kim hatalı ise hatasını kabul edip bir daha yapmamaya gayret etsin. Şunu unutma kızım, hatalarda ve yanlışlarda inat ve devamlılık mutsuzluğun kaynağıdır. Çünkü bu, zamanla huy olmaya başlar. Böylece onu düzeltmek imkansızlaşır. Evlilik karşılıklı sevgi ve saygı üzerine kurulur. Sen eşine saygı gösterirsen o da sana saygı gösterir. Günümüz genç kızlarının televizyonlardan aldıkları anlayışlarla ve özentilerden takındıkları tavırlar evliliği çıkmazlara götürür. Bunu hiç unutma, İslam'ın getirdiği evlilik anlayışı huzurun, saadetin, temiz bir nesil ve toplumun oluşmasını sağlamaya yöneliktir. Bunun için herkese bir görev dağılımı yapılmıştır. Eşler buna riayet ederlerse inşallah mutsuz evlilikler olmaz.

Sen, sen ol kızım; kocanı, hakimiyetinin altına almaya çalışma, onun erkeklik onurunu muhafaza etmeye çalış, malını çarçur etme, ne israf et ne de cimri davran, kocanın ailesine kendi ailine gösterdiğinden daha çok ilgi ve alaka göster. Bu onu mutlu eder ve ailesinin yanında daha çok sevimli kılar. Ayrıca o da senin ailine aynı saygı ve ilgiyi gösterir. Kanaatkar ol, elindeki ile yetinmesini bil. Dünya malına fazla tamah etme. Bil ki dünyaya meylettikçe seni çeker. Daha baştan o konuda nefsinizi dizginle. Kocanın yaptıklarıyla ilgili soru sorma, onun sana söyledikleriyle yetin. Bilhassa dava konularında hiç soru sorma. Kocana hizmet et, unutma o da sabahtan akşama kadar sizin için didinip duruyor. Ayrıca insan sevdiğine hizmet eder. Bunu küçüklük ve aşağılık saymaz. Kocanın ayıplarını başkalarının yanında anlatma. Unutma karı-kocanın odasına melekler bile girmez. Bu kutsiyeti ve oradaki sırları sen de muhafaza et, dedi.

Ana-kız baş başa vermiş konuşuyorlardı. Bir ananın evladına verebileceği en güzel nasihatleri vermeye çalışıyordu Zeynep hanım. Hatice bu güzel nasihatleri can kulağı ile dinliyordu. Genç kızlığa adım atmasından bu yana annesi bu konularda onu en iyi şekilde yetiştirmeye gayret göstermişti. Sık sık özel sohbetler yapıp nasihatlerde bulunmuştu. Şimdi de yılların özetini ve kitaplarda olmayan şeyleri sunuyordu. Onlar konuşurlarken Fatma kapıyı çaldı, girebilirsiniz cevabıyla içeri giren Fatma:

-Teyze üzgünüm, ama gelini almaya gelmişler, biz son hazırlıkları yapalım, dedi.

Zeynep hanım:

-Tamam kızım, zaten konuşacaklarımız da bitmişti. Ben de misafirlerimin arasına döneyim, diyerek dışarı çıktı.

Fatma diğerlerini de çağırarak Hatice'nin son hazırlıklarını tamamlamaya başladılar. Eşyalarını (çeyiz) hazırladıkları valizlere iyice yerleştirip Hatice'nin de çarşafını giydirerek başına bandajını da bağladıktan sonra Fatma:

-Gelin hem ağlar hem de gülerek gider denmiş. Sen pek öyle olmuşa benzemiyorsun, dedi.

-Ben ne ağlarım, ne de gülerim. Sadece Rabbinden bu evliliğin bana dünya ve ahirette hayırlar getirmesini temenni ediyorum.

-Peki nasıl bir duygu, heyecanlı mısın?

-Korkuyorum, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok.

-Neden, ölüme mi gidiyorsun?

-Bazen evlenen arkadaşlarımızın korkuyoruz demeleri tuhafıma giderdi. Bize, "Ancak evlendiğinizde anlarsınız" dediklerinde; "Anlayacak ne var ki?" derdim kendi kendime. Şimdi onları

çok daha iyi anlıyorum. Gerçekten bu duyguyu gelinlik olarak giyilen çarşaf giyildiğinde anlaşılır. Bunun için sen gelin olduğunda anlarsın.

-Hadi kızlar! Gitme zamanı, misafirler gelini götürmek için acele ediyorlar, diye seslendi Zehra.

Zehra'nın seslenişi ile Hatice'yi salona çıkardılar. Salona çıkan Hatice'yi gören misafirler, salavat ve tekbir getirmeye başladılar. Gelin, damadın akrabaları tarafından evden çıkarılana kadar bu salavat ve tekbirler devam etti. Fatma ve Zehra, Sümeyye gibi Hatice'nin yakın arkadaşları ve küçük kız kardeşi de onunla gelin arabasına binmişlerdi. Hatice ise ağlıyordu.

6. BÖLÜM

Fatma bugün yine erken uyanmış ve okula gidecek olan kardeşlerine ve iş yerine gidecek olan babası için kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. Sabah namazından sonra genelde uyumamaya özen gösteriyordu. Bir cüz Kur'an-ı Kerim okuyuncaya kadar kardeşlerinin okul saati yaklaşıyordu. Bunun için de genelde namazdan sonra uyumuyordu. Kahvaltıyı hazırladıktan sonra tek tek kardeşlerini uyandırıp hazırlanmalarına yardımcı oldu. Çocuklar okul giysilerini giydikten sonra babasını da uyandırmak için kapılarını tıklattı. Kapı sesiyle uyanan Ayşe hanım saate bakıp "Maşallah! Bizim kız saat gibi. Bugün yine yatmamış" diyerek Şükrü beyi uyandırdı. Hazırlanıp salona çıktı Ayşe hanım. Mutfakta hazırlık yapan Fatma'nın yanına giderek:

-Namazdan sonra yatmadın mı kızım? Diye sordu.

-Hayır anne. Kur'an-ı Kerim okudum. Biliyorsun fazla hızlı okuyamıyorum. Ayrıca Mealini okuduğum için epey zaman geçiyor. Zaten zamanın nasıl geçtiğini pek fark etmiyorum.

-Senin bu güzel davranışlarını gördükçe bir gün evlenip gitmen beni şimdiden üzüyor. Bir gün gidersen ben sensiz ne yaparım?

-Sen değil miydin, "Senden kurtulacağım günü dört gözle bekliyorum" diyen?!

-O zaman başkaydı. Sen o zaman kontrol edilemez biriydin. Hatırlamıyor musun, sana bir iş yaptırıcaya kadar canım çıkıyordu. Ama şimdi namaza başlayıp camiye gittiğinden beri, elim ayağım olmuşsun. Adeta kardeşlerinin ikinci annesi olmuşsun. Suyun ateşe dönüşeceğine inanırdım da senin böyle değişeceğine inanmazdım!

-İslam anne İslam! Bir kalbe girdi mi o kalpte inkılaplar olur. Çorak topraklar bile yemyeşil olur. Karanlıklar aydınlığa çıkar. Hem ayrıca ne demişler: "Bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim". Benden şikayetçi olduğun dönemdeki arkadaşlarım farklıydı, bugünkü arkadaşlarım farklı. Kime her fırsatta "Anne-babanıza saygılı olun, onlara hürmet edin. Allah'a isyan etmedikçe onlara "öf" bile demeyin. İsyani emretseler bile onları kıracak davranışlarda bulunmayın. Onlara hep iyilikte bulunun. Evdeki işlerinizi en iyi şekilde yapmaya çalışın." Şeklinde telkinatlar yapılsa, benim şu anki halimi alır. İnan anne, beraber olduğum arkadaşlar bunu da az görüyorlar. Daha da iyi olmamızı her fırsatta dile getiriyorlar.

-İnanıyorum kızım, inanıyorum. Eğer gözlerimle görmeseydim belki inanmazdım. Ama sendeki bu değişiklikleri ve güzellikleri gördükçe, arkadaşlığın ne kadar da önemli olduğunu daha iyi anladım. Allah'a binlerce kez şükürler olsun ki bu eve geldik ve bu temiz aile ile tanıştık. Hepimizin hayatı değişti. Dünyaya dalmış her şeyi unutmuştuk. Müslüman olduğumuzu söylüyor, ama bu sözden öteye geçmiyordu. Ne doğru dürüst namaz kılıyorduk, ne de helal ve haram sınırlarına riayet ediyorduk. Bu evi yaptığımızda sırf gösteriş için aldığım eşyaların borçlarını ödemeyip haftalarca hatta aylarca babanın düştüğü bunalım... Aman Allah'ım ne korkunçtu! Geceleri korkudan yatamıyordum. Her an babanın canına kıyabileceği endişesi beni de çıldırtacak gibiydi. Biz rahat edelim derken büsbütün huzursuzluk ve kaos dolu bir hayatın içine girmiştik. Hacı Abdullah'ın babana hem maddi hem de manevi yardımları olmasaydı belki de şimdi çok feci olaylar yaşamış olabilirdik. Düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Allah onlardan razı olsun. Hacı Abdullah babanla, Zeynep hanım benimle, Hatice de seninle ilgilenip bizim kendimize gelmemize yardımcı oldular. Artık hayatımızda hem İslam var, hem huzur, hem saadet, hem de güzellikler ve iyilikler var.

Bu arada Şükrü bey hazırlanmış mutfığa gelmişti. Anne-kızın fısıldaştığını görünce:

-Ne o?.. Yine ana-kız kafa kafaya vermiş neler konuşuyorsunuz öyle? Dedi.

-Ne olacak, hayatımızdaki değişiklikleri konuşuyorduk. Dedikten sonra Fatma'ya; "Hadi kızım sofrayı hazırlayalım da kardeşlerin okula geç kalmasınlar" dedi.

Sofra hazırlanmış, kahvaltı yapılırken Ayşe hanım, Şükrü beye;

-Biliyorsun bizim komşu hacı Abdullah'ın kızı kaç gün önce evlenmişti. Bu gün Fatma ile beraber onu ziyarete gitmek istiyorduk, ne dersin, gidelim mi? Diye sordu.

-İyi olur, üzerimizde emekleri çoktur. Hacı Abdullah'ın sevinci benim sevincim, üzüntüsü benim üzüntümdür. Sakın eli boş gitmeyin.

-Biz de hediye almak için para isteyecektik, dedi Ayşe hanım.

Tabii, ne kadar lazımsa vereyim. Hacı Abdullah'a canım feda. Yalnız güzel bir şey alın. Altın cinsi bir şey alırsanız daha iyi olur. Bu tür şeyler her an paraya çevrilebilir. Zaten muvahhid müslümanların durumları belli değildir. Her an iş yapamaz hale gelebilirler. Bilhassa böyle fedakar gençler daha çok tehlike içindeler. İleriye de düşünmek lazımdır.

-Evet baba, gerçekten çok güzel düşündün. Her gün Müslümanlar tutuklanıyor, ya da mahkum oluyor, kimisi de şehid oluyor. Mücadelenin neler getireceği belli değil. En kötü ihtimaller göz önüne alınıp hazırlık yapılmalı. En iyisi sizin dediğiniz gibi bir hediye almak, diyerek babasını onayladı Fatma.

Kahvaltı yapılmış, küçükler okula, Şükrü bey de iş yerine gitmek için evden çıkmışlardı. Ayşe hanım ve Fatma sabah temizliğine başlamışlardı. Son günlerde biraz rahatsızdı Ayşe hanım. Bunun için Fatma;

-Anne! Sen otur, dinlen. Biliyorsun fazla çalışmak senin için iyi değil. Ben işleri hemencecik hallederim. Diyerek annesini oturttu.

Tüm işlerini yapmış, biraz dinlendikten sonra Annesine;

-Ben camiye gideceğim, ders vakti. Geç kalmasam iyi olur. Biliyorsun her sabah ders yerimizi öğrenciler gelmeden önce temizliyoruz. Arkadaşları yalnız bırakmasam iyi olur. Camiden döndükten sonra Hatice'yi ziyarete gideriz. Dedi.

-Olur kızım, ben de bu arada Zeynep hanıma uğrarım. Hatice'nin yokluğunu az da olsa unutturmamız iyi olur.

-Çok güzel ve ince bir düşünce... ben çıkıyorum.

Camiye doğru giderken karşısında tanıdık bir yüz gördü. Evet bu okul arkadaşı Zozan'dı. Tesettürlü olduğu için Zozan onu tanımamıştı. Tam geçerken Fatma seslendi:

-Zozan!

Arkasına dönen Zozan, şaşkın bir yüz ifadesiyle;

-Evet, nereden tanışıyoruz? Diye sordu.

-Nerden mi tanışıyoruz? Hadî örtülü olduğum için yüzümü tam görmüyorsun. Sesimi de mi tanımadın?

-Hayır tanıyamadım. (Bunu söylerken şaşkınlığı hala üstündeydi)

-Benim, Fatma. Şimdi tanıdın mı? Diyerek tanıttı kendisini.

-Fatma, sen ha!... tahmin etmeliydim.

-Etmeliydin ya... Zaman kırgınlıkların en iyi ilacıdır derler. Küs ayrıldığımızı unuttun demek.

-Unutmadım, hayır unuttum. Lakin ben arkadaşlığımızın bittiğini sanıyordum. Sence de öyle değil miydi?

-İnsanların düşüncelerine saygılı olunursa arkadaşlıklar neden bitsin ki, samimiyet kalmasa bile insani olarak bir merhaba deyip hal hatır sormak güzel olsa gerek, sence de öyle değil mi?

-Haklısın, sana karşı saygısızlık yaptım. Düşüncen benimkine ne kadar aykırıysa da alay edip dalga geçmek hoş değildi. Ama örtündüğünü görünce şoke olmuştum. En yakınımındaki arkadaşımı başkası benden almıştı. Hem de ben her fırsatta ideolojimi size benimsetmeye çalışırken. İşte bunu hazmedemedim. Bunun için de sana saldırı durumuna geçtim.

-İnsanlar hür düşünürler. Akıllı insanlar en doğruyu seçmesini bilirler. Evet sen her fırsatta sosyalizmi anlatıp bize benimsetmeye çalışıyordun. Fakat söylediklerin ile gerçek hayatın hep çelişiyordu. *Eşitlik diyordun; ama fakir komşuna hiç yardımın dokunmuyordu. Özel mülkiyet yok diyordun; kolunda bilezikler, boynunda kolye vardı. Bunları bir gün bir arkadaşına; "Al senin olsun" dediğini görmedim. Bunlar gibi çok çelişkiler vardı.* İnsan ya düşündüğü gibi yaşamalı ya da düşüncesini yaşantısına göre değiştirmeli. Kısacası İslam bana daha cazip ve çekici geldi. Ben de onu tercih ettim. Gördüğün gibi inandığım şekilde yaşamaya çalışıyorum. Bu arada konuşmaya daldık, hal hatır sormayı unuttuk. Nasılsın ne yapıyorsun, evlendin mi, daha bekar mısın?

-İyiyim, teşekkür ederim, gördüğün gibi sağlığım yerindedir. Çalışıyorum. Bir siyasi partide sekreterlik yapıyorum. Evliliğe gelince, daha erken görüyorum. Madem sen sordun ben de aynı soruları sorayım.

-Ben de iyiyim, sağ ol. Çalışmıyorum, camide ders veriyorum. Kitap okuyorum, evde kardeşlerimin eğitimiyle ilgileniyorum.

-Yaa... camiye gidiyorsun! Kur'an okumasını biliyor muydun?

-Hayır, ama öğrendim. Şu anda da ders veriyorum.

-İyi güzel, seni taktir ediyorum. İnancı uğrunda çalışıp hizmet etmek güzeldir.

-Bizim evi biliyorsun. İstedğin zaman gelebilirsin. Telefonu da biliyorsun. Telefon da açabilirsin. Bir ihtiyacın olduğunda çekinmeden gelebilirsin. İmkanlarım dahilinde sana yardımcı olmaya çalışırım.

-Sağ ol Fatma, biliyorum vefalı kızsın. Kin gütmemen de beni şaşırttı doğrusu. Sana uğramaya çalışırım. Gelemezsem, telefon açarım.

-Biz insanları Allah için sever ve onlara Allah için kin güderiz. Benim senden küsmem, inancıma saldırmandandı. Ama şimdi biliyorum ki aynı yanlış yapmazsın. Bunun için de küs kalmamızın bir anlamı yok. Ben camiye geç kalıyorum. Yoksa seni eve davet ederdim. Kusura bakma.

-Doğrusu mahcup oldum. Ben olsaydım, sana yaptıklarımı biri bana yapsaydı, kesinlikle barışmazdım. Kendine iyi bak, görüşürüz.

-Görüşürüz inşallah.

İki eski dostun okuldan sonraki ilk karşılaşmalarıydı. Zozan'ın hakaretler yağdırdığı o günden bu güne hiç görüşmemişlerdi. Ne Fatma onu aramış ne de o Fatma'yı... Ayrılıp camiye doğru giderken tekrar arkasına dönüp Zozan'a baktı. Daracık bir kot pantolon giymiş, üstünde de kolsuz bir V yaka tişört, ayağında bez bir ayakkabı, saçları boyalı ve kısaydı. Biraz seyrettikten sonra geri dönüp hızla camiye doğru ilerledi.

7. bölüm

Ders bitmiş, Fatma Hazreti Musa (as)'ın hayatını anlatmaya başlamıştı:

Mısır'da yaşayan İsrailoğulları, Mısır kralı tarafından köle yapılmışlardı. Çünkü İsrailoğulları tek Allah'a inanıyorlardı. Mısırlılar ise putlara tapıyorlardı. Bunun için Mısır kralı Firavun, onlara saldırılarda bulunup köle yapmıştı. Bir gün Firavun bir rüya görür. Rüyasında çok korkar. Hemen sihirbazları ve kahinleri (falcı) çağırır ve rüyasının tabir edilmesini ister. Sihirbazlar ve kahinler Firavun'a; "Senin memleketinden biri çıkacak ve seni öldürüp memleketini ele geçirecek. Bu kimse de İsrailoğullarındandır" derler. Bunun üzerine Firavun emir verir, der ki; "Tüm İsrailoğullarının yeni doğacak erkek çocuklarını öldürün" Bu emir üzerine İsrailoğullarının yeni doğmuş tüm erkek çocukları öldürülmeye başlanır. Hazreti Musa (as)'ın annesi oğlunu tahtadan bir beşiğin içine koyup onu Nil nehrine bırakır. Tahtadan beşik, suyun üstünde kayak gibi gider. Ne kadar gittiği bilinmez ama Firavun ve karısı Nil kıyısında bir yerde oldukları sırada bu beşik onların bulunduğu yere gelir. Askerler hemen beşiği alarak kralları olan Firavunun yanına gelir; "Nehirde bu çocuğu gördük, öldürelim mi?" diye sorarlar. Firavun; "Öldürün" deyince karısı; "Hayır öldürmeyin. Kimlerden olduğunu bilmiyoruz. Onu evlatlık alıp biz büyütelim" der. Firavun;

-Hayır, büyük ihtimalle bu İsrailoğullarındandır. Onu öldürün. Der.

Fatma konuyu anlatırken camiye birileri girmişti. Bu gürültüyle bir müddet sessizlik oluştu. Birden ders verdikleri odaya üç kişi dalıp;

-Biz polisiz, hemen burayı boşaltın! Hadi çocuklar bir an önce burayı boşaltın, derler.

Polisler konuşurken daha önceki komiser daldı içeri. Önce dikkatlice herkesi bir güzel süzdü. Tanıdığı bir iki simayla beraber yeni simalar vardı. İyice süzdükten sonra tanıdığı simalara yönelerek yüksek ve kaba bir ses tonuyla;

-Daha önce size bir daha camiye gelmeyin demedim mi? Ne laf anlamaz insanlarsınız. İlla ki sertleşmek mi ya da sizleri yakalamamız mı gerekiyor. Hemen çıkın dışarı, bir daha da camiye gelip ders verdiğiniz görmeyeyim, dedi.

Komiserin bu sert çıkışına Fatma;

-Biz burada Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Başka da yaptığımız bir şey yok. Dedi. Bu cevabı üzerine komiser;

-Buraya gel bakayım, kimliğini de getir, dedi.

-Kimliğim yok yanımda, diyerek yerinden ayrılmadı Fatma. Bunun üzerine komiser;

-Kimliğin neden yoktur? Türk vatandaşı değil misin? Dedi.

-Kimliğim var, ama yanımda değil.

-O halde adın ne, nerde oturuyorsun, babanın adı ne, ne iş yapıyor?

-Adım Fatma, baba adım Şükrü, birkaç sokak ötede oturuyorum, babam esnafılık yapıyor.

Komiser öğrencilerin çıkmadığını görünce bağırdı:

-Size çıkın dedim! boşaltın burayı, çabuk olun!

Fatma komiserin bağırp çağırması üzerine;

-Çocukları korkutuyorsunuz. Ayrıca niçin boşaltmamızı istiyorsunuz? Size ne zararımız dokunuyor? Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak mı? Dedi.

-Ooo, hanım efendinin dili uzunmuş! Evet Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak. Daha önce de kaç kez buraya gelip sizi uyarmıştım. Hemen boşaltın burayı, yoksa olacaklardan ben sorumlu olmam.

Ders bitmişti zaten. Fatma huzursuzluk çıkmasın ve çocuklar incinip zarar görmesinler diye öğrencilere yavaş yavaş dağılıp eve gitmelerini söyledi. Hocalarının iznini alan cami öğrencileri camiyi boşaltmaya başladılar. Herkes gittikten sonra geriye Fatma, Zehra ve Sultan kalmıştı. Diğer hocalar da ayrılmışlardı.

Fatma komiserine;

-Biz çarşaflarımızı giymek istiyoruz, bunun için çıkmanız gerekiyor, dedi.

-Giyinin, sizi tutan mı var? Hem ayrıca burayı aramamız gerekir. Bunun için çıkamayız.

-Bu söylediğiniz sizce ne kadar doğru bir şey? Madem önlem alıyorsunuz, o halde beraberinizde bayan polis getirin. Rica ediyorum, çıkın çarşaflarımızı giymek istiyoruz.

Komiser, Fatma'nın akıllıca tavrına karşı diğer polisler döndü.

Çıkalım giyinsinler, diyerek dışarı çıktılar. Onların çıkmasıyla çarşaflarını hemen giyerek kapıyı açtılar. Fatma acele etmelerini söylemişti. Çünkü gecikirlerse bu onlara bahane olur, hem içeriyi dağıtırlar, hem de kendilerini karakola götürübilirdi. Bu da huzursuzluklara neden olurdu.

Fatma'nın kapıyı açmasıyla komiser:

-İyi, çabuk hazırlandınız, çıkın bakalım, diyerek diğer polisler içeri girip aramalarını emretti.

Polisler ayakkabılarla içeri gireceklerken Zehra:

-Biz bu odada hem Kur'an-ı Kerim okuyor, hem de namaz kılıyoruz. Ayakkabılarınızı çıkarmanız daha iyi olmaz mı? Diye uyarıda bulununca polisler mahcup bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp içeriye aramaya başladılar. Bu sefer dağıtmamaya özen gösteriyorlardı. Ne de olsa onlar da inançlı idiler. Ne var ki birkaç kuruşluk dünya menfaati için böylesi bir işe girmiş ve kendilerini kaybetmişlerdi. Halbuki o güzel Kur'an sesinin camilerde susturulması hiçbir iman ve vicdan sahibinin kabul edeceği bir şey değildi. Ne yazık ki, biz emir kuluyuz bahanesiyle kendilerinin bile inanmadığı düzmece nedenlerle camileri basıyor ve öğrencileri dağıtıp hocaları tutukluyorlardı. Okullardan başörtüsü bahanesiyle genç kızlarımızı alıkoyup engelliyorlar, onlara destek çıkan yaşlı analarımızı da yaşına bakmaksızın gözaltına alıp hakaretler yağıdırıyorlardı...

Arama bittikten sonra bahçeye çıkan baskıncılar, komiserlerinin karşısına çıkıp "Her yer temiz komiserim!" diyerek kenarda beklemek üzere yana çekildiler. Komiser, Fatma, Zehra ve Sultan'a döndü;

-Bakın kaç defadır size söylüyorum. Camide ders vermek yasak, kanunen bunu yapamazsınız, bir daha sizi burada görmeyeyim. Gerçi siz laf anlamıyorsunuz, keçiden daha inatçısınız. Ama artık size karşı çok daha sert olmaya başlayacağım. Bir daha sizi burada görürsem, size terörist muamelesi yapar, karakola götürür, aklınızın ucundan geçmeyen şeyler yaparım. Tamam mı, anladınız mı?

Kızlar hiçbir tepki vermeden komiserin tehditlerini dinliyorlardı.

Komiser iyice bağırıp-çağırdıktan sonra,

-Haydi gidin şimdi, diyerek onları camiden çıkardı.

Kızlar camiden çıkıp bir müddet sessiz yürüdüler. Fatma arkasına dönüp baskıncıların gidip gitmediğini kontrol etti. Minibüsleri ayrılmıştı. "Demek gittiler" dedi kendi kendine. Onlar yürürken birkaç cami öğrencisi yanlarına geldi.

-Hocam, yarın camide ders var mı? Sorusu üzerine Fatma,

-Tabi, tabi... arkadaşlarınıza haber verin, herkes gelsin. Hem ayrıca bugün yapamadığımız yarışmamızı yarın yapacağız. Bunun için herkes gelsin, dedi.

Fatma'nın cevabıyla öğrenciler arkadaşlarına haber vermek üzere koşarak oradan ayrıldılar. Fatma arkadaşlarına dönerek;

-Bugün Hatice'yi ziyaret edecektik. Onu bu mutlu günlerinde üzmemek için sakın bu menfur olaydan söz etmeyelim. Onun güzel haberler alması daha güzel olur. Mesela bugün yeni gelip ders almaya başlayan üç öğrenciden söz edelim, diyerek arkadaşlarıyla anlaştı. Misafirleri geleceğinden hazırlık yapmak için zaman kaybetmeden eve yöneldi.

8. BÖLÜM

"Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor" diye söze başladı Fatma.

"Bazınız bazınızı gıybet etmesin. Hanginiz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır, bundan tiksindiniz değil mi?"

Hazreti Peygamber (sav) bir hadislerinde; "Gıybetten sakınınız. Zira gıybet, zinadan daha şiddetlidir. Çünkü zina eden kimse, tövbekar olur, Allah da kendisini af eder. Fakat gıybet edilen af etmeyinceye kadar, gıybet eden af edilmez" diye buyuruyor.

Yine Enes (ra)'ın rivayetinde Resul-i Ekrem (sav) şöyle buyurmuştur:

“Miraca çıktığım gece, tırnakları ile yüzlerini tırmalayan bir takım kimseler gördüm. Cebrail (as)’e; “bunlar kimdir?” diye sordum. O da; “bunlar, insanları gıybet edip gizli hallerini araştıranlardır” dedi.

Yine diğer bir hadislerinde: “Ey diliyle iman edip kalpleriyle inanmayanlar! Müslümanları gıybet etmeyin, onların gizli hallerini araştırmayın. Kim din kardeşinin gizli hallerini araştırırsa, Allahu Teala da onun gizli hallerini araştırır. Allahu Teala kimin gizli hallerini araştırırsa, onu evinin içinde de açığa çıkarır ve rezil eder” şeklinde ferman buyuruyor.

Enes (ra) diyor ki: Resul-i Ekrem bir gün oruç tutmamızı emretti, sonra da “Ben izin vermeden kimse orucunu açmasın” buyurdu. Herkes orucunu tuttu. Akşam olunca teker teker müracaat edenlere, iftar müsaadesi verildi. Bu arada bir adam gelerek;

-Ey Allah’ın Resulü, iki genç kız oruç tuttu ve yoruldu. Zatı Alinize gelmeye utanıyorlar. Müsaade buyurursanız iftar etsinler, dedi. Resul-i Ekrem (sav) müsaade etmedi. Adam iki defa daha geldi. Sonunda Resul-i Ekrem; “Onlar oruç tutmadılar. Bütün gün insanların etini yiyenler nasıl oruçlu olurlar? Git onlara söyle, oruç tuttularsa istifa (kusmak) etsinler bakalım” buyurdu. Adamcağız gitti gerekeni söyledi. Onlar da aynı şeyi yaptı ve kan parçaları kustular. Adam Resul-i Ekrem (sav)’a gelerek vaziyeti bildirdi. Bunun üzerine Peygamberimiz (sav) şöyle buyurdu:

“Nefsim kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki, eğer kusmayı bu parçalar midelerinde kalsaydı, onları cehennem ateşi yeri.”

Gıybet; duyduğu zaman, insanın hoşuna gitmeyecek olan bir kusurunu gıyabında söylemektir. Buna Türkçe’de “Çekiştirme” derler. Bu kusur insanın kıyafetinde, yaratılışında, ahlakında ve akrabasında, her nerede olursa olsun fark etmez. Sözünde olsun dünyalığında olsun, Ahireti hususunda, hatta elbisesinde, evinde ve binitinde olsun hepsi birdir.

Bedeni gıybet: Gözü şaşır, bir gözü kördür, başı keldir, yüzü sivilcelidir, boyu kısa veya uzundur, siyahtır, sarıdır gibi duyduğu zaman kişinin canını sıkacağı eksiklikleri saymak.

Nesebi gıybet: Babası ameledir, kötü insandır, cimridir, dikicidir ve hoşuna gitmeyecek herhangi bir şey ile onu anmak gibi.

Ahlaki gıybet: Kötü huyludur, cimridir, kibirlidir, riyakardır, hiddetlidir, korkaktır, acizdir, tahammülsüzdür, yüreksizdir, öfkeye kapılır şeklindeki konuşmalar gibi.

Dini gıybet: Hırsızdır, yalancısıdır, içkicidir, kumarbazdır, zalimdir, haindir, namaza ve zekata tembeldir, namazı güzel kılmaz, pislikten kaçınmaz, anne babasına itaat etmez, zekatı vermez, doğru taksim etmez, orucunu korumaz gibi sözler.

Dünyevi gıybet: Edepsizdir, insanlara ihanet eder, milletin hakkına riayet etmez, her yerde kendisini haklı görür, çok konuşur, çok yer, çok uyur, vakitsiz uyur, oturacağı yeri bilmez gibi sözlerdir.

Giyinişi gıybet: Geniştir, dardır, uzundur, kısadır, kirlidir şeklinde sarf edilen sözlerdir.

Hız. Aışe anamız bir rivayetinde;

“Bir gün bir kadın evimize geldi. Gittiği zaman elimle kısa boylu olduğunu işaret ettim. Resul-i Ekrem “Kadının gıybetini yaptın” diye buyurdu”

Ayrıca taklit suretiyle eğlenmek de gıybettir. Ve belki de gıybetin en ağırıdır. Konuşmalarını, yürümelerini, sallanmalarını ve diğer hallerini taklit gibi. Bütün bunlar yasaktır.

Gıybetin bir çeşidi de gıybet edenin hevesini arttırıp onu daha fazla konuşturmak maksadıyla -güya şaşkınlık izhar ederek- onu doğru meyil göstermesidir. Bu sayede gıybet edeni, daha fazla konuşturmuş olur. Mesela, biri; “Yahu, şaşılacak şey, ben onu böyle bilmezdim, şimdiye kadar o zatı hep iyi tanımıştım, ben ondan bu işi hiç beklemezdim. Allah bizi şerrinden korusun” gibi konuşmalar yapar ki bütün bunlar gıybet edeni ve yapılan gıybetleri tasdik ve teşviktir. Hatta değil bu hareketlerle, yalnız susarak dinlemek de teşvik ve gıybet ortaklıktır. Nitekim Resul-i Ekrem (as); “Dinleyen de gıybet edenlerden biridir” buyurmuştur.

Bu okuduklarımız gıybetle ilgili olanlardı. İstiyorsanız biraz da Koğuculuk, laf getirip götürmeyle ilgili okuyalım.

Fatma’nın misafirleri sessiz ve dikkatle dinliyorlardı onu. Fatma okumaya devam etti.

Yüce Allah Kur’an-ı Kerim’de; “Dili ile çekiştirip yüzünden de alay edenin vay haline” buyurmuştur.

Allah Resulü (as) bir hadislerinde, “Size kötülerini haber vereyim mi? Söz gezdirmekle insanlar arasında dolaşıp dostların arasını bozan ve kusursuzlara ayıp arayanınızdır” buyurdu.

Ebu Zerr’in bir rivayetinde Allah Resulü (as), “Kim bir müslümanı haksız yere rezil etmek için, bir sözü ifşa ederse, Yüce Allah kıyamet günü bu yüzden onu cehenneme atmakla rezil eder” buyurmuştur.

Bilmiş ol ki, Koğuculuk umumiyetle birinin aleyhinde konuşulan sözü ona ulaştırmak demektir. Mesela; “Falan senin hakkında şöyle şöyle dedi” gibi. Bununla beraber koğuculuk yalnız buna mahsus değildir. Mutlak surette hoşla gitmeyen bir şeyi açıklamak da koğuculuktur. Bu izah, ister söyleyenin,

ister söylenen kimsenin ve ister daha başka birinin hoşuna gitmeyen bir şey olsun, hepsi birdir. Aynı zamanda bu ifşa; söz, yazı ve işaretten hangisi ile olursa olsun fark etmez.

İnsana yakışan, insanların hallerinden hoşla gitmeyecek bir şeyi gördüğü zaman o konuda susmasıdır. Ancak bir müslümana faydası dokunacak veya bir kötülüğü önleyecekse, onu açıklayabilir. Mesela; birinin bir başkasının hakkını yediğini gördüğün zaman ona Şehadet edersin. Çünkü burada bir hak vardır. Bunun dışındakiler Koğuculuk ve sırrı ifşa etmektir.

Hakimin birini, dostlarından biri ziyarete gelir. Ziyareti esnasında diğer kardeşlerinden birinin kendi aleyhindeki sözlerini anlatır. Hakim ona der ki: “Bu ziyaretin çok kötü oldu. Çünkü ziyaretinde üç cinayet işledin. Birincisi; kardeşlerinle aramı açtın. İkincisi; kalbimin huzurunu kaçırdın. Üçüncüsü; sana olan itimadını kaybettin.”

Süleyman b. A.Melik, Zühri ile bir arada otururken adamın biri yanlarına geldi. Süleyman adama dönerek;

-Duyduğuma göre aleyhimde şöyle şöyle konuşmuşsun, dedi. Adam:

-Hayır, ben öyle bir şey konuşmadım, deyince Süleyman:

-Ama bana bunu haber veren doğru bir insandır, dedi. Bunun üzerine söze karışan Zühri:

-Hayır, sana haber veren Nemman’dır. Nemman ise asla doğru sözlü ve sadık olamaz, dedi.

Fatma, haftanın bir günü genellikle komşularını eve davet edip İslami sohbetler yapıyordu. Bugün yine onları davet etmiş, ikramları yaparken misafirlerin dedikoduya başlaması üzerine evde bulunan İmam Gazali’nin kitabını getirerek müsaade isteyip nazik bir dille biraz okumak istediğini söyleyerek bu konuları okumuştur. Misafirler konunun ehemmiyetini kavramış olacaklar ki içlerinden biri;

-Fatma kardeş, gerçekten bizler bu tür konulara hiç ehemmiyet vermiyoruz. Bırak ehemmiyet vermeyi sohbetlerimiz hep birilerini çekiştirip alay etmek ve onlara gülmekle geçiyor, dedi.

Bu içten itirafa Fatma sevinmişti.

-Allah Resulü bir hadislerinde; “Gıybetçi, gıybete başladığında şeytan onun ağzına bal çalar” Buyurmaktadır. Bu hadisten de anlaşılacağı gibi, bu tür konuşmalar ne yazık ki insanları çok celbediyor. Konuştukça daha çok konuşmak geliyor insanın içinden. Halbuki Allahu Teala Kur’an-ı Kerim’de “Ancak mü’minler kardeşler.” Diye buyuruyor. Bu ayeti kerime ile Allah mü’minleri kardeş ilan etmiştir. Kardeşliğin en baştaki şartı sevgidir. Halbuki bu tür şeyler aradaki sevgi bağlarını zayıflatır. Hatta çoğu kez nefrete, öfkeye ve kin tutmaya sebep olur. Nice dostlar gıybet ve söz getirip götürmeden dolayı ayrılıp düşman olmuşlardır. Kendimiz kusurlar içinde yüzmemize karşın başkalarının kusurlarıyla uğraşmak, onları başkalarına anlatmamız çok garip bir durumdur. Şunu unutmayalım ki birilerinin bizi çekiştirmesi nasıl hoşumuza gitmiyorsa, bizim de başkalarını çekiştirmemiz onların hoşuna gitmiyordur. Allah Resulü (as) bir hadislerinde; “Kendiniz için istediğinizi mü’min kardeşiniz için de istemedikçe hakkıyla iman etmiş olmazsınız” diye buyuruyor. O halde Peygamberimize kulak verelim ve kendimiz için istediğimizi mü’min kardeşimiz için isteyelim, kendimiz için istemediğimizi onlar için de istemeyelim. Ancak böyle yaparsak imanın tadına ulaşırız. Kırgınlıklar, düşmanlıklar, küsmeler olmaz. Bir düşünün, burada söylediğimiz bir sözümüzün hakkında konuştuğumuz kişinin kulağına gitmesi bizi ne kadar da utandırır. Eğer utanıyorsak yapmamalıyız. Çünkü eğer hakkında konuştuğumuz şahıs bizden konuştuğumuzu sorarsa yalan söyleriz ki, o zaman yine bir günah işlemiş oluruz. Bu sefer gıybetçi iken yalancı da olmuş oluruz. Ya da mahcubiyet içine girer ve bir daha da bu kardeşimizin yüzüne bakamaz oluruz.

-Çok doğru söylüyorsun Fatmacığım. Lakin kendimizi bir türlü alamıyoruz, bundan nasıl kurtulabiliriz. Bu çirkin davranış hayatımızdan nasıl çıkar?

-Öncelikle şunun her zaman aklımızda olması lazım ki Allah her yerde hazır ve nazırdır. Bizi işitiyor ve hiçbir şey O’na gizli değildir. Bununla beraber, gıybet yapmak istediğimizde kendimizi ilk önce gıybetini yapacağımız şahsın yerine koyalım. Bununla beraber onu karşımızdaymış gibi hayal edelim, ayrıca bunu niçin söylediğimizi ve kendi kusurlarımızı göz önüne getirelim. Eğer biz kusursuz isek ve hakkında konuştuğumuz, karşımızda olsaydı, söyleyeceklerimizden utanmayacaksak ve de Allah’tan da utanmıyorsak, o zaman konuşalım. Hangimiz utanmaz, arlanmaz olmak isteriz? Tabii ki hiç birimiz. O halde bu tür davranışlardan kaçınmalıyız. Halbuki insana yakışan bilhassa Müslümanlara yakışan birbirlerine hep güzellikleri, iyilikleri tavsiye etmeleridir. Şayet biz sohbetlerimizde Allah ve Resulünün emirlerine uyarsak inanıyorum ki bu kötü alışkanlıktan kurtuluruz.

Aynen gıybet gibi hatta daha da yıkıcı özelliğe sahip olan söz getirip götürmek ise şahsiyetli, kişilikli, sadık hiçbir insana yakışmaz. O tür insanlar nasıl şahsiyetli olsunlar ki? Biri ona güvenip yanında bir şey söylemiştir, o da kalkıp onu hemen diğerine ulaştırmıştır. Halbuki gıybet edeni dinleyerek o da gıybet etmiş bununla da kalmayıp o söylenenleri kalkıp gıybet edilene ileterek ikinci bir suç ve günah işlemiştir. Böylelerine bizim dilimizde fitneci, fesatçı derler. Bu tür insanlar kesinlikle güvenilir değildirlere. Çünkü bize söz getiren bizimkini de başkasına götürür. Bunu hiç unutmayalım. Bu

tür insanlar dost değildirler. Bilhassa samimi arkadaşların arasında söz getirip götürülenlerin niyeti kötüdür. Dostlukları bitirmek istediklerinden böyle yaparlar. Bunun için çok dikkatli olmalıyız. Bu tür insanlarla karşılaştığımızda yapılacak en iyi şey onları dinlemeyip yaptıkları hareketin kötülüğünü anlatıp onları bundan men etmemizdir. Böylece fitne ve fesadın önüne geçmiş oluruz.

Fatma uzun uzun gıybet ve koğuculuğun zararlarını anlatıp onlardan uzak durmanın faydaları ve bu tür şeylerin yerine İslami konularda konuşmanın yararları, insanların arasını bozmaktan çok aralarını düzeltme yoluna gidilmesi gerektiği konularında sohbet ederek, Yüce Allah'ın, iyiliği emredip kötülükten nehy edin emrini yerine getirmeye yönelik çaba sarf etmişti. Misafirleri sohbetini çok sevdiklerinden davetine her zaman icabet ediyorlardı. Bu sohbetlerin etkisiyle komşuların bir çoğu namaza başlamış, kitap okuyup örtünmek istediklerini söylemişlerdi. Hatice evlenmeden önce sırayla çağırıyorlardı. Hatice'nin gitmesiyle Fatma her şeyi üzerine alarak en güzel şekilde tebliğ çalışmalarını devam ettiriyordu...

9. BÖLÜM

Bugün herkeste bir sevinç, bir heyecan yaşıyordu. Hatice, haberi alır almaz soluğu babasının evinde almıştı. Sevinçten ağlıyordu Zeynep hanım. Annesinin gözyaşı döktüğünü gören Hatice, "Demek insanlar sadece üzülp hüznlendiklerinde ağlamazlar. Bazen de sevinçten ve neşeden de ağlarlar" diyerek annesine sarılıp ağlamaya başlamıştı.

Hüseyin'in yakalanışının üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Camide İslami örgüt adına Kur'an-ı Kerim dersi vermek suçundan yargılanmış, polis in düzmece ifadeler hazırlayıp zorla imzalatmasından ifadelerdeki çelişkileri iyi değerlendirmişti avukat.

Mahkeme bu çelişkileri göz önüne alarak Hüseyin'i tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakmıştı. Hüseyin bugün tahliye olmuştu. Aileyi bu denli sevindiren haber buydu işte.

Hüseyin cezaevinde kaldığı sürede eşi, çocukları, annesi, babası ve kardeşleri her hafta ziyaret etmişlerdi onu.

Siyasi tutuklulara bu dönemlerde açık görüş olmadığından haftada bir kapalı görüş yaptırılıyordu. Büşra, eşini her zaman olduğu gibi bu dönemde de desteklemiş, onu üzecek hiçbir davranışta bulunmadığı gibi görüşmelerinde de onu üzecek olayları anlatmaktan imtina etmişti. Nihayet bugün hasret bitecek, vuslat gerçekleşecekti.

Hatice ve Zeynep hanımın yanına Büşra da gelmişti. Hatice ile yengesi sarılıp bir müddet ayakta gözyaşı döktüler. Büşra, "Allah'a hamd olsun, çıkmasından çok zulme gösterdiği direniş beni sevindiriyor. Bir İslam şehidi bu konuda;

"Küfür karanlığının karanlık gecelerinden olan zindan, müminin davasının hakimiyetine engel olunmasına dayanamayıp karşı çıkınca karşılaştıklarındandır. Mücadele için bir adım, bir safhadır. Davetçinin karşılaştığı bir imtihandır. Orada çekilen ızdırap, dökülen gözyaşı bu davanın oluşumunda dökülen kan gibidir. Dava uğruna dökülmesi arzulanan kanın en önemli temizlenme yeridir. Mümin, müminlerle beraber mücadeleye katıldığından başkaldırmıştır. Çünkü kendisini baş eğmeyecek bir konumda tutacak olan bir cemaat sürecine girmiştir. Cemaatsiz yaşaması, Kur'an-ı Kerimin cemaatsiz bırakılması demek olduğundan böyle şerefli bir yola girmiştir. Kendi toplumunun, halkının Kur'andan koparılmış olması ve kafirlerin kanunları ile idare edilmesi zulmünü kabul etmediğinden, dolayısıyla verdiği bir mücadele neticesinde zindana düşmüştür. Zindana düşen ya vazifesini icra etmiştir, ya da o yolda idi. Davasını şerefle temsil etmiştir. Davasının mevcudiyetiyle, tebliğ ve davet yaparak müminlerin uyanmasına sebep olmuştur" diyor.

Hatice:

-Canım yengem, hep davayı düşünmen, kişisel istek ve sevinçlerden çok, davayı sevmen ve onun için isteklerde bulunman beni onurlandırıyor. Ağabeyim bu yönden çok şanslıdır, dedi.

-Dilerim bizim yaşadığımız bu sevinç ve güzelliği tüm Müslümanlar yaşarlar. Allah zindan kapılarını ardına kadar açar da Allah erleri özgürlüklerine kavuşurlar. Onlarla beraber aileleri de rahat bir nefes alırlar.

-Amin yenge, amin!..

Zeynep hanım mutfaka geçmiş, akşam yemeği için hazırlıklara başlamıştı. Hüseyin'in en sevdiği yemekleri yapacaktı. Ne de olsa aylardır ev yemeği yememişti. Gerçi Zeynep hanım da ondan farksız değildi. Oğlu yakalandığından beri yemek yiyemez olmuştu. Bu yemek yiyemeyişi, musibeti kabullenemediğinden değil, ana yüreğindendi. Ne de olsa analar gerçek sevgili ve yüreği yanık cananlardı. Oğlunun bırakılmasıyla bir canlılık gelmişti Zeynep hanıma. Öyle ki ilahi bile söylemeye başlamıştı.

Elhamdu lillahi Latif Hizba Xwedaye sermedi

Dawa dıkın şer'a şerif, ewji mel ber çavé xwe di
Dinéma İslama sefa, rehber Muhammed Mustafa
Qur'an imame pır wefa şer'a Muhammed bernedi.

Zeynep hanım, Hatice ve Büşra'nın geldiklerini fark etmemişti. Kızlar bir müddet sessizce onu dinlediler. Zeynep hanımın mutfak tezgahından yüzünü çevirmesiyle kızların kendisini dinlediklerini farkettiler. Gülümseyerek:

-Wek dıza hun çı dıkın? (Hırsızlar gibi ne yapıyorsunuz?) diyerek kızlarına takıldı.

-Mego emé kéfate bıdızın. (senin sevincini çalım dedik.) Sesin de güzelmiş, şimdiye kadar fark etmemiştim, dedi Hatice.

-Haydi çocuklar yemeği yetiştirelim. Hüseyin'in bırakılmasına şükür olsun diye bugün mevlit veriyoruz. Baban, Selçuk'u çevredeki fakir komşularımızı çağırması için görevlendirdi. Gelmeyenlere de biz yemek göndereceğiz. Bunun için yapacak çok işimiz var. Haydi bakalım "Bismillah" deyip başlayın.

Zeynep hanımın emir vermesiyle kızlar kolları sıvayıp yemeği akşama yetiştirmek için işe koyuldular. Hem çalışıyor hem de sohbet ediyorlardı.

Hatice;

-Kur'an-ı Kerim'de geçen ayetleri yaşamadıkça insan hakkıyla anlayamıyor. Yüzeysel yorumlardan öteye geçmiyor. Allah-u Teala'nın; "Önceki ümmetlerin başlarına gelenler sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" ayeti gibi imanın imtihan edileceğini belirten ayetler yaşandığı zaman daha iyi anlaşılıyorlar. Bu gün mücadele içinde olan muvahhidler bunu yaşayarak anlıyorlar. Yaşananlar farklılık gösterse bile mahiyet olarak aynıdır. Sadece şartlar ve zamanın değişik olmasından şekil değiştirmiştir. Verilen mücadelede yüzlerce şehidin verilmesi, binlerce çocuğun yetim kalması, binlerce genç, yaşlı ve çocuğun işkencelerden geçirilip tutuklanması, bizlerin cennet yolunda olduğumuza ve hakkıyla peygamberi takip edenlerden olduğumuza delildir. Bu da bizi ziyadesiyle sevindiriyor. Yaşananlar bizlere tarifi imkansız acılar bile verse bu ayetlerin muhatabı olanlardan olmamız bizleri teselli ediyor, dedi.

-Evet... hem teselli ediyor, hem de onurlandırıyor. Neler yaşanmadı ki sırf İslami bir hayat yaşayıp muvahhidlerle beraber olduğundan babası tarafından şehid edilen Aliler, kocası tarafından şehid edilen Nezife gibi kardeşler, yollara döşenen mayınların patlamasıyla kadın, çocuk ve yaşlıların parçalanması, uygulanan boykotlardan günlerce aç kalmaları, camilerde dövülüp taşlanmalar, daha neler yaşanmadı ki! Bu tür şeyler halen yaşanmaya devam ediyor. "Ölümüm Allah yolunda olduktan sonra idam sehpalarından pervam yoktur" diyor Şeyh Said. İnşallah bizim de pervamız olmayacaktır.

Konuşmaya daldıklarından zilin sesini duymamışlardı. Zilin çalmasıyla Zeynep hanım kapıyı açmaya gitti.

-Kim o?

-Benim hanım, aç kapıyı.

Kapının arkasındaki ses Hacı Abdullah'ın idi. Sesi tanıdığından hemen açtı kapıyı Zeynep hanım. Kapıyı açınca donakaldı. Zeynep hanım birkaç saniye bakakalmıştı. Karşısındaki Hüseyin idi. Hacı Abdullah cevap verdikten sonra kenara çekilmiş, oğlu Hüseyin'i kapının önüne getirerek eşine sürpriz yapmıştı. Geleceğini bildikleri ve onu bekledikleri halde, karşısında görünce tarifsiz bir duyguyla bakakalmıştı oğluna. Annesinin bakakaldığını gören Hüseyin;

-İçeri almaya niyetin yoksa geldiğim yere geri döneyim. Ne dersin? Deyince oğlunun elinden tutarak içeri çekti Zeynep hanım.

Defalarca öptü, öptü, öptü oğlunu. Hem öpüp sarılıyor, hem de sevinç gözyaşları döküyordu.

Küçük Selman'ın; "Baba, baba!..." çığlığıyla kendine geldi Hatice ve Büşra. Hatice koşarak salona geçip ağabeyinin boynuna sarıldı. Büşra hepsinden belki de daha çok sevinmesine rağmen utandığından kızarak hayat arkadaşına gözü dolu bir şekilde;

-Hoş geldin, Allah kefarete edip günahlara bedel kılın, diyebilmişti.

Zeynep hanım;

-Odaya geçelim, salonda kaldık. Kızım Hatice, ağabeyine banyoyu hazırla. Yok, yok kızım Büşra sen hazırla. Sen daha iyi becerirsin, diyerek odaya geçtiler. Oturduktan sonra Zeynep hanım eşine;

-Hacı bey, sen yalnız mı karşılayıp getirdin? Başka kimse yok muydu? Diye sordu.

-Hayır, ben yalnız olur muyum, amcası, dayısı, komşumuz Şükrü bey... kısacası iki araba dolusu gitmiştik.

-Peki onlar nereye gittiler, neden buraya gelmediler? Bu gün yemeğe davetli olduklarını söylemeyi unutmadın inşallah.

-Yemeğe mi, ne yemeği, böyle bir şey söylemiş miydin, haberim yok. Her kime söylemişsen bana söylememiş.

Zeynep hanım telaşlanmıştı.

-Ne yani haberin yok muydu? Evden çıktığında sana söylemiştim. Hatta Selçuk'u komşuları çağırması için görevlendirmiştim. Unuttun mu yoksa?

-Hayır unutmadım.

-Unutmadıysan neden söylemedin.

-Söylemediğimi kim söyledi?

-Sen şimdi söylemedin mi?

-Ben haber vermediğimi söylemedim ki... sadece ne yemeği olduğunu söyleyip, kime söylemişsen bana söylemediğini söyledim.

-E.. ben zaten sana söylemiştim.

-Madem öyle kendime bir sorayım. Oğlum Selçuk bir ayna getir, diyerek hayat arkadaşına latife yaptı. Anne ve babalarının bu güzel diyalogunu gülerек izliyorlardı çocuklar. Herkes neşe ve sevinç içindeydi.

-Hacı bey bana takılmayı bırak da ne zaman geleceklerini söyle.

-Akşam namazından sonra inşallah misafirlerimiz gelmeye başlarlar. Hazırlığınızı ona göre yapın. Herkes bir taraftan Hüseyin'e soru soruyor, Hüseyin de sorulan sorulara cevap veriyordu.

-Ağabey, zamanınız nasıl geçiyordu, dedi Hatice.

-Zamanımız nasıl mı geçiyordu? Eğer yaşadıklarımız Allah içinse aldığımız nefes bile ibadet hükmüne geçer. Bunun için zindanda geçen saatlerimiz, günlerimiz, aylarımızı hesaba katmadan, Rabbimizin bizim için münasip gördüğü zindan imtihanımızı en iyi ve güzel şekilde değerlendirmeye çalışıyorduk. Cezaevi insanın dünya ile bağlarını bil fiil koparıyor. Bunun için dünyevi meşguliyetler orda hemen hemen sıfıra iniyor. Bunun üzerine insan bütünüyle ahirete yöneliyor. Yani zindan bir ibadethane, bir tefekkürhane, bir medrese, bir Yusuf-î mekândır. İşte şu anda zindanda olanlar bunu yapmaya çalışıyorlar.

-Peki abi üzüyor muydunuz? Zindana düşmek sizi üzüyor muydu veya umutsuzlanıyor muydunuz?

-Esaret kabul edilebilecek bir şey değildir. Yalnız bizim kabul etmediğimiz, Allah (cc)'ın bizim için takdir ettiği şey değil, zulmen esaret altında bulunup bilfiil İslami hizmetten uzak kalışımızdı. Üzülmeye gelince, bir İslam davetçisi bu konuda şöyle söylüyor:

"Mü'min, zindanda neye üzülmür? Zindanı ibadethaneye, tefekkürhaneye çevirmediğine üzülmür. Herkese uyum, tahammül, sabır, mukavemet, ibadet konularında örnek olmadığına üzülmür. Cemaatine ve arkadaşlarıyla cemaatsel ilişkilere yeterince uymadığına üzülmür. Daralınca dava kardeşlerini üzdüğüne üzülmür. Dolayısıyla mü'minler için içerde olsun, dışarıda olsun tek sıkıntıları kulluk vazifesini bihakkin yerine getirememekten, davasını gereği gibi temsil edememekten ve Allah'ın huzuruna, geçmiş İslam mücahitlerinin arasına girmeye yüzünün tutmaması endişesidir.

Mücadele açısından zindanın karanlığı, meyve yetiştiren, tohumları gizleyen toprağa benzer. Gizlilik, görünmezlik, ihlası çağırıştırır. İhlas ise kurtuluşu müjdeler." İşte güzel bacım, zindandaki muvahhidlerin üzüntüsü, orayı hakkıyla değerlendirememektir. Ümitler ise Yusuf (as)'ın ümididir. Yusuf (as) zindana köle girdi, zindandan efendi olarak çıktı. Zindana bedel Allah ona Mısır'ın sultanlığını verdi. Ahiretteki mükâfatı ise hesap edilemez.

Hüseyin konuşurken Büşra gelerek kaynanasının kulağına bir şeyler fısıldayıp Hatice'yi de çağırarak mutfağa geçti. Zeynep hanım gelininin haber vermesiyle oğluna;

-Hüseyinim, rabe law seréxwe bişo. (Hüseyim, kalk oğlum yıkan) dedi.

-Anlatacaklarımın devamı yemekten sonra İnşallah, diyerek kalktı Hüseyin.

10. BÖLÜM

Hatice, Zehra, Sultan, Emine sözleştikleri üzere Fatma'nın evinde bir araya gelmişlerdi. Fatma misafirlerini en iyi şekilde ağırlamaya çalışıyordu.

-Hepiniz hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.

Misafirler de mukabelede bulunarak memnuniyetlerini dile getirdikten sonra Fatma Hatice'ye döndü.

-Hüseyin abi ne yapıyor, durumu nasıl? Özgürlüğe alışabildi mi?

-Allah razı olsun, iyidir. Sen benden daha yakınsın, senin daha iyi bilmen lazım.

-Doğru... Nasıl da unutmuşum senin artık ayrı evde yaşadığını! Ama olsun yine de sen onun bacısısın, benim bilmediğim çok şeyi bilirsin.

-İnan ki Fatma, abim zindandan çok faydalanmış. Manevi olarak çok güzel yararlanmış. Şu anda gece namazlarını hemen hemen hiç kaçırmıyor. Çokça Kur'an-ı Kerim okuyor. Cezaevindeki manevi havayı kaybetmek istemediğini devamlı dile getiriyor. Ayrıca kültürel olarak da kısa süre kalmasına rağmen güzel bir birikim elde etmiş. Özgürlüğe gelince; Allah Resulü (as)'nın buyurduğu gibi, "Dünya müminin zindanıdır." Ruhlar özgür olduktan sonra bedenlerin nerde olduğu fazla önemli olmasa gerek. Mümin için önemli olan inancından taviz vermeden İslami bir hayat yaşamasıdır. İslami bir hayat olmadıktan sonra dışarıda olunmuş ne fayda? Birkaç günlük dünya hayatı eğer, ebedi bir zindana sebep olacaksa o hayatı yaşamamak çok daha hayırlıdır. Dünya zindanı geçer, yıllar sonra bile olsa biter. Ama ahiret zindanından ne kaçış var ne kurtuluş.. Bunları karşılaştırdığında insan, dünya zindanlarını ahiret zindanlarına tercih etmelidir. İnşallah Rabbim, bizlerden kabul eder.

-İnşallah, diyerek Emine'ye yöneldi.

-Emine bacı, evlilik nasıl gidiyor?

-Hamd olsun, çok şükür. İslami kaideler üzerine kurulmuş bir aile ortamı kadar dünyada güzel başka hiçbir şey yoktur. O cehennemden beni çıkarıp cennet bahçesine koyan Rabbime şükürlerimi eda etmeye çalışıyorum.

-Baban onlarla ilişkin yok herhalde. Evlendiğini duymuşlar mı?

-Evlendiğini duymuşlar. Babam, "Onu evlatlıktan reddediyorum" demiş. Birkaç kez telefonda annemle görüştüm. Onu ev davet ettim. Babamdan çekindiğinden dolayı gelmedi. Üzerindeki korkuyu atarsa geleceğini umuyorum.

Emine evden ayrıldıktan kaç ay sonra kendisi gibi muhacir bir gençle evlenmişti. Allah çektiği onca meşakkat ve zorluklara mukabil huzurlu ve mutlu bir evlilik ile onu sevindirmişti. Eşiyle çok güzel anlaşıyor, mutlu bir aile tablosu sergiliyorlardı. Evlendikten sonra camiye de gitmeye başlamıştı. Şimdilik Kur'an-ı Kerim okumayı öğreniyor. Ayrıca diğer arkadaşlarıyla ziyaretlere iştirak ederek üzerine düşen görevlerini de yapmak için elinden gelen gayreti gösteriyor.

Hal hatır faslından sonra adetleri gereği her seferinde içlerinden biri sohbet yaptığından bugün de sohbet sırası Fatma'ya gelmişti. Fatma hem ev sahipliği yapacak hem de sohbeti işleyecekti bugün.

Bunun için hazırladığı konuyu kitaptan okumak gayesiyle kitaplığından kitabı aldı.

-İstiyorsanız sohbetimize başlayalım. Bugün Üstad'dan okuyalım istiyorum. İnşallah faydalanmaya çalışırız. Bugün Risalelerden "Uhuvvet Risalesi"ne hazırlandım.

Bismillah... Salat ve selam getirip kısa bir sure okuduktan sonra Fatma konuyu izah etmeye başladı.

"Mü'minler kardeşirler. Siz de kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki, rahmete erişesiniz." (Hucurat: 10)

"Kötülüğe iyiliğin en güzeliyle karşılık ver. Bir de bakarsın, aranızda düşmanlık bulunan kimse candan bir dost oluvermiştir." (Fussilet: 34)

"O takva sahipleri bollukta ve darlıkta bağışta bulunanlar, öfkelerini yutanlar ve insanların kusurlarını af edenlerdir. Allah da iyilik yapanları sever." (Al-i İmran: 134) Sırrıyla bütün mü'minler kardeşlik ve sevgiye davet edilir. Ayrıca mü'minleri kin, düşmanlık, ikilik, ihtilaf ve bölünmekten men edecek sebepler gösterilerek, bu ayetlerin mühim sırları tefsir edilir.

Birincisi: Kin ve düşmanlığın hakikatte son derece çirkin ve zulüm olduğunu izah eder.

İkincisi: Düşmanlık ve muhabbet duygularının birbirine aydınlık ve karanlık gibi zıt olduğunu, ikisinin bir arada bulunamayacağını izahla, kin ve adavetin (düşmanlık) hikmet bakımından da zulüm olduğunu izah eder.

Üçüncüsü: "Hiçbir günahkar, başkasının günahını yüklenmez." (Fatır: 18) Ayetinin mealinde, bir mü'minde bulunan bir tek kusuru yüzünden diğer masum sıfatlarını da mahkum edercesine, ona kin ve düşmanlık beslemenin ne derece zulüm olduğunu tefsir eder.

Dördüncüsü: "Taraftarlıkla bakan, hiçbir kusuru görmez. Garazlıkla bakan, gizli kusurları da açığa çıkarır." Sırrıyla kin ve adavetin şahsi hayat açısından dahi zulüm olduğunu beyan eder. Bununla beraber, dört esaslı kaide ile mü'minin mü'mine karşı nasıl davranması gerektiğini gayet güzel açıklar.

Beşincisi: İnat ve taraftarlıkla ortaya çıkan kin ve adavetin toplumca da gayet muzır olduğunu "Ümmetimin ihtilafı rahmettir" hadisi şerifinin de izahıyla açıklar.

Altıncısı: Adavet ve inadin manevi hayat ve doğru kulluk bakımından da zararlı olduğunu beyan eder. Üstad bunları başlıklar halinde aldıktan sonra şöyle devam diyor:

Ey mü'mine kin ve düşmanlık besleyen insafsız adam! Nasıl ki sen bir gemide veya bir evde bulunsan, seninle beraber dokuz masum ile bir canı var; bu canı için gemiyi batırman veya evi yıkmak nasıl ki zulümse, aynen öyle de, sen, bir Rabbani ev olan bir mü'minin vücudunda iman ve İslamiyet ve komşuluk gibi dokuz değil, belki yirmi masum sıfat varken sana güzel gelmeyen, hoşuna gitmeyen bir kötü sıfat yüzünden ona kin ve düşmanlık bağlamakla o manevi evin vücudu manen batırmak ve yok etmek, tahrir ve batmasına teşebbüs veya arzu etmen, onun gibi gaddarca bir zulümdür.

Kısaca Üstad şunu söylüyor: Mü'min kardeşinin kötü bir huyundan dolayı diğer tüm güzel huylarını hiçe sayıp ona kin ve düşmanlık beslemek ona yapılmış bir zulümdür. Halbuki güzel huylarını görmek ve bunlardan dolayı kötü huyu görmezden gelme ya da kin ve düşmanlık beslemekten çok ona yardımcı olup o kötü hasletini tedavi etmesine yardımcı olmak lazımdır. Üstad devamla diyor ki:

Düşmanlık etmek istersen, kalbindeki adavete düşmanlık et, onun kaldırılmasına çalış. Hem en fazla sana zarar veren nefs-i emarene ve heva-i nefsin adavet et, ıslahına çalış. O kötü nefsin hatırı için, mü'minlere adavet etme. Eğer düşmanlık etmek istersen, kafirler, zındıklar çoktur, onlara düşmanlık et. Evet nasıl ki muhabbet sıfatı muhabbete layıktır, öyle de adavet hasleti her şeyden evvel kendisi adavete layıktır. Eğer hasmına galip gelmek istersen fenalığa karşı iyilikle mukabele et. Çünkü eğer fenalıkla karşılık verirsene husumet ziyade olur. Zahiren mağlup bile olsa, kalben kin bağlar, düşmanlığı devam eder. Eğer iyilikle mukabele etsen pişmanlık duyup sana dost olur. Acaba, bir günlük bile düşmanlığa değmeyen bir şeye bir sene kin ve adavetle mukabele etmeyi hangi insaf kabul eder? Bozulmamış hangi vicdana sığar?

Üstad; affedici olmayı, sevmeyi, kardeşliği perçinlemeyi, illaki düşmanlık yapılacaksa insanı ateşe götüren nefs-i emmareye düşmanlık beslenmesinin, nefsin heva ve heveslerine kin beslenmesinin gerektiğini belirtiyor. Çünkü mü'min kardeşimizin yapacağı kötü veya yanlış bir davranış zahirde bize zarar verse bile batında kendisine zarar veriyor. Çünkü herkesin hesap vereceği bir Zat-ı Vahid var. Oysa ki nefs-i emmarenin zarar verdiği kişinin kendisidir. Bunun için de asıl kin ve düşmanlık yapılması gereken nefs-i emmaredir. Ayrıca Üstad bize şu tavsiyede de bulunuyor. Diyor ki: "Eğer mü'min kardeşinden sana karşı kötü bir şey sadır olsa bil ki onun bu hareketinin müsebbibi şeytan ve şeytanın dostlarıdır. Bu düşmanlığı o mümin kardeşine değil şeytana ve onun arkadaşlarına göster."

Bizler Allah tarafından kardeş ilan edildiğimizden şunu unutmamalıyız ki, kardeşimizin kusurunu kendi kusurumuz kabul edip o kusuru düzeltmeye çalışmalı ve kardeşimize yardımcı olmalıyız. İstiyorsanız Allah Resulü (as)'nın şu güzel hadisiyle sohbetimizi bitirelim:

"Kim bir kardeşinin herhangi bir ayıbını, kusurunu veya kabahatini görmezlikten gelir ya da örterse Allah da onun kusur ve kabahatlerini örtecektir."

Sohbetlerini bitirip Fatıha okuduktan sonra Hatice:

-Biliyorsunuz, sürekli yapmamız gerekli olan akraba, komşu, cami öğrencilerinin ailelerinin ziyaretleri, ilgilendiğimiz arkadaşlarımızın ziyaretleri, hasta ziyaretleri, tutuklu ve şehit ailelerini ziyaretlerimize hiç ara vermeden devam edeceğiz, dedi.

Cami arkadaşları bu konularla ilgili olarak programlarını da yaptıktan sonra Hatice'nin dışındakiler evlerine gitmek üzere ayrıldılar. Hatice gitmemişti, çünkü onun Fatma ile konuşacakları vardı.

-Fatma, arkadaşların da gitmesiyle seninle konuşacak bir mesele vardı. Ne dersin, konuşalım mı?

-Tabi, ne demek. Seninle her şeyi konuşurum. Buyur seni dinliyorum.

Hatice ne konuşacağını, daha doğrusu nerden başlayacağını düşünmek için bir süre sessiz kaldı.

-Hayrola, önemli bir şey mi ki böyle düşüncelere daldın?

-Gerçekten önemli. Çünkü insan hayatının en önemli olaylarından birisidir sana söyleyeceğim şey.

-E... Hadi, meraktan delirteceksin beni... Bir de dediğin gibi önemli bir şey değilse var ya, elimden çekeceğin var.

Fatma'nın bu sevgi dolu sözlerle gülüştü iki can dost.

-Aslında çoktandır sana bu teklifi yapmak istiyordum. Lakin ağabeyimin tutuklu olmasından dolayı onun çıkmasını beklemeyi uygun gördüm.

Fatma, Hatice'nin söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı.

-Bana söyleyeceğin şeyle ağabeyinin ne ilgisi var diye sordu.

-Evet var, çünkü o yakalanmadan önce konuyu bana açmıştı, onunla bu yüzden ilgisi var. Yakalanmasıyla da şimdiye kadar kaldı. Uzun sözün kısası Fatmacığım, ağabeyimin camide ders verdiği ve her şeyiyle muvahhidlerin hizmetinde bulunup İslam'a hizmet eden bir arkadaş var.

-Dur, dur, tahmin ettiğim şeyi söylemeyeceksin herhalde...

-Ne tahmin ediyorsun bilmiyorum ama söyleyeceğim şey hem sünnet gereği olması gereken bir şey, hem de insani ve İslami açıdan yapılması lazım olan bir şeydir. Bu açıdan kaçılması değil yapılması lazım gelen bir şeydir.

-Evet, tahmin ettiğimi söyleyeceksin.

-Eğer tahminin evlilikse evet. Sana söylemeye çalıştığım onun ta kendisidir.

Hiç beklemediği bir zamanda almıştı bu teklifi, bunun için bir an ne diyeceğini bilemez bir halde dona kalmıştı. Bir süre sessiz kalmıştı iki dost, iki arkadaş.

Sessizliği ilk bozan Hatice oldu.

-Evet, kısacası evlilik teklifine ne diyorsun? Abim benden cevap bekliyor. Acele etmen gerekmiyor. Eğer olumlu bakarsan sana onun hakkında detaylı bir bilgi getireceğim, bunları değerlendirdikten sonra

eğer yine evet dersen uygun bir zaman ve ortamda sizleri görüştürürüz. Nihai kararını da görüşmeden sonra verirsin.

-O zaman biraz düşüneyim. Çünkü gerçekten şimdilik öyle bir şey düşünmüyordum. Evet evlilik eğer Allah kısmet ederse başımızdan geçecek. Beni düşünmeye sevk eden evliliğin kendisi değil. Şu an hazır olup olmamamdır. İnşallah kısa bir sürede sana bir cevap veririm.

-Tamam, senin mürüvvetini görmek beni çok sevindirecek. Buradayken senin evlendiğini görmek istiyorum.

-Ne demek yani buradayken, gitmek gibi bir durumun mu var?

-Yok, öylesine söyledim. Hem kaderde ne olacağını ancak Allah bilir. Bunun için fırsatları iyi değerlendirmek gerekiyor. Şimdi eğer müsaade edersen ben kalkayım.

-Bu sözünün altında bir şey vardı; ama bakalım, hayırlısı.

Hatice kalkıp gitmişti. Fatma'yı ise derin düşünceler almıştı. Kendisine getirilen teklifi düşünüyor, bir de Hatice'nin son söylediği dikkat çekiciydi. Hem teklifi, hem de Hatice'nin en son söylediğini anlamak için düşünceler içinde odasına geçti.

11. BÖLÜM

Aradan bir ay geçmişti. Hamdullah pek belli ettirmese de heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

Hatice'nin teklifini kabul etmişti Fatma. Hatice damat adayı hakkında gerekli bilgileri Fatma'ya vermiş, Fatma da bu bilgiler ışığında Hamdullah ile görüşebileceğini söylemişti. Haber Hamdullah'a ulaşılır. Hamdullah'ın da görüşmeyi kabul etmesi üzerine devreye Zeynep hanım girer ve Ayşe hanıma konuyu açar. Ayşe hanımın da oluruyla Hamdullah'ın annesine haber gönderilmişti.

Hamdullah'ın annesi gelin adayını görmek için Zeynep hanımın da yardımıyla Ayşe hanımlara bir gün misafirlğe gitmiş. Gelin adayını görüp beğenmesiyle gençlerin birbirlerini görmelerine zemin hazırlanmıştı. Ayşe hanım, Şükrü beyin de dolurunu aldıktan sonra Hamdullah'ın ailesine Zeynep hanımın aracılığıyla haber vermesi üzerine gençleri görüştürmek için gün ayarlaması yapılmış ve o gün gelip çatmıştı.

İşte bugün, o gündü. Gençler birbirleriyle görüştürüleceklerdi. Anne-oğul beraber çıktılar evden. Gidecekleri ev uzak olduğundan önce bir minibüse bindiler. Dalgındı Hamdullah, hiç konuşmadı. Minibüsün, inecekleri yere gelmesiyle ana-oğul arabadan indiler. Yavaş yavaş ilerlerken annesi dayanamadı.

-Oğlum neden konuşmuyorsun, dilini mi yuttun yoksa?

-.....

-Allah Allah sen böyle değildin. Heyecanlanman çok doğal oğlum, ama gelin adayını gördüğünde onunla konuş ve şartlarını söyle. Şimdiden konuş ki yarın öbür gün sorun çıkmasın. Çünkü yayıldığına, sorunları çözmek zor olur. Tamam mı oğlum?.. Beni dinliyor musun?

-.....

Evet dinliyordu, ama ne konuşacağını tasarladığı için annesine cevap vermedi.

Zili çaldı Hamdullah. Kapıyı Hüseyin açtı. Arkadaşına yardımcı olmak için iş yerinden eve gelmişti.

Hüseyin ve Hamdullah ayrı bir odaya geçtiler. Zeynep hanım da misafiri Asya hanımı ayrı bir odaya aldı.

Zeynep hanım:

-Hoş geldiniz, iyisiniz inşallah, dedi.

-Hoş bulduk, Allah razı olsun.

-Geldiğinizi haber vermek için birazdan çocuğu gönderirim. Bu arada biz de biraz konuşuruz.

-Nasıl isterseniz. Hayırlısı olur inşallah.

-Sizi endişeli görüyorum. Yanılıyor muyum?

-Evet endişeliyim. Helal süt emmiş birini bulmak bu zamanda epey zor olmuş. Bilhassa yakından tanımadığım bir insan için endişeler daha çok oluyor.

-Doğrudur, ama evlilik kısmet işidir. Hani derler ya, bir kızı yüz kişi ister, ama bir kişiye kısmet olur. Kimin kime kısmet olacağını ancak Allah bilir. Bu kıza gelince, onu çok yakından tanıyoruz. Ahlakı, edebi, çalışkanlığı, saygısı ile tüm binada çok sevilen biridir. Talibi çok çıkmasına rağmen İslami bir şahsiyet taşımadıklarından kabul etmemişti. Biz bile kendisine teklif götürdüğümüzde birkaç gün düşündü. Çünkü, evliliğin ağır bir yük olduğunu, bunu kaldırıp kaldıramayacağını tam olarak bilmediğini söylemişti. Bu da onun işin bilincinde olduğunu gösterir. Kaldı ki benim yanımda Hamdullah'ın Hüseyin'den hiç farkı yok. Ona zarar verecek hiçbir girişimde bulunmam. Şayet ona yakışmasaydı kesinlikle ona tavsiyede bulunmazdım. Buna emin olabilirsiniz.

-Sağ ol kardeş. Hamdullah benim en büyük oğlum. Onun mutlu olmasını çok istiyorum. Bunun için de yaşı fazla olmamasına rağmen onu evlendirip mürüvvetini görmek istedim.

-İnşallah kardeş, inşallah.

Hamdullah'ın annesinin endişesi her halinden belliydi. Ne de olsa anneler bu konuda çok titiz ve tutucudurlar.

Zeynep hanım, hem haber göndermek ve hem de misafirlerine bir şeyler ikram etmek için ayağa kalktı.

-Müsaade ederseniz ben Ayşe hanımlara bir haber göndereyim.

-Çok iyi olur. Fazla kalmazsak iyi olur.

Zeynep hanım misafirinden müsaade isteyip dışarı çıktı. Gençlerin bulunduğu odanın kapısını tıklayarak Hüseyin'in çıkmasını bekledi.

-Buyur anne.

-Oğlum ben yukarıya haber gönderiyorum. Ayrıca misafirlerimize ikram için bir şeyler hazırlayacağım haberiniz olsun.

-Tamam anne.

-Arkadaşınla konuş. Yukarıda fazla utanmasın. Yanlarında ben olacağım, bunun için serbest konuşsun. Tüm şartlarını söylemeye çalışsın. Yüz yüze konuşurlarsa daha iyi anlaşılır.

-Senin yanlarında olman çok iyi olacak. Ben de öyle düşünüyordum.

Hüseyin içeri gitti. Zeynep hanım da kızını çağırarak onu Ayşe hanımlara haber vermek üzere yukarı kata yolladı.

Zeynep hanım ikramları hazırladıktan sonra gençlere verilecek ikramları bir tepsiye yerleştirip tekrar kapıyı tıklattı.

-Al oğlum, yukarıya da haber yolladım. Biz meyvelerimizi yerken haber gelir, hazır olduğumuzda yukarı çıkarız.

-Tamam.

Zeynep hanım hazırladıklarıyla misafirlerinin yanına geçti.

-Haber gönderdim. İstiyorsan biz meyvelerimizi yiyelim. Sonra yukarı çıkarız.

-Neden zahmet ettiniz, ne gereği vardı?

-Ne demek, misafirim olacaksın da ben sana bir şey ikram etmeyeceğim. Olacak şey mi? Hem yeriz, hem de konuşuruz.

Zeynep hanım ve misafiri meyvelerini yerlerken Ayşe hanımlara haber götüren küçük geldi.

-Anne, haber verdim. Biz müsaidesiz, gelebilirler dediler.

-Tamam kızım, abin onlara da haber ver, hazırlansınlar birazdan gideriz.

....

Ayşe hanım misafirlerini içeri buyur ederek bayanları ayrı, gençleri ayrı bir odaya aldı.

-Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz, diyerek misafirlerinin hal hatırlarını sorarak konuşmaya başladılar. Bayanlar konuşurken Fatma içeri girdi.

-Hoş geldiniz Zeynep teyze. (Hamdullah'ın annesine dönerek) Teyze siz de hoş geldiniz, diyerek dışarı çıktı.

Ömründe bu kadar utandığını hatırlamıyordu Fatma. Yüzü kızarmış, utancından ateş parçasına dönmüştü. İçerde fazla beklememiş, tekrar Hatice'nin yanına dönmüştü.

Hatice, arkadaşını bu önemli gününde yalnız bırakmamıştı. Cami dönüşünde evine gitmeyip buraya gelmiş ve geldiğinden beri de tecrübelerini biricik arkadaşına aktarıyordu. Ne de olsa yaşamışlar daha iyi bilirlerdi. Fatma'nın içeri girmesiyle Hatice:

-Kız yüzüne ne oldu böyle, kırmızıya mı boyadın? Dedi.

-Alay etme! Ne kadar zormuş, çok utandım. Bu kadar utanacağımı hiç tahmin etmiyordum.

-Dur bu ne ki, kaynana adayına hoş geldin demekle bu hale düştüyse kim bilir damat adayı ile görüştüğünde ne hallere düşersin. Belki de bayılırsın.

-Sağ ol, çok iyi moral veriyorsun. Bana buraya moral vermeye mi yoksa moralimi bozmaya mı geldin? Kimden yanasın, benden mi, onlardan mı?

-Ben haktan yanayım.

-Şimdi misafirlere ikramda mı bulunmam lazım, yardımcı olsana bana... Annesinden bu kadar utandıysam, onun karşısına nasıl çıkacağım!? Oysa ki okulda erkeklerle arkadaşlık yapmama, dolaşmama rağmen zerre kadar utanma yoktu, ama şimdi görüyor musun?

-Evet işte buna imanın meyvesi derler. Allah Resulü (as), "Haya imandandır" demiş. İman kalpte ne kadar yer ederse o kalbin sahibi o derece hayalî, edepî ve utangaç olur. Bilhassa kadın kısmında bu kendisini çok belli eder. Üzülme, bilakis sevin, haya kadının şanıdır. Utanmak eksiklik değildir. Utanmamak eksikliktir.

Bu arada Zeynep hanım içeri girdi.

-Fatma, kızım hazır mısın? Misafirimizin annesi biraz acele ediyor. Bir an önce sizi buluşturalım.

-Peki teyze ben hazırım.

-Heyecanlısın herhalde. Fazla heyecanlanma. Kafanı fazla eğip adayın seni görmesini zorlaştırma.

Söylemek istediklerini söyle, bu konuda çekingen davranma. İnşallah hayırlısı olur.

Hatice'ye dönerek;

-Hadi kızım sen diğer tarafa geç. Hem misafirimize de hoş geldin dersin. Bu arada biz de Hüseyin ağabeyi buraya alacağız ki görüşmeyi gerçekleştirelim, dedi.

-Yanlarında sen mi bulunacaksın anne?

-Evet kızım.

Hatice, Fatma'ya dönerek;

-Böylece serbest konuşabilirsin, dedi.

Zeynep hanım;

-Evet, zaten ben de gençlerin bazı şeyleri serbestçe konuşmalarına imkan sağlamak için bu yolu seçtim, dedikten sonra; "Haydi kızlar dışarı, Hatice sen odaya geç, Fatma sen de mutfığa geçip misafirlere içecek bir şeyler hazırla. Bu arada ben de Hüseyin'i odadan alıp görüşme için genci yalnız bırakayım" dedi.

Kızlar çıktıktan sonra Zeynep hanım Hüseyin ve Hamdullah'ın bulunduğu odanın kapısını tıkladı;

-Hüseyin, gelir misin?

-Buyur anne.

-Oğlum seni diğer odaya alalım. Hamdullah oğlum yalnız kalsın ki görüşmeyi gerçekleştirelim.

-Tamam anne, haber verip geleyim.

İçeri girip Hamdullah'a haber verip onun hazır olmasını tembihledikten sonra odadan ayrıldı Hüseyin.

Hamdullah yalnız kalmıştı. Heyecanlıydı biraz. Hem heyecanını bastırmak ve hem de can sıkıntısını gidermek için ilahi mırıldanmaya başladı. İlahiyi mırıldanırken birden Hasan'ı hatırladı. Görücüye çıkacağı zaman gelin adayının evine beraber gitmişlerdi. Ne kadar da takılmıştı o zaman:

-Dur hele dur,

-Ne var, ne oldu?

-Hele bir yüzüne bakayım. Zaten rengin kırmızıya çalıyor. Böylece büsbütün kırmızı olmuşsun.

-Gerçekten çok mu belli ediyor heyecanlı olduğum?

-Ellerin, ayakların titriyor, fark etmiyor musun?

-Tamam heyecanlıyım, ama o kadar da değil, sahi çok mu belli ediyor_

-Üfff... bilmeyen binlerce kişiye konferans vereceğini, bunun için bu kadar heyecanlandığını sanacak.

-Ben gitmiyorum arkadaş, geri dönüyoruz. Bu iş burada biter.

-Deli misin, bizi bekliyorlar. Hem şaka yaptım. İnan ki heyecanlı filan değilsin.

-Yok kesinlikle geri dönüyoruz. Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun.

Hamdullah, Hasan ile arasındaki bu tatlı anısından Zeynep hanımın içeri girmesiyle sıyrıldı. Zeynep hanım çarşafı olduğundan başta tanıyamadı.

Zeynep hanımın selamına karşılık verdikten sonra susup başını eğdi.

-Utanma oğlum, benim, Zeynep teyzen. İlk önce gelip biraz heyecanını yatıştırmak istedim.

-Hamdullah buna çok sevinmiş ve rahatlamıştı. Başını kaldırıp; "Acaba şimdi ne olacak" der gibi Zeynep hanıma baktı. Bu bakışında ne olduğunu Zeynep hanım sezmişti.

-İnşallah şimdi kızımız gelir. Sana ikramda bulunacak, sakın utanma. Görüşmenin amacı sizlerin birbirinizi görüp beğenip beğenmemenizdir. Çünkü İslam'da karşılıklı rıza temel alınmaktadır. Siz gençlerin rızası olmadan bu iş olmaz.

-Zeynep hanım konuşurken Fatma, üzerinde kahve fincanları bulunan bir tepsi ile içeri girdi. İlk önce Zeynep hanıma yöneldi. Zeynep hanım kahvesini alıp, sehpanın üstüne bıraktı. Daha sonra Hamdullah'a yöneldi. İlk başta utanmıştı Hamdullah. Fatma kendisine yönelince tüm cesaretini toplayıp Fatma'ya baktı. Kahvesini alırken yakından görme imkanı olmuştu.

Fatma, kahve ikramından sonra Hamdullah'ın tam karşısına geçerek oturdu.

Bir süre ikisi de hiç konuşmadan durdu. Bazen Hamdullah bakıyor, o gözünü kaçırdığında bu sefer Fatma bakıyordu.

Gençlerin konuşmadığını gören Zeynep hanım, ortamı ısındırıp rahatlatmalarını sağlamak istedi.

-Bakın gençler, birbirinizle konuşun, ne söylemek istiyorsanız söyleyin, çünkü burada karşılıklı konuşmanız, karar vermenize çok yardımcı olacaktır.

Zeynep hanımın bu tavsiyesiyle cesaretlenen gençlerden ilk önce Hamdullah söze girdi.

-Benim kişisel olarak pek bir şartım yoktur. Zaten İslam'daki evlilik kuralları belli, kişisel olarak bu kaidelere riayet edilmesini istiyorum. Her iki tarafın en iyi şekilde görevlerini yerine getirmesinden yanayım. Bunun dışında şu anda maddi imkanlarım ayrı bir ev tutmama mani. Bunun için ailemle oturmak zorundayım. Bunun zorlukları var. Anne ve baba hakkı fazla, anne-babama en iyi şekilde muamele edilmesini, onlara saygı gösterilmesini senden beklerim.

-İnşallah bu beklentiye en güzel şekilde karşılık veririm. Ama bunun bir şart olmasını istemiyorum. Çünkü birlikte yaşamamızdan sorun çıkabilir. Saygılı olmaya gelince İslam'ın bir emri olması hasebiyle tüm büyüklerimize saygılı olmak zorundayız.

-Bilindiği gibi bir mücadele içindeyiz. Mücadelenin neler getireceğini önceden kestirmek imkansızdır. Ben her şeyimle muvahhidlerin emrinde olduğum için onların söyleyeceğini yapmak zorundayım. Bu konuda sorun çıkarılmamasını istiyorum.

-İnşallah hizmet konusunda sorun çıkarmak değil, destek olmak gayretinde olacağız. Çünkü sizin gibi biz de aynı şekilde hizmet etmek gayretini taşıyoruz. Yeri gelmişken ben de bu konuda aynı şeyi beklerim. Hizmetlerime engel olunmamasını isterim.

-Bu yolda ölüm, muhaceret, zindan ve belki daha bilmediğimiz bir çok tehlikeler ve imtihanlar mevcut. Bunların bilinmesi ve ona göre karar alınması gerektiğini düşünüyorum.

-Evet, ben de aynı kanıdayım. Şunu bilmenizi istiyorum; sizin kalbinizdeki imanın istediklerini benim kalbimdeki iman da benden istiyor. Sizin görevleriniz farklı olabilir. Başa gelenler Allah için olduktan sonra bize sabretmek ve azimle yolumuzu sürdürmek düşer.

-Benim başlıca söylemek istediklerim bunlar. Sizin söyleyecekleriniz varsa dinliyorum.

-En başta şunu söyleyeyim. Benim ilk şartım, senin her hal-u kârda davadan ayrılmamandır.

-(Biraz gülümseyerek) inşallah bu konuda kararlı olursun.

-Ayrıca, eğer teklife evet deyip, ailenle beraber oturmayı kabul edersem, benim İslami çalışmalarına engel olmak isterlerse bu konuda itaat etmemi beklememelisin. Ayrıca onları senin ikna etmen lazım.

-Bu konuda büyük sorumluluk bana düşüyor, evet...

-Mehir olarak gücünüz neye yetiyorsa... Sizi bu konuda zor durumda bırakmak istemem.

-Allah razı olsun, ev eşyası olarak...

-Ben dünyalık için değil, İslami bir yuva kurmak için evleniyorum. Bir evin ihtiyaçları ne ise ve gücünüz onlardan neye yetiyorsa, gücünüze göre alırsınız.

-Özel istediğiniz bir şey yok mu?

-Hayır, bu konuda muhayyersin. Ayrıca, ailemi ziyaret konusunda beni zor durumda bırakmamanızı istiyorum.

-İnşallah öyle bir şey olmaz. Lakin, sizin de bunu bilmeniz lazım ki bu konuda vasatı yakalamanız gerekiyor.

-Anlıyorum...

Kısa bir sessizlik olmuştu yine. Gençler belli ki konuşacakları başka nelerin olduğunu düşünüyorlardı.

Zeynep hanım gençleri pür dikkat dinlemiş, konuşmalarına hiç müdahalede bulunmamıştı. İçin için seviniyordu. Böylesi güzel şartları bu zamanda kaç insan yapabilirdi. Şimdiki gençler evlenecekleri zaman oturup konuştuklarında dünya malını istemekten ve lüks eşyalar talep etmekten başka hiçbir şey yapmıyorlardı. Bunları düşünürken Hamdullah;

-Sizin dünya malını istemediğiniz malumumuz. Peki ya aileniz, onlar bu konuda ne düşünüyorlar acaba? diye bir soru daha yöneltti.

-Onlar farklı düşünüyor olabilirler. Yalnız kesinlikle dünya malı, eğer olacaksa bu işe mani olmaz. Ailem bu konuda ailenizi zor durumda bırakmaz. Onlar için öncelikli olan, sizin davada olup hizmet etmenizdir. Bu konuda müsterih olabilirsiniz.

İki genç tekrar sükut elbisesine büründüler. Gençlerin artık konuşacak bir şeylerinin olmadığına kanaat getiren Zeynep hanım;

-Herhalde konuşacaklarınızı konuştunuz. Eğer söyleyeceğiniz başka bir şeyiniz kalmamışsa, Fatma kızım biz kalkalım. İnşallah hayırlısı olur, diyerek ayağa kalktı Zeynep hanım. Onun kalkmasıyla Fatma da ayağa kalktı. Gençler son bir kez daha bakiştikten sonra Zeynep hanım ve Fatma'nın çıkmasıyla görüşmeleri bitmişti.

Hamdullah yalnız kalmıştı. Görüşmeyi değerlendiriyor ve net bir karar almaya çalışıyordu. Gerçi birkaç gün düşünebilirdi ama kararını vermiş görünüyordu. Çünkü; "beğenmeyeceğim eş adayı ile şartlarımı görüşmem" şeklinde daha önce kendi kendine aldığı kararı vardı. Fatma ile şartları konuştuğundan olumlu karar aldığı belliydi. Olumlu kararını gözden geçiriyor ve görüşme sahnelerini

gözünün önünde canlandırmaya çalışıyordu. O, bunları düşünürken, Zeynep hanım ve Ayşe hanım selam vererek içeri girdiler.

İçeri girdiklerini gören Hamdullah, annesi yaşındaki hanımlara saygı mahiyetinde ayağa kalkıp selamlarını aldı.

Zeynep hanım;

-Kalkma oğlum, Allah razı olsun, rahatsız olma, dedi.

Bu sefer Ayşe hanım söze girmişti;

-Nasılsın oğlum, iyisin inşallah?

-Allah razı olsun, çok şükür iyiyim.

-Kusuruma bakma, seni hem görmek hem de seninle konuşmak istedim. Muhakkak biliyorsun... Fatma benim en büyük çocuğum, ilk evlendireceğim evladım da oluyor aynı zamanda. Bunun için bir yanılsa düşmemek ve yarın öbür gün; "Bana yardımcı olmadınız, Anne ve baba olarak beni uyarabilirdiniz. Böylesi bir şeyin olmamasını sağlayabilirdiniz" şikayetiyle karşılaşmamak için.

-Anlıyorum, bu sizin en doğal hakkınız. İstediginizi sorabilirsiniz, sorularınıza en iyi şekilde cevap vermeye çalışırım.

-Biliyorsun, ana ve babalar çocuklarının mutlu olmasını isterler. Zaten güzel giden evliliklere kimsenin diyecek bir şeyi yok. Lakin mutsuz ve huzursuz evlilikler hem eşleri hem de aileleri mutsuz ve huzursuz eder. İşte bunun için çok dikkatli olmamız gerekiyor. Bu aynı zamanda sizler için de geçerlidir. Bu sizin de iyiliğiniz içindir.

-Muhakkak ki benim hakkımda ön bilgiye sahipsinizdir. Çünkü beni en iyi tanıyanlardan biri Zeynep teyzenin oğlu Hüseyin'dir. Ayrıca kendileri de beni çok iyi tanırlar.

-Zaten eğer bugün ilk adımları atmışsak bu güzel insanların tavsiyesi ve onlara olan güvenimizin bir neticesidir. Onların senin hakkında söyledikleri bize yetiyor aslında. Ne var ki insan yine de kendi görüp konuşmadıkça tam rahatlayamıyor. Rahatlamak için seni görüp seninle konuşmak istedim.

-Kendi hakkımda size şunu söyleyeyim. Lise mezunuyum. Üniversite sınavlarına girdim, kazanamadım. Şu anda babamın marangoz dükkanında çalışıyorum. Bunun yanında camiye gidip Kur'an-ı Kerim dersi veriyorum.

-Ailenle beraber oturacaksınız. Anneniz öyle söylüyordu.

-Evet, şu anda maddi imkanlarım ayrı bir ev döşemeye yetmiyor.

-Ailen bu konuda sana gerekenleri yapmayacak mı? Annen de ilk evladını evlendiriyor. Bunun için ellerinden geleni yapacaklarını söylüyorlar.

-Ailemi zorlasam istediğimi yaparlar. Yalnız ben bunu yapmak istemiyorum. Aynı zamanda ailemle İslami açıdan ilgilenecek, onlara yardımcı olacak, helal ve haram, İslami emirleri, Hz. Peygamber Aleyhisselatu wesselamın sünnetini anlatıp onlara İslami bilinci verecek birinin evde bulunmasını istiyorum. Bunun için şu anda evde kalmayı daha münasip görüyorum.

-Çok güzel düşünüyorsun. Sizin gibi gencecik yaşta Allah için çalışıp mücadele eden gençleri görünce kendimizden ve yaptıklarımızdan utanıyoruz. Aynı zamanda da Allah'a binlerce kez şükrediyoruz.

-Rabbimize hamd olsun ki bizleri genç yaşımızda İslami bir hayat yaşamaya ve O'nun kitabını okuyup okutmaya muvaffak kıldı. Son nefesimize kadar da O'nun yolunu sürdürmeye ve dinini tebliğ etmeye ahitliyiz. İnşallah ahdimizi yerine getiririz.

-İnşallah, Allah sizin gibi gençleri toplumda çoğaltsın. Kimi yerlerde inancından dolayı baş örtüsü taktığından gencecik kızlar görülmedik zulüm ve baskıya uğruyor. Tüm bu baskılara rağmen kararlı ve azimli bir mücadele veriyor. Buralarda da camilerde Allah'ın kitabını öğretmek isteyen gençler ve genç kızlar baskı ve zulüm görüyorlar. Tüm bunlara rağmen azim ve kararlılıkla İslami yaşantı ve davranışlardan ödün vermiyorlar. Bunları gördükçe erimemek elde değil.

-Bizlere dua edip destek olmanız bizim azim ve kararlılığımızı artırıyor. Siz büyüklerimizden ve ailelerimizden bunu istiyoruz.

-Sizlere her konuda destek olup yardımcı olmak boynumuzun borcudur. İlahi bir yükümlülük olarak bunu yerine getirmeye çalışacağız. İnşallah eğer kısmetse bu evlilik işi olur. Bizim için önemli olan kızımızın evleneceği şahsın İslami bir hayatının olması ve Allah yolunda mücadele etmesidir. Bu vasıflar taşındıktan sonra bizim için başka şeyler sorun olmaz.

Ayşe hanımın son sözlerine karşın Zeynep hanım:

-Hamdullah oğlumuz inşallah bu vasıfları taşıyor ve sonuna kadar da taşımaya devam edecektir. İslami evliliklerde asıl olan evliliğin İslami bir temel üzerine kurulmasıdır. Muvahhidlerin tavsiye ve desteğiyle, eğer kısmet olursa bunu başaracak biridir, dedi.

Ayşe hanım:

-Allah'tan hayırlı olmasını dilerim, dedi.

Bu kısa söyleşiden sonra kadınlar Hamdullah'tan memnun bir şekilde odadan ayrıldılar. Odadan çıkıp salona geçtiklerinde Ayşe hanım Zeynep hanıma döndü.

-Çok temiz ruhlu bir genç. Çok iyi bir İslami terbiye almış. Kızımı mutlu edeceğine inanıyorum.

-Evet, dedi Zeynep hanım. Küçük yaşta İslam Cemaati'nin terbiyesi altına girmiş ve bu terbiye ile büyümüş olması onu küçük yaşta hem olgunlaştırmış, hem de ona kişilik kazandırmış.

-Doğru, bu bariz bir şekilde gözüküyor.

12. BÖLÜM

Düğün günü gelip çatmış, Fatma'yı çok sade bir düğün ile gelin etmişlerdi. Tekbirler ve salavatlar eşliğinde gelinlik olarak giydirilen çarşaf ile baba evinden koca evine yolcu edilmişti.

Yöredeki düğünlerin aksine çalgı çalınmamış, tüm konu komşu, akrabalar davet edilip düğün yemeği yenmiş ve tekbirler ve salavatlarla düğün sona ermişti.

Fatma, koca evine getirilmiş, kadınların bulunduğu odalardan birine götürülmüştü. Düğün davetlilerinden hediye olarak takı alanlar tek tek gelip takılarını takıp tebrik ediyorlardı. İlahiler söylenip salavatlar ve tekbirler çekilerek bu güzel tören daha bir güzelleşiyordu.

Yemekler yenmiş, İslami bir çerçevede düğün yapılmış ve sona ermişti. Gelinin yanında; Hatice, Sultan, Emine ve küçük kardeşleri kalmışlardı.

-Yabancı bir eve gelmek nasıl bir duygu? Diye sordu Hatice.

-Çok garip ve zor. Sevinç, korku, heyecan, ayrılık acısı ve aynı zamanda da yeni bir hayata başlamanın ve güzelliklere ulaşabilmenin verdiği ümit; hepsi iç içe. Hiçbir zaman bu denli karmaşık duygulara kapılmış değildim.

Sultan:

-Kaynana evinde olman, sana zor anlar yaşatabilir. Onu da kaynanan ve kayınbabana saygıda kusur etmeyip onlara hizmet etmekle aşarsın. İnsan olan, iyilikler karşısında etkilenip mahcubiyet içine girer, dedi.

Emine Sultan'ı tasdik etti.

-Ben, bu konuda bir şey diyemeyeceğim. Çünkü, kaynana evinde olmak farklı. Yalnız Sultan ablanın dediği çok doğru. Sevilip sayıldıklarında fazla sorun çıkmıyor.

Hatice;

-Bildiğiniz gibi ben de kaynana evindeyim. Bizler bir davayı temsil ettiğimizden, bizden beklentileri çok farklı oluyor. Belki başkası yaptığında kusur olmayacak bazı şeyleri biz yaptığımızda bu eksiklik olarak görülüyor. Bunun için de gerçekten çok dikkatli ve titiz davranmalıyız, dedi arkadaşlarına.

Sultan Hatice'yi onayladı.

-Evet, bilhassa İslami hayatımıza çok dikkat etmeliyiz. Helal ve haram sınırlarına çok sıkı bir şekilde riayet etmeliyiz. İbadetlerimizde hassas olmalı, bilhassa namazımızı vaktinde kılmaya dikkat edip özen göstermeliyiz.

Hatice tecrübelerini aktarmaya devam etti.

-Evde, kayın ve görümcelerin var. Eğer seni severlerse, seni dinler ve yenge olmanla beraber abla olarak da kabul ederler. Yok eğer sevmezlerse, huzur ortamı zedelenir. Bilhassa kaynanan ile aranın bozulmamasına özen göster. Sana her söylenene cevap vermek zorunda değilsin.

-Nasıl yani? Cevap vermemem saygısızlık sayılmaz mı?

-Bundan kastım, kaynanan seni eleştirdiğinde, azarladığında sana kızdığında ona cevap verme. Sessiz kal veya onu yatıştıracak latifelerle ortamı yumuşatmaya çalış. Yoksa masumca sorulara tabii ki cevap vereceksin.

-Canım arkadaşım, şunu hiç unutma! Kocan sabah çıkıp akşam gelir. Erkekler yorgun döndüklerinde, güler yüz ve güzel yüzle karşılaşmak isterler. Buna çok dikkat et. Özen göster. Üstünün başının temiz ve düzgün olmasına özen göster. Bu senin kocanın kalbinde yer etmene sebep olur, dedi Sultan.

Hatice;

-Kaynanan veya diğerleriyle yaşadığın sorunları mümkünse kocana anlatma. Onu iki arada bir derede bırakma. Çünkü bir tarafta annesi ve ailesi diğer tarafta da sen. Eğer onu arada bırakacak bir duruma düşürsen huzur bulamazsın, mutluluğa ulaşamazsın. İslam'ın emrettiği vazifeleri yerine getirmeye özen göster, dedi.

Fatma, şanslıydı. Çünkü, ona iyiyi, güzeli tavsiye edip tecrübelerini aktaran arkadaşları, dostları vardı.

Hatice, annesinin evlendiği zaman kendisine anlattıklarını ve tavsiyelerini can arkadaşına aktarmaya başlamıştı.

-Fatmacığım, sana annemin sık sık bana söylediği ve evlendiğim gün tekrar hatırlattığı tavsiyelerini söylemek istiyorum.

-Çok memnun olurum. O kadar çok memnun olurum ki, anlatamam. Sizin gibi dostlarım olduğu için çok şanslıyım. İnsan bir çok şeyi okumuş olmasına rağmen, başa gelmeden anlayamıyor. Bunun için sizi can kulağıyla dinliyorum.

-Annem anlatırdı. Tam hatırlamıyorum, ama bir yerlerden okumuş ya da dinlemişti.

-Dinliyorum, hem de merakla...

-Anlatacağım şey, bir annenin, kızının iyiliğini istediği için ona yaptığı nasihatler ve tavsiyelerdir. Şöyle:

“Kızım! Eğer bir kız anne-babasının servet ve zenginliğinden dolayı kocaya muhtaç olmaması söz konusu olsa idi; senin herkesten ziyade müstağni olman lazım gelirdi. Fakat öyle olmadığı gibi erkekler bizim için yaratıldığı gibi, biz de onlar için yaratılmışızdır.

Ey kızım! Sen ana-babanın evinden, büyüüp yetiştiğin yuvadan çıkıp bilmediğin ve şimdiye kadar alışmadığın bir adamın evine gidiyorsun. Ona itaat et ki seni sevsin ve senden hoşnut olması için gereken her şeyi yapsın. Sana şimdi söyleyeceğim şeyleri ezberle ve yapmaya çalış ki kocanla geçinmeye muvaffak olasin.

Sultan söze karıştı.

-Hatice güzel anlat ki hepimiz faydalanalım. Evlilik öyle bir şey ki her zaman nasihat dinlemeye ve kendini yenilemeye ihtiyaç hissettiriyor. Aksi halde sonu pek iyi...

Hatice devam etti.

-İstediklerini yerine getirmeye itina etmeli hoşnut olmadıkları şeylerden de kaçınmalısın. Evini, üstünü, başını temiz tutmaya özen göstermelisin. Görüldüğünde veya kokusu alındığında hoşlanılmayacak olan şeylerden kaçınmalısın ki, kendinden iğrenilip gözünden düşmesin.

Fatma merakla sordu:

-Aynı şeyi onlar da yapıyorlar mı? İşten dönmelerinin dışında üst başlarına dikkat ediyorlar mı? Ne de olsa biz de insanız.

-Evet yapıyorlar, lakin bazıları pek o kadar önemsemiyor. Bunlar gibileri, eşlerinin yardım ve teşviki ile bu huylarından vazgeçebiliyorlar. Kimisi de kendisine çok özen gösteriyor. İşte Böylelerine karşı çok dikkatli olmak lazım. Çünkü, eşini de hep bakımlı ve düzgün olarak görmek ister. Bunu görmeyince de ondan yavaş yavaş soğuyup uzaklaşmaya başlarlar. Bunun için dikkatli olunması lazım.

Fatma yine araya girdi:

-Annenin nasihatleri bitti mi? Çok güzel şeylerdi.

-Bitmedi... Uyuyacağı, yemek yiyeceği vakitleri takip etmelisin. Yani bunları hangi vakitte yapmayı alışkanlık haline getirmişse, o vakitleri gözetip yatağını hazır etmelisin. Zira açlık insanı ateşlendirir. Uykusuzluk da öfkeliendir.

Sultan;

-Gerçi şuurlu erkekler o kadar önemsemezler. Yine de yemek ve uyku çok önemli bir mesele. Güzel yemekler her zaman için onları memnun eder, dedi.

-İstiyorsanız bitireyim, zaten az kaldı, dedi Hatice. Kocanın malını muhafaza ile israf ve teleften kaçınmalısın. İsyan ve muhalefet de güzel değildir. Kızım, sakın ola ki kocan kederli iken yanında ferah durmayasın, onun ferah vaktinde de keder göstermeyesin!

Bu esnada Fatma'nın kaynanası içeri girince kızlar ayağa kalkıp buyur ettiler. Kaynanası gelinin yanına gelerek, cebinden çıkardığı gerdanlığı boynuna takıp yüzünü öptükten sonra,

-Xweda we mesut bıke law. (Allah sizi mesut etsin yavrum) Burası artık senin evin. Ben de senin annen gibiyim. Ortak hayatlar hep güzel geçecek diye bir kural yok. Bazen güzel, bazen acı, bazen tatlı olur. Önemli olan güzelliklerin çoğunlukta olmasıdır. İnşallah hep beraber bunu başarmaya çalışırız, dedi.

Hatice başını salladı:

-Çok güzel söylediniz teyze. Siz ona kızınız gibi davranırsanız, o da size annesi gibi bakarsa inanıyorum ki, örnek gelin kaynana olursunuz.

-İnşallah kızım, inşallah... O zaten benim kızım gibi.

Kaynanası odadan çıktıktan sonra Sultan saatine baktı.

-Hatice! Geç oluyor, artık kalkalım. Eve ancak gideriz.

Emine de aynı fikirdeydi.

-Gerçekten de geç oldu. Biz, kalkalım artık. İnşallah kaç gün sonra tekrar geliriz.

Kızlar kalkma kararı alıp gelini tekrar tebrik ettikten sonra vedalaşıp ayrıldılar.

Onların gidiş i ile Fatma yalnız kalmış tı. Geldiğ inden beri ilk kez dikkatli bir şekilde odaya göz gezdiriyordu. Dikkatlice odaya bakmaya başladı. Kapının açıldığ ı yön deki duvarda güzel bir gardrob, onun yanında elbise sandığ ı, sol taraf ında bir dikiş makinesi vardı. Makinenin üstündeki duvarda ise güzel bir levha asılıydı. Levhaya dikkatlice bakıp ne olduğunu anlamaya çalış tı. Çok güzel yaldızlı bir hat ile besmele yazılı idi. Yerde odayı kaplayacak şekilde hal ı serilmiş ti. Sağ taraf ında ve avluya bakan pencerenin altında dört kiş inin oturabileceğ i iki tane kanepe vardı.

Yeni geldiğ i evin döşemesini görünce annesi ile evlerini ilk döşedikleri anı hatırladı. Gözleri dolmuştu. Ağlamamak için direndi, direndi, direndi; ama başaramadı. Gözyaşları yavaş yavaş akmaya başlamış tı. Kısık bir sesle ş u cümleler ağzından dökölüverdi:

“Ya Rabbi! Sen yardım et. Bu evliliğ i bana, eşime, aileme ve eşimin ailesine hayırlı ve selametli kıl. Evliliğ imi İslami hayatıma destek yap. İslami hayatımın daha güzele, daha kemale ulaşması için vesile kıl. Bana fazlından temiz bir nesil nasip et. Bizi ş aki çocuklarla imtihan etme. Said ve temiz ruhlu çocuklar nasip eyle. Yardımını esirgeme ya İlahi, ya Rahman, ya Rahim!..

Bu güzel münacatı yaparken gözyaşlarını da tutamıyordu. Çeçenistan’ ı düşündü. Acaba orada genç kızlar kendisi gibi gelin olabiliyorlar mıydı? Peki ya Filistin’deki genç kızlar?!. Gözyaşları dinecek miydi bir gün? Şehadet saldırısı yapan genç kız, gelinlik olarak bombalarla bezenmiş, düğününe de binlerce mazlum ve İslam aşığı Filistinli kardeşleri katılmış tı. Ya Afganistan’dakiler, Cezayir’dekiler, dünyanın diğ er bölgeleindeki Müslüman kardeşleri...

“Ya Rabbi! Tüm Müslümanlara yardım et. Kardeşlerimizin gözyaşlarını dindir, onları esaret ve zulüm altından kurtar. Bugün dünyanın her taraf ında Müslümanlar zulüm altında inliyor. Sırf baş örtüsü taktığ ı için, kardeşlerimiz dövölüyor, okullarından atılıyor. Sen yardım et. Ya İlahi!..” dudaklarından dökölün yakarış ve yalvarışlar ile, “mü’minler, bir vücudun azaları gibidirler, bir azanın ağr ıması tüm vücudu etkiler.” Hadisini mırıldanarak sessizce dünya Müslümanları için gözyaşı dökmeye başlamış tı. Çünkü Müslümanlar dünyanın her taraf ında kan ağlıyordu. Bu durumda sevinip neş eli olmak çok zordu.

Fatma ve onun gibileri bunu çok iyi biliyorlardı.

13. BÖLÜM

Evliliğ inin üzerinden tam üç ay geçmişti. Her zaman olduğ u gibi bugün yine sabah erken kalkmış, ev işlerini yapmaya başlamış, okula gidecek kayınlarına ve işyerine gidecek eş iyle kayınbabasına kahvaltı hazırlığ ı içine girmişti. Erken uyandığ ı için ev işlerini daha çabuk ve güzel yapıyordu. Çünkü, böyle olduğ unda aceleyle gelmiyordu.

Gelin geldiğ i günden beri baba evinden edinmiş olduğ u bu adetini burada da en güzel şekilde sürdürmüştü. Çalışkanlığ ı ve temizliğ i ile kısa sürede ev içinde sevmeye başlamış, kaynanası ve kayınbabası tarafından her zaman taktir edilmişti. Kaç kez kaynanası, camiye gitmemesini istemiş, Fatma’nın “niçin istemiyorsunuz?” sorusuna yanıt verememişti. Bu, Fatma’nın, ev işlerini sabah erken yapıp cami saatinde yapacak baş ka iş bırakmamasından kaynaklanıyordu. Bunun için kaynanası bir süre sonra cami konusunda sorun çıkarmamaya, hatta camiye gidebilmesi için, o da erken uyanıp ona yardım etmeye başlamış tı. Öyle ki gelin kaynana değ il, ana-kız olmuşlardı.

Fatma ibadetlerindeki titizliğ i, helal ve harama olan hassasiyeti, edebi, terbiyesi, yumuşak başlılığ ı ile hepsinin kalbinde taht kurmuştu. Defalarca kaynanası çevrelerindeki kimilerinin; “Gelininizden memnun musunuz?” sorusuna: “Bir oğlumuz vardı, artık bir kızımız da oldu. Onun gibi bir gelin verdiğ i için Allah’a ne kadar şükretsek azdır.” Diyordu.

Kayınları ve görümceleri ile yakından ilgileniyor, hemen hemen tüm sorunlarında onlara yardımcı olmaya gayret gösteriyordu. Bunun için de sorunları olduğ unda ağabeylerinden utandıkları için yengelerine açıyorlardı. Kur’an-ı Kerim okumaları için onları camiye götürüyor, namaz ve diğ er ibadetlerinde onlara yardımcı oluyordu. Büyük yaş tiki iki görümcesi Hamdullah’ın ve onun teşviki ile çarşaf giymeye başlamışlardı. Eşi Hamdullah’ın, cami konusunda babası ile olan sorunları Fatma’nın ev halkı üzerinde bıraktığ ı etkiden dolayı kalmamış tı. Hamdullah’ın babası; “Camilerde okuyanlar çok güzel bir terbiyeden geçiyorlar. Bunu gelinimde bariz bir şekilde gördüm. Bunun için oğlum ve gelinime engel olmak değ il, destek olmak en baş tiki görevimdir.” Diyerek memnuniyetini her defasında dile getiriyordu.

Fatma, kahvalt ıyı hazırladıktan sonra Hamdullah’ ı uyandırdı. Daha sonra kaynanasının odalarını tıklatarak uyanmalarını sağladı. Çocukları da uyandırıp giyinmelerine yardımcı olduktan sonra kahvaltı için herkesin gelmesini beklerken, görümcesi yanına gelerek;

-Yenge! Biraz konuşabilir miyiz? Diye sordu.

-Tabi canım, buyurun.

-Duyduğum kadarıyla beni amcamın oğluna isteyecekler. Oysa ben, muvahhid ve İslam'a hizmet eden birisi ile evlenmek istiyorum. Abim ile konuşmaya utandım. Bana bu konuda yardımcı olmanı istiyorum.

-Nerden duydun? Bizim böyle bir şeyden haberimiz yok. Haber kaynağın sağlam mı?

-Evet, haber kaynağım sağlam. Geçenlerde amcam oğlu gile gittiğimde amcamın kızı ağzından kaçırdı.

-Ağzından mı kaçırdı, yoksa bilinçli mi söyledi?

-Bilemiyorum, ağzından kaçırmış gibi gözüktü; ama tepkimi ölçmek için de söylemiş olabilir.

-Nasıl bir tepki gösterdin peki?

-İstemediğimi, hiç kimseyle evlenmeyeceğimi söyledim.

-O ne dedi?

-Baban evet derse, sen karşı mı çıkacaksın, dedi.

-Bak canım, İslam'da karşılıklı rıza şart. Eğer karşılıklı rıza yoksa hiç kimse, kimseyi böyle bir şey için zorlayamaz. Baban da seni zorlayacak biri değil.

-Evet, babam beni zorlamaz, lakin onlar babamı zorlarlar. Böylece babam da onların etkisinde kalarak beni iknaya çalışır. Bu da beni zor durumda bırakır. O zaman babamı nasıl kırabilirim ki?

-Sen tepkini göstermişsin. İşe olumsuz baktığını net bir şekilde belirtmişsin. İnşallah bu tavrın onları bu işten vazgeçirir. Bunun için fazla üzülme.

-Korkuyorum yenge, ya ısrar ederlerse...

-Korkma. Ben abin ile konuşurum. Onları seni böyle bir şeye zorlamamaları için ikna etmeye çalışırız.

-Canım yengem, ne olursun bu işin üzerinde dur. Annem ve babam seni dinlerler. Seni kırmazlar. İsrarla onlara benim bu işte gönülsüz olduğumu söyle.

-Tamam canım, sen merak etme.

Fatma ve görümcəsi konuşturlarken kayınbabası onlara seslendi.

-Fatma kızım! Sizi bekliyoruz. Zeliha ile ne fısıldaşıyorsunuz öyle? Hadi çabuk kahvaltıya gelin.

-Tamam geliyoruz, diye kayınbabasına cevap verdikten sonra Zeliha'ya döndü. Fazla dert etme kısmet ne ise o olur. Hem ayrıca biz üzerinde dururuz. Kahvaltımızı yapalım da camiye geç kalmayalım.

-Tamam yenge. Beni rahatlattın. Allah razı olsun.

Herkes kahvaltısını yapıp erkekler ve çocuklar çıktıktan sonra bulaşık ve geri kalan temizliği de yapan Fatma ve görümceleri camiye gitmek için hazırlandılar. Çarşafalarını giyip çıkarılarken kaynanası:

-Fatma kızım, bugün programınızda caminin dışında bir şey yoksa erken gelerseniz sevinirim. Kendimi bugün pek iyi hissetmiyorum, dedi.

-İnşallah, bir-iki ziyaretimiz vardı; ama rahatsızsanız yerime Zeliha'yı gönderir, ben eve gelirim.

-Yok kızım, yok. Sen git Zeliha gelsin. Sen yapacağın hayırdan mahrum olma.

-Tamam o zaman. (Zeliha'ya dönerek) Biz fazla oyalanmadan gidelim, diyerek evden çıktılar.

14. BÖLÜM

Ders bitmiş, tüm öğrenciler derslerini alıp defalarca derslerini tekrar ettikten sonra, sıra bugünkü yarışmaya gelmişti. Fatma, öğrencilerin İslami kültürlerini arttırmak ve onlara bu konuda bilgi vermek için çeşitli konularda sorular hazırlamıştı. Siyerden, fıkıhtan, peygamberler tarihinden.. kısaca şu ana kadar öğrencilere anlatılan konulardan çeşitli sorular hazırlamıştı.

Hatice son zamanlarda başka bir camide Kur'an-ı Kerim dersi vermeye başladığı için bu camiye gelmiyordu artık. Bunun için Fatma, Zehra, Sümeyye, Emine, Sultan ve Mevlüde kalmışlardı. Her yarışmada farklı biri soruları hazırladığı için, bu sefer sıra Fatma'ya gelmişti.

Fatma, hazırladığı sorularla yarışmayı düzenlemek için öğrencileri onar kişilik yedi gruba ayırdı. Birinci geleceklere çeşitli hediyeler hazırlanmıştı. Yarışma bitiminde de tüm öğrencilere dağıtılmak üzere bisküvi ve lokum hazırlanmıştı. Öğrencilerin grupları belirlendikten sonra sıra yarışmaya gelmişti.

-Sessiz olursanız tek tek soruları okuyacağım. Ben okuduktan sonra, bir dakika süreniz var. Bu süre içinde kendi aranızda cevabı kararlaştırın. Ve ben tek tek cevabınızı alacağım.

-Hocam, nasıl yapacağımızı biliyoruz. Kaç defadır yapıyorsunuz, öğrenmişiz artık.

-Biliyorum, sizler zeki öğrencilersiniz; yalnız aramıza yeni arkadaşlar katıldığı için tekrar anlatma gereği duydum. Şimdi hazır mısınız?

Tüm öğrenciler hep beraber bir ağızdan "Eveet" diye sevinçle cevap verince Fatma soruları okumaya başladı.

-Birinci soru: Peygamberimiz Hazreti Muhammed (as)'e kaç yaşında peygamberlik geldi?

Sorunun sorulmasıyla gruplarda fısıltılar başlamış, dershaneyi bir uğultu kaplamıştı.

-Süreniz tamam.

1. Grup: 40 yaşında, 2. Grup: 40 yaşında, 3. Grup: 40 yaşında... tüm gruplar doğru cevap vermişti.

-İkinci sorunuz: Allah Resulü (as) kaç yaşında kimin ile evlendi?

-Süreniz tamam. 1. Grup: 25 yaşında, Hazreti Hatice, 1. Grup: 25 yaşında, Hazreti Hatice, 1. Grup: 25 yaşında, Hazreti Hatice... hepsinin cevabı doğrudu.

-Üçüncü soru: Hazreti Süleyman (as)'ın babasının adı nedir?

.....

-1. grup: Hazreti Musa, 2. grup: Hazreti Davut, 3. grup: Hazreti Davud, 4. grup: Hazreti Davud... sadece bir grup yanlış cevaplamıştı.

-Dördüncü soru: Hazreti İsa (as)'a inen kitabın adı nedir?

.....

-1. grup: İncil, 2. grup: İncil, 3. grup: İncil...

Bu başarılı cevapları görünce Fatma, Zehra'nın kulağına, "Öğrencilere bir şeyler verebilmişiz ve onlar da güzel dinleyip okumuşlar" diye fısıldadı.

-Öğrencilere verdiğimiz Peygamberlerin kıssaları ile İslami kitap ve romanların da etkisi çok.

Fatma, "Evet" dedikten sonra öğrencilere beşinci soruyu sordu.

-Namaz kılmak için ne yapmalıyız?

.....

-(Bu soruya tüm gruplardan "Abdest almalıyız" yanıtı gelince) Çok güzel hepsi doğru. Altıncı soruyu soruyorum: Hazreti Hamza hangi savaşta şehit oldu?

-1. grup: Uhud Savaşı, 2. grup: Bedir savaşı, 3. grup Uhud savaşı... 6. grup: Hendek savaşı...

-Doğru cevap Uhud savaşı olacaktı.

Kapının tıklaması üzerine bir öğrenci kapıyı açıp baktı, ve...

-Hocam iki teyze sizi görmek istiyor, demesi üzerine Fatma, soruları Emine'ye verdi.

-Siz devam edin, ben ve Zehra ne olduğuna bakıp geliyoruz, diyerek bahçede bekleyen bayanların yanına gittiler.

Cami avlusuna çıkan Fatma ve Zehra karşılarında 40-50 yaşlarında geleneksel giyimli, yörede çarşaf niyetine kullanılan abalar ile örtünmüş, birinin yanında iki, birinin yanında üç çocuk bulunan iki teyze bulmuşlardı. Yanlarına gidince, teyzeler:

-Roja we bı xér (hayırlı günler) diyerek selam verdiler. Fatma selamlarını aldı.

-Roja we ji bı xér be xalti (sizin de gününüz hayırlı olsun teyze) buyurun bizi çağırmissınız. Size nasıl yardımcı olabiliriz?

Teyzelerden biri:

-Kızım, (yanındaki çocukları göstererek) bu çocuklar benim. Kur'an-ı Kerim okumaların istiyorum. Bizim komşuların çocukları, Kur'an-ı Kerim okumasını öğrenmişler. Ben de çocuklarımla Kur'an-ı Kerim okumalarını istiyorum, dedi.

-Başımız gözümüz üstüne teyze. Elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz.

Diğer teyze de isteğini söyledi.

-Kızım bunlar da benimdirler. Biri çocuğum, diğer ikisi torunumdur. Onları size bırakıyorum. Onlara hem Kur'an-ı Kerim öğretin, hem de terbiyeleri ile ilgilenin.

-İnşallah teyze. Biz, tüm zamanımızı böyle çocuklara Kur'an-ı Kerim öğretmek, Peygamberimizi tanıtmak, namaz ve diğer farzları öğretmek için sarf ediyoruz. İnşallah elimizden geleni yapacağız.

-Kızım, biz size güveniyoruz. Bu gencecik yaşımda İslam'a hizmet etmeniz ve çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim öğretmeniz, onlara namazı, orucu öğretmeniz bizi çok memnun ediyor.

Bizim de, sizler gibi duyarlı ve İslam'ı çocuklarına öğretmek isteyen anneleri gördükçe şevkimiz artıyor.

-Kızım, bizler sizleri seviyoruz. Eğer bunu açıktan yapmıyorsak, yani, açıktan destek vermiyorsak bu korktuğumuzdandır. Hem ateistlerden, hem de güvenlik güçlerinden çekiniyoruz.

-Siz, bizim hakkımızda söylenen yalanlara ve iftiralara inanmayın. Çocuklarınızı camiye gönderin, bu bizim için yeterli. Sizden başka bir şey istemiyoruz.

-Xweda bı werebé (Allah sizinle olsun.) Şex A. Kadir'é Geylani lı pışta we bé law. (Şeyh A.Kadir Geylani'nin himmeti sizinle olsun.) Xweda vé Cemaaté bıstırine (Allah bu Cemaati korusun.)

-Allah sizden razı olsun. Bize dua edin. Bize yapılan baskılara, çocuklarınızı camileri göndererek karşı çıkın. Camiler Kur'an-ı Kerim okuma yeridir. Oysa şimdi Kur'an-ı Kerim okumayı yasaklıyorlar.

Çocukları teslim alan Fatma ve Zehra iki teyzeyi uğurlayıp dersane olarak kullanılan bayanlar için ayrılış bölme geçti.

-Arkadaşlar, bu güzel beş kardeşimiz aramıza yeni katıldılar. Onlara yardımcı olun, diyerek her birini bir gruba verip yarışmanın kalan bölümünü tamamlamak için Emine'den soruları alıp okumaya başladı.

Yarışma devam ederken Fatma'nın ilkokul 4. sınıfta okuyan kayınbiraderi kapıyı hafif aralayarak ablasını çağırırdı.

-Annem yengemin hemen eve gelmesini söyledi. Acele etsinler dedi. Siz de gelin, deyince Zeliha telaşlandı.

-Anneme bir şey mi oldu yoksa?!

-Yok anneye bir şey olmadı.

-Peki ne oldu? Söyle, söylemezsen gelmeyiz.

Kardeşi bu soruyu cevaplandırmak istemiyor gibi davranarak "Acele gelin. Annem öyle söyledi. Ben ne olduğunu bilmiyorum."

-Biliyorsun, çabuk söyle. Ne oldu? Meraklandırma beni. Anneye bir şey oldu değil mi?

Gözleri dolu dolu olmuştu Zeliha'nın. Evden çıkarlarken, annesi rahatsız olduğunu söylemişti. Bunun için annesine bir şey olabileceğini düşünüyordu.

-Haydi, meraklandırma da söyle.

Küçük, ablasından uzaklaşarak:

-Bilmiyorum, eve gelirsiniz, öğrenirsiniz. Annem hemen gelmenizi istedi. İster gelin, ister gelmeyin. Ben gidiyorum, diyerek elini "boş ver" dercesine salladıktan sonra camiden çıkarak eve doğru koştu.

Zeliha endişeli bir şekilde Fatma'nın yanına geldi.

-Gelen Recep'ti. Annem bizi eve çağırılmış. Hemen gelsinler demiş. Bunu söylerken sesi titriyordu. Fatma, Zeliha'nın renginin solduğunu görünce, hiçbir şey sormadan Zehra'yı yanına çağırırdı.

-Kaynanam bizi çağırılmış. Acil olarak gelsinler demiş. Biz gideceğiz, siz yarışmayı bitirip hediyeleri ve bisküvileri dağıtırsınız.

-Hayırdır? İnşallah bir durum yok. Zeliha'nın rengi atmış, ne oldu?

-Bilmiyorum, kaynanam hastaydı. Sabah geldiğimizde rahatsız olduğunu söylemişti. Fenalaşmış olabilir.

-Madem öyle, zaman kaybetmeden gidin.

-Unutmadan, ziyaretlerinizi de yaparsınız. Belki ben gelemeyebilirim. Ziyarete gideceğiniz hastaya bir şeyler götürmeyi unutmayın. Ayrıca şehit ve tutuklu ailelerine ayrılan malzemeleri de unutmayın. Çocuklarına bugünkü bisküvi ve lokumlardan götürün.

-Tamam, gıda malzemeleri ile beraber giyecekleri de götürelim mi?

-Evet, evet hepsini beraber götürürseniz iyi olur. Hakkınızı helal edin, sizi yalnız bırakıyorum. Gerçi ciddi bir şey yoksa gelirim. Hep beraber gideriz.

-Sen merak etme, biz hallederiz.

Fatma ve görümceleri çarşaflarını giyip eve doğru ilerlerken Fatma;

-Zeliha mesele nedir? Camide arkadaşları telaşlandırmamak için sormadım, dedi.

-İnan ki yenge ben de bilmiyorum. Recep acilen eve gelmemizi, annemin bizi çağırdığını söyledi. Israrla ne olduğunu sormama rağmen hiçbir şey söylemedi.

-Peki rengin neden solmuş?

-Annemi merak ettim. Sabah rahatsız olduğunu söylediği için acaba bir şey mi oldu diye korktum.

-Doğrusu benim de aklıma ilk gelen o oldu. Yalnız o haber gönderdi ise inşallah düşündüğümüz gibi değildir.

-İnşallah yenge, inşallah!

Merak içinde hızlı adımlarla eve doğru ilerliyorlardı. Eve kadar hiç konuşmadılar. Eve geldiklerinde anneleri Kur'an-ı Kerim okuyordu. Kızların geldiğini görünce ayağa kalktı. Gözleri kızarmıştı. Belli ki ağlamıştı. Kızlara,

-Hoş geldiniz, cami öğrencileri dağıldı mı? Diye sordu.

-Hayır, siz haber gönderince hemen geldik.

-Bir şeyin yok değil mi anne? Senin için çok korktuk. Recep de bir şey söylemeyince aklımıza kötü şeyler geldi.

-Ben iyiyim kızım. Recep de ne olduğunu bilmiyordu.

-Hayırdır inşallah! Siz iyi olduğunuza göre.. yoksa dayım, diye sordu Fatma.

-Yok kızım, yok. Dayın da çok iyidir.

-O zaman mesele nedir?

-Siz çıktıktan yaklaşık bir saat sonra teyzen aradı. Seni sordu. Camiye gittiğini söyleyince, hemen babanın evine gelmeni söyledi. Ben de ne olduğunu anlayamadım.

-Peki bir şey söylemedi mi, anneme mi bir şey oldu yoksa?

-Aklına kötü şeyler getirme. İnşallah kötü bir şey yoktur. Beraber gideceğiz. Kızım Zeliha, siz evden ayrılmayın. Yemeği hazırlamıştım, ısıtır yersiniz.

-Bizi merakta bırakmayın. Ne olduğuna dair bizi haberdar edin, diye tembihte bulundu Zeliha.

-Tamam sizi ararız, diyerek Fatma ile beraber evden ayrıldılar.

Asya hanım, meseleyi biliyor, lakin Fatma'ya söylemeye cesaret edemiyordu. Bunun için de Fatma'ya bir şey söylemeden onu eve götürmeyi uygun bulmuştu. Nasıl olsa öğrenecekti, orda öğrenmesi daha iyiydi.

Fatma ve diğer çocuklar camiye gitmek için evden çıktıktan bir saat sonra Fatma'nın teyzesi telefonla aramış ve acı haberi vermişti. Bugün sabah erken saatlerde Şükrü bey işyerinde bulunduğu sırada silahlı saldırıya uğramış, vücudundan aldığı çok sayıdaki kurşun yarasıyla hastaneye kaldırılmıştı. İlk müdahalelerin ardından Üniversite Hastanesi'ne kaldırılmak istenirken yolda şehit olmuştu. Şükrü bey, Rabbinin rızasını kazanmak için canını feda etmişti.

Asya hanım, haberi aldıktan sonra bir müddet ne yapacağını şaşırılmış halde kalakalmıştı. Bir süre ağlamış, Recep'in eve gelmesi ile onu Fatma'yı çağırmak için göndermişti. Bu arada hem ağlıyor, hem de Yasin-i Şerifler okuyordu. Geline ve kızı geldiklerinde de yine Yasin okumakla meşguldü.

Minibüste de, yolda da hiç konuşmamışlardı. Fatma korkudan konuşamıyor, Asya hanım da ağlamaktan ya da konuşup da ağzından bir şeyler kaçırmaktan korktuğu için konuşmuyordu. Eve yaklaşırlarken binanın önünde büyük bir kalabalıkla karşılaşmışlardı. Fatma, bir şeylerden şüphelenmiş, hatta tam kanaati oturmuştu. Çünkü son birkaç yıldır birçok muvahhid saldırılarda şehid olmuştu. Bunlardan bir tane babasına da yapılmış olabilirdi. Endişesi arttıkça, adımlarını da hızlandırmaya başladı. Kalabalığı yarararak binanın kapısından içeri girdiler. Yukarı çıkarlarken, Fatma kaynanasının gözüne baktı.

-Babama bir şey oldu değil mi? Bunu söylerken sesi titriyor ve zorla konuşuyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu.

-Bilmiyorum kızım. Yukarıda ne olduğu öğreniriz. Kaynanası bunu ağlamaklı bir şekilde söylemişti.

Yavaş yavaş merdivenleri çıkarlarken Fatma'nın içindeki korku ve endişe de artıyordu. Ayakları onu zorla taşıyordu. O kadar bitkin bir hal almıştı ki, sanki günlerdir durmaksızın ağır işler yapmıştı. Bulundukları kata yaklaşırlarken ağlama sesleri duyulmaya başlanmıştı. Evin bulunduğu kata gelince kapının önünde toplanmış bir grup kadının olduğunu ve evlerinin kapısının açık olduğunu görünce; "Kesinlikle babama bir şey oldu, yoksa bu kadar kalabalık toplanmazdı." Diye düşündü. Merdivenleri çıkarken kadın topluluğunun içinde bulunan teyzesi onu görür görmez;

-Fatmaa! Mala me xerabu law. (Fatma! Yavrum ocağımız yıkıldı) diyerek onun boynuna sarılıp ağlamaya ve ağıt yakmaya başladı.

Fatma, buz kesilmiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Teyzesi boynuna sarılmış ağlarken, gözü annesini arıyordu. Bir müddet öylece kaldılar. Teyzesi ağlıyor, o ise soru sormaya cesaret edemiyordu. Ama sormalıydı. Ne olduğunu bilmeliydi. Allah'ın taktirinin önüne geçilmez, diyerek tüm cesaretini toplayıp teyzesinin kollarından sıyrılarak elleriyle teyzesinin kollarından tuttu.

-Çı buye xalti, mesele çiye? (Ne olmuş teyze, mesele nedir? Dedi.

--Hawara! Qızamın pé ne hısıyayé! (Havar! Kızımın haberi yok!) diyerek ağıt yakmaya başladı teyzesi.

Kaynanası dayanamamış, Fatma'nın kolundan tutarak onu içeri çekmişti. İçerisi kadın ve çocuklardan geçilmiyordu. Kadınların bir kısmı ağlıyor, bir kısmı da Kur'an-ı Kerim okuyordu. Fatma'nın içeri girdiğini gören kardeşi: "Abla, abla!" diye koşarak boynuna sarıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu Ali.

Kardeşini kollarının arasına alan Fatma'nın gözleri annesini arıyordu. Etrafına bakınarak annesinin nerede olduğunu fark etmeye çalışıyordu. Ne annesini görebilirdi, ne de babasını. Dehşetli bir korkuya kapıldı. "Yoksa!.. İki mi!.. Hayır hayır..." diye düşünürken Ayşe hanım kızının geldiğini haber alınca bulunduğu misafir odasından salona gelmişti.

Fatma ile bir an göz göze geldiler. Ayşe hanım kızının yanına gelerek onu kolları arasına aldı.

-Şehide ki méji çébu qızam. (Bizim de bir şehidimiz oldu kızım.) Şehadeta bavéte piroz be. (Babanın Şehadeti mübarek olsun) diyerek kızına sarılmış bir şekilde ağlamaya başladı.

Fatma, aldığı haberle ilk başta şok geçirmiş, ne ağlıyor, ne de konuşabiliyordu. Bir müddet bu şokta kalan Fatma, ilk şoku attıktan sonra annesine sarılı vaziyetten sıyrıldı.

-Allahu Ekber, Allahu Ekber, Allahu Ekber. İnna lillahi ve inna ileyhi raciun. (Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz.) Hamd jı Xwedare. (Allah'a hamd olsun) deyince evin içinden tekbir sesleri

yükselmeye başlamıştı. Evdeki kadınlar, genç kızlar ve çocuklar tekbir getiriyor ve aynı zamanda gözyaşı da döküyorlardı.

Fatma, dizleri üstüne çöküp ellerini yüzüne götürerek ağlamaya başladı. Fatma, canı, babası için gözyaşı döküyordu artık. Ne de olsa şehitler ağlamaya değerdı.

Fatma, bağırmadan, ağıt yakmadan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesi, kardeşleri, halaları, teyzeleri, komşuları vs. hepsi yanına gelip ağlıyorlardı. Onlar ağlarken babaannesi odadan çıktı.

-Lawoo, lawoo, lawoo, dılu cıgerémın helıyan, kezebamın peritiii.. Lawoo, lawoo, lawoo... Şükriyémanın, kurémın... (Oğul, oğul, oğuuul... Yüreğim ve cıgerim eridi, cıgerim yanıyor.. Oğul, oğul, oğuuul... Şükrüm, yavrum..) diye ağıt yaka yaka sağında ve solunda iki bayana dayanarak Fatma'nın bulunduğu yere geldi. Fatma'nın yüzünü iki eli arasına alarak defalarca öperek bağrına bastı. Nine ve torun birbirlerine sarılmış bir vaziyette ağlıyorlardı.

Şükrü beyin kız kardeşlerinden biri eli ile yüzünü çırpmaya, saçını başını yolmaya başlamış, bağıra bağıra ağlıyordu. Halasını bu halde görünce Fatma:

-Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz. Hala! Saçını, başını yolmak bir müslümana yakışmaz. Ağlayacaksan saçını başını yolmadan ağla. Bu yaptığının İslam'da yeri yok. Eğer ağlıyorsak başımıza gelene isyan ettiğimizden değil. Ayrılık acısından ağlıyoruz. Kaldı ki babam, bir insanın ulaşabileceği en yüksek makama, peygamberlikten sonraki makama ulaşmıştır. Biz bunun için hüznü değil, onun adına sevinçliyiz, ama ayrılık zor. Zayıf olduğumuz için ağlıyoruz, dedi.

Fatma'nın bu tepkisi ile etraftaki kadınlar, halasına müdahale ederek bu hareketinden vazgeçmesini sağlamak için onu başka odaya aldılar.

Babaannesi sessiz sessiz ağlayıp ağıt yakıyordu. Fatma babaannesine,

-Ya dé piré bes bı lorine. Bavémın şehide, tı ji dayka şehidaye. (Nine! Yeter ağıt yakma. Babam şehittir. Sen de şehit annesisin)

-Dilémın dı şewute kızam. Çawémın birjiya mın mırna kuré xwe ne diti buna. (Yüreğim yanıyor kızım. Gözlerim önüme aksaydı da oğlumun ölümünü görmeseydim)

Ayşe hanım aniden ayağa kalktı.

-Ben artık ağlamayacağım. Çocuklarımla babası Allah Resulü (as)'nın bile arzuladığına kavuştu. Eğer ağlayacaksak kendi üzerimize ağlayalım. Son nefesimizi iman üzere verebilecek miyiz?

Fatma annesine destek verdi.

-İslam için canını feda eden babamın şehadetinde, onu Rabbine, Allah ve Resulünün yasakladığı bir şeyi yaparak uğurlayamam. Ağıt yakıp, bağırıp çağırarak ağlayacağınıza Kur'an-ı Kerim okuyun. Yasinler okuyun, dualar edin!

Ayşe hanım ve Fatma'nın müdahalesi ile bağırarak ağlamalar kesilmişti. Odaya götürülüp sakinleştirilen halası, Fatma'nın söylediklerini duymuş;

-Aslan gibi abim gitti. Hepiniz yetim kaldınız. Sen kocanın evindesin. Ya bu çocuklar! Onlara kim bakacak? Gelmişsin bize vaaz veriyorsun, demesi üzerine Fatma halasının yanına giderek gözyaşları içinde elini öptü.

-Biliyorum, hepimizin yüreği yanıyor. Halamın yüreği yandığı için bunları söylüyor; ama ölüm hak, ölümsüz hiç kimse yok. Herkes ölecek, ecel geldiğinde hiç kimse onu geri döndüremez. Ne mutlu o kimseye ki Allah yolunda ölür de dökülen kanları ile Allah'ın rızasını kazanır. Benim babam, ölümlerin en şerefli ile Allah'ın huzuruna gitmiştir. Allah'a yemin ederim ki böylesi bir ölümü şerbet bilip içerim.

Fatma'nın elini öpmesi ile duyulan halası, gözyaşlarını sessizce dökmeye başlamıştı. Fatma, sözünü bitirdikten sonra boynuna sarılmış, defalarca yüzünü öpmüştü.

Tekrar halasının elinden öptü Fatma.

-Biz babamızı kaybettik. Peki ya Filistin'dekiler... yıllardır can kaybediyorlar. Dünyada görülmedik işkencelere, zulümlere maruz kalıyorlar. Evleri başlarına yıkılıyor. Ya Çeçenistan, kadın, çocuk, yaşlı denmeden katliamlardan geçiriliyorlar. Kızların, kadınların ırzlarına geçilip öldürülüyorlar. Afganistan'da, Cezayir'de, Keşmir'de... Dünyanın her yerinde müslümanlar katliamdan geçiriliyor. Onları düşündükçe bizim yaralarımız hafif geliyor. Onlara da ağlayıp ah-u figan etmeliyiz.

Fatma daha fazla konuşamamış, sessiz sessiz ağlamaya başlamıştı. Binanın önünde toplanan kalabalıkta bir hareketlilik başlamıştı. Belli ki cenazesinin geldiğini haber almışlardı. Kimi sessizce gözyaşı döküyor, kimi de Yasin okuyordu. Cenaze arabasının görünmesi ile topluluktan tekbir sesleri yükselmeye başlamıştı. Topluluk hep bir ağızdan, "La ilahe illallah, zalimler lanetullah, la ilahe illallah kafirler lanetullah, la ilahe illallah hainler lanetullah" sloganları atıyordu. Çünkü dünyada Müslüman halkaların çektiği tüm eziyet, ızdırıp, talan, katliam ve zulmün arkasında hep bunlar vardı.

Cenaze arabasından inen Hamdullah, "Tekbir!" diye üç kez bağırınca topluluk "Allahu Ekber!" nidaları ile cevap vermişti. Şehidin mübarek naaşının bulunduğu tabut arabadan indirilerek ellere alınıp

camiiye taşındı. Cami , evin yaklaşık elli metre ilerisinde idi. Naaş camiiye götürölüp yıkama işlemini bittikten sonra tekrar tabuta konup ellere alındı ve yavaş adımlarla mezarlığa doğru ilerlenmeye başlandı.

Çok sayıda özel tim polisi gözdağı vererek topluluğun oluşturduğu heybet ve görkemi bir nebze de olsa yok edebilmek için topluluğun etrafını sarmıştı. Hepsinin elinde otomatik silahlar, üzerlerinde bol sayıda mermi ve el bombaları vardı. Her an topluluğa müdahale etme pozisyonunda idiler.

Topluluk, olay çıkıp yeni acılar yaşanmasın diye sessiz bir şekilde mezarlığa doğru ilerliyordu. Tabutu, toplulukta bulunanlar sıra ile elden ele vererek taşıyorlardı. Geçtikleri yerlerdeki halktan kimi dükkanının önüne çıkmış, kimi balkonlara.. merak ve endişe içinde cenazenin geçişini seyreliyorlardı. Nihayet mezarlığa yaklaştılar. Polis, mezarlık çevresini tamamı ile kuşatmıştı.

Bir polis panzeri, mezarlığın girişinin yanında bir diğeri de yaklaşık 100 metre ilerisinde bekliyordu. Mezarlık içini ve çevresini tam teçhizatlı bir şekilde giyinmiş özel tim polisi sarmıştı.

Topluluk mezarlığın önüne gelince polis şefi topluluğun önüne geçip;

-Cenaze sahipleri kim? Onlarla görüşmek istiyorum, dedi.

Topluluğun önünde bulunan Hacı Abdullah ve birkaç kişi daha öne çıkıp polis şefine doğru ilerlediler. Hacı Abdullah:

-Cenazenin sahibi biziz. Buyurun ne söyleyecekseniz bize söyleyin, dedi.

-Merhumun nesi oluyorsunuz?

-Komşusuyum.

-Yakın akrabaları yok mu? Onlarla görüşmem daha iyi olur.

-Yakın akrabaları şu anda hazır değiller. Buyurun benimle konuşun.

-Bakın arkadaşlar! (Sesini yükseltip tüm topluluğa duyurmak istercesine bağırarak) Acınızı anlıyorum. Öfkeleniniz de... Yalnız olay çıkmasını istemiyorum. İnanıyorum. Ki siz de istemiyorsunuz. Yeni acıların ve olmasını istemediğimiz olayların yaşanmaması için cenazenizi sessiz bir şekilde gömüp dağılmanızı istiyorum, dedi.

Polis şefi konuşurken heyecanlıydı. Çünkü, cenazede binlerce kişi vardı. Hacı Abdullah polis şefine hitaben dedi ki:

-Biz, olay çıkaracak değiliz. Böyle bir niyetimiz yok. Polisleriniz topluluğu provake etmezse kimsenin burnu bile kanamaz. Ben, size bu teminatı veriyorum. Lakin sizin de bizi rahat bırakıp cenazemizi gömmemize izin vermeniz lazım. Herhangi bir müdahalede bulunmamalısınız. Aksi taktirde olacaklardan siz sorumlu olursunuz.

Hacı Abdullah'ın söyledikleri ile polis şefi hem rahatlamış, hem de endişelenmişti.

-Toplu halde gelmenize müdahale etmedik. Yalnız toplu halde dönmenize izin veremeyiz. Bu şekilde emir almış bulunmaktayım. Defin işlemini bitirdikten sonra dağılmalısınız.

-Biz, başka acıların yaşanmasını istemiyoruz. Bunun için topluluğu ikna etmeye çalışırım. Yine söylüyorum, biz defin işlemini yaparken polisin müdahale etmesi hoşumuza gitmez. Olacakların da vebali sizin boynunuza olur.

-Size herhangi bir müdahale yapılmayacağına dair teminat veriyorum. Fakat siz de mezarlıktan toplu olarak ayrılmayacaksınız. Çünkü böyle yapmanız gösteriye girer. Buna da izin veremem.

-Bizim, zaten öyle bir niyetimiz yok.

Hacı Abdullah ve polis şefinin anlaşması ile, polis şefi telsizden,

-Tüm arkadaşlar! Defin işlemini sürdüğü müddetçe hiç kimse müdahalede bulunmayacak. Benim emrim dışında hiç kimse bir adım atmayacak, diyerek talimat verdi.

-Duydunuz değil mi?

-Evet, duydum. Diyerek topluluğun yanına gelmek üzere geri döndüler Hacı Abdullah ve arkadaşları. Yavaş yavaş gelirlerken yanında bulunan Hamdullah'a "Defin işleminden sonra herkes mezarlıktan dağılsın, daha sonra taziye yerine gelsinler. Sakın oyuna gelmesinler. Şayet polislerden veya başkalarından olumsuz bazı davranışlar olursa da kendilerine hakim olup kesinlikle müdahalede bulunmasınlar. Provakasyona gelmemeliyiz. Sakın olay çıkmasın. İnşallah selamet ile defin işlemimizi yapıp geri döneriz, dedi.

Hamdullah, hızlı adımlarla olup biteni bildirmek için topluluğun arasına daldı.

Polislerin mezarlık kapısından çekilmesiyle topluluk yavaş adımlarla mezarlığa girip daha önceden hazırlanmış mezarın bulunduğu yere doğru ilerledi.

Mezar başına gelindiğinde tekbirler, tahmidlerle şehidin cenazesi mezara indirildi. Küreklerle şehidin üstü toprakla örtünmeye başlanmıştı. Küreği kapan birkaç kürek toprak attıktan sonra bir diğerine veriyordu. Orada bulunanlar şehidin üzerini örtecek toprağı mezara doldurmak için adeta yarışıyorlardı. Bu arada tekbirler, tahmidler hiç kesilmemişti.

Nihayet şehidin mübarek bedenini örtme işi bitmiş, telkin okunmaya başlanmıştı. Telkinin bitiminden sonra toplulukta bulunan alimlerden biri, mezarın yanında bir taşa çıkarak topluluğa hitap etti.

-Euzu billahi ... “Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin. Onlar diridirler, lakin siz şuurunda değilsiniz.” Tarihin her döneminde tevhid mücadelesi başladığında bunu hazmedemeyen güçler olmuştur. Bu güçler. Her zaman halka hükmeden, halkı kendi sultanları altına alıp onları ezen, zulmeden, köleleştiren kişiler veya yönetimler olmuştur. Bu tahakkümleri, bir süre sonra kendilerini ilah görmelerine ve her istediklerini yapma keyfiyeti içine girmelerine sebep olmuştur. Firavun, Nemrut, Ebu Cehil, Cengiz han... tarihin en gaddar ve acımasız şahsiyetleri olarak ün salmışlardır.

Bu zalim kral ve yönetimlerine karşı çıkıp insanları tek ilaha davet edip yaptıkları zulüm, baskı, dayatma ve vahşice uygulamalarına karşı çıkan peygamberlere veya onların varisleri olanlara karşı en vahşi yöntemlerle saldırılmış ve yok edilmek istenmişlerdir.

Çünkü, (sesi yükselmişti) tevhid zalim ve zorbaları kabul etmez. Onlara boyun eğip itaat etmeyi asla ve kat’a hoş görmez. İslam her zaman zulme karşı başkaldırı olmuş ve mazlum, ezilmiş, hor görülmüş halkların yanında yer alıp onları bu zalimlerden kurtarma yolunda Müslümanları şiddetle teşvik etmiştir. Bunun içindir ki, tevhid erleri her şeyi göze alarak bu zalimlere karşı mücadele içine girmişlerdir.

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

Topluluğun tekbir sesi kesilince hatip devam etti.

-Bu mücadelenin bir neticesi olarak tevhid erleri, kimi zaman Ashab-ı Uhdud tarafından ateş çukurlarında yakılmış, kimi İbrahim (as) olup ateşlere atılmış, kimi zaman Zekeriyya (as) olup testere ile ikiye ayrılmış, kimi zaman çarmıhları gerilerek yırtıcı hayvanlara yem yapılmış, kimi zaman Bilal, Habbab ya da Hubeyb olup vahşice şehid edilip işkencelerden geçirilmişlerdir.

Küfür tek millettir. Adı, sanı, rengi, şekli ne olursa olsun. Hedef Müslümanlar ve İslam oldu mu zulüm ve işkence yapmaktan geri durmazlar. Bugün yine tarih tekerrür etmiş, İslami bir mücadele içine girip halkı irşat için çalışan muvahhidler, tahtları sarsılan kafir ve küfür düzenlerinin hedefleri olmuşlardı. İşte bu saldırganlığın sonucu olarak bugün Şükrü kardeşimizi şehit olarak vermiş bulunmaktayız. Bize saldıranlar bizi şehit ederek sindireceklerini sanıyorlarsa aldaniyorlar.

Çünkü biz, Allah yolunda ölmeyi, onun dini uğrunda ölümü şerbet bilip içeriz. Bizler, Hamza’ların, Ali’lerin, Ömer’lerin, Osman’ların, Hüseyin’lerin takipçileriyiz.

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

-Tekbiir!

-Allahu Ekber!

Şehitlerin kanları, kurumuş toprağa hayat veren su gibidir. Bu mazlum beldenin halkını uyandıracak ve kendilerine zulmedenlerin tahtını alt-üst edecektir.

Allah, Şükrü kardeşimizin şehadetini kabul etsin. Bizleri onların yolundan ayırmasın. Bu münasebetle İslam ve Kur’an için kanlarını döken tüm şehitlere ve hassaten Şehit Şükrü’nün ruhuna El-Fatiha..

Fatiha okunup tekrar tekbirler çekildikten sonra, topluluk yavaş yavaş dağılıp taziyenin yapılacağı camiye doğru ilerlemeye başladı.

15. BÖLÜM

Şükrü beyin, yaklaşık on beş gün süren taziyesi çok bereketli geçmişti. Camide yapılan taziyesine şehir halkından, yakın ve uzak akrabalarından, çevre il ve ilçelerden binlerce insan gelmişti. Bazen caminin içi ve avlusu taziyeye gelen insanlarla doluyordu. Birkaç alim, gelen ziyaretçilere İslami vaazlar veriyordu. Dökülen kanın bereketi çok geçmeden kendini göstermişti.

On beş gün boyunca çok yoğun ziyaretçi akını olmuş, ziyaretçilerin azalmasıyla taziye, camiden eve taşınmıştı. Ziyaretçilerin gidip gelmesinden dolayı Ayşe hanım ve çocukları Hacı Abdullah’ın evinde kalıyorlardı. Hacı Abdullah da taziye sahipliği yapıyordu. Şükrü beyin sadece bir erkek kardeşi

vardı. O da başka şehirde oturduğundan ancak cenazeden sonra gelebilmiş ve taziye gelen ziyaretçilerin azalması üzerine tekrar evine dönmüştü. Şükrü beyin amcaları, dayıları ve amca-dayı çocukları vs. birkaç gün taziye gelmiş ve bir daha da uğramamışlardı. Mürted örgütün fikri yapısını taşıdıklarından Şükrü bey ile araları iyi değildi. Şehidin İslami Cemaat'le olan beraberliğinden sonra araları açılmıştı. Hatta kaç kez şehidi tehdit etmişlerdi. Bu yüzden şehid kendileriyle fazla içli dışlı olmuyor, sıla-i rahim gereği yaptıkları tüm hakaretlere karşın onlardan bağlarını koparmamaya özen gösteriyordu.

Şehadetinden sonra bu yakın akrabaları, taziye birkaç gün gelmekten başka bir şey yapmamışlardı. Her zaman olduğu gibi yine İslami Cemaat şehidin taziyesine ve ailesine sahip çıkmıştı. Çevre il ve ilçelerden gelen misafirlere de yemekler verilmek suretiyle şehidin taziyesi en güzel şekilde yapılmaya çalışılmıştı.

Fatma, ziyaretçilerin artık gelmemesi üzerine eve dönmüştü. Babasının Şehadeti onun azmini katlayarak arttırmıştı. Bunun için taziye bitiminden hemen sonra tekrar cami işine geri dönmüştü. Bugün de cami arkadaşları eve geleceklerdi. Onları beklerken Kur'an-ı Kerim okumakla meşgul olup vaktini değerlendirmeye çalışıyordu.

Zilin çalması üzerine ayağa kalkıp Kur'an-ı Kerim'i kılıfına koyarak duvara astı. Zilin çaldığını duyan Asya hanım, kapıyı açmak için oturma odasından salona geçmişti. Fatma da kapıyı açmak için salona gelmişti. Kaynanasını görünce:

-Ben açarım, siz rahatsız olmayın, diyerek kapıyı açmak için kapının önüne gidip "Kim o?" diye seslendi. Kapının ardındakilerden biri;

-Benim, Zehra, dedi.

Zehra cevabını alan Fatma, kapıyı açtı. Kapıda Zehra ve Sümeyye vardı. Zehra selam vererek içeri girdi. Fatma selamını karşılayıp hoş geldiniz diyerek buyur etti. Onları oturma odasına geçirdi. Çarşafalarını çıkarıp oturduktan sonra Fatma:

-Tekrar hoş geldiniz. Görüşmeyeli iyisiniz inşallah. dedi.

-Allah razı olsun çok iyiyiz.

-Fatma, kaç gündür camiye gitmemişti. Bunun için bir müddet hal-hatır faslı devam etti. Onlar konuşurlarken Asya hanım da misafirlere hoş geldin demek için yanlarına gelmiş, konuşmaya dalmışlardı. Onlar konuşurlarken zilin tekrar çalmasıyla Fatma kapıyı açmaya gitti.

Emine, Sultan ve Mevlüde'nin gelmesiyle arkadaşlar tamamlanmıştı. Biraz cami ve cami öğrencileri üzerine konuşup cami öğrencilerini ve ders durumlarının değerlendirmesini yaptıktan sonra ziyaretler üzerine konuşmaya başladılar. Fatma:

-Ziyaretlerimizi mümkünse aksatmadan yapmalıyız. İlgilendiğimiz arkadaş, akraba, komşuları vs. periyodik bir şekilde ziyaret edip onlarda gördüğümüz eksikliklerle ilgili kendileriyle sohbet edip İslam'ın bu konulardaki tutumunu ve emirlerini anlatmalıyız. Bu şekilde yapılan ziyaretlerde ne yapılması gerektiği konusunda karşılıklı görüş alış-verişi yaparak sıcak bir sohbe dalmışlardı. Fatma devamla: "...Şehid ve tutuklu ailelerimiz bizim için çok değerliler. Onlara en güzel ilgi ve alakayı göstermeliyiz. Programlı olarak ziyaretlerimizi aksatmadan sürdürmeliyiz. Şunu unutmayalım ki, bizler de her an aynı duruma düşebiliriz. Ki Zehra ve Mevlüde bacılar da bu ailelerdendirler" dedi.

Kendisinden söz edilince Zehra:

-Gerçekten şehid ve tutuklu ailelerinin maddi ve manevi olarak desteğe çok ihtiyaçları var. Babası şehit olan çocukların, kocaları şehid olan kardeşleri, tutuklu eşi ve çocuklarının durumlarını ve yaşadıkları zorlukları ancak onlar ve onlara yakın olanlar bilir, dedi.

-Gerçekten öyle... Ben babamı kaybettikten sonra bunu çok daha iyi anlıyorum. Kaybedilenlerin boşluğu hep yaşıyor. Bunun için de o boşluğu doldurmak için gözler hep birilerini arıyor. Ben, başım sıkıştığında babamın yanına gider, onun nasihatleriyle ferahlardım. Bir de küçücük yaştaki çocuklar acaba onlar nasıl?.. sözünü bitirememişti. Gözyaşlarına hakim olamayıp ağlamaya başlamıştı. Sanki çocukların "Babamız nerede, niçin eve gelmiyor?" sedalarını işitiyordu. Diğerleri de ağlıyorlardı. Gözyaşları içinde Sümeyye de:

-Eğer bu çocuklara ve kardeşlere sahip çıkmazsak bizlere yazıklar olsun. Ağzımızdaki lokmayı çıkarıp onlara verecek dereceye gelmeyinceye kadar hakkıyla iman etmiş sayılmayız, dedi.

Sultan:

-Yemeği önümüze her koyuşumuzda şehid ve tutuklu ailelerini, Filistin'deki, Çeçenistan'daki, Afganistan'daki ve dünyanın diğer yerlerindeki mazlum Müslüman halklar, zulüm altında inleyen çocuk, kadın, yaşlı müstad'afları düşünmeden ve onlara dua etmeden yersek, çekilen eziyet ve meşakkatlerden gafil olmakla beraber kardeşliğimizin... daha fazla konuşamamış, kelimeler boğazında düğümlenmişti.

Emine Sultan'a destek verdi:

-Müslümanın Müslüman üzerinde hakkı vardır. Zor durumdaki Müslümanlara gücümüz yettiğinde maddi olarak yardım etmeliyiz. Bu o kadar zor bir şey değil. Mesela yiyeceklerimizden bile tasarruf yapıp yardımda bulunabiliriz. Kendisi ve ailesi aç iken ekmeğini başkasına veren Hazreti Ali'yi ve onun bu davranışını hiç unutmamalıyız. Kardeşlik, fedakârlık, isâr, tesanüt... işte budur.

Mevlûde:

-Allah Resulü (as) bir hadislerinde, “Zor durumda olan bir müslümanın, “Ey Müslümanlar! Yardıma gelin!” sedasına cevap verilip ona yardım edilmezse; orada ya Müslüman yoktur ya da bu nidayı işitenler Müslüman değildirler” buyuruyor. Mazlum Müslüman halkların avaz avaz imdat etmeleri, Müslümanları yardıma çağırımlarına kulak tıkayan Müslümanlara, bu hadisi hatırlatmak gerek. Çeçenistan'ın, Filistin'in, Afganistan'ın, Keşmir'in... ve bizlerin sesini duymuyorlar mı, dedi.

-Peki ya ülkemizdeki müslümanların, burunlarının dibindeki bunca acı ve gözyaşını görmüyorlar mı? Yüzlerce şehitten, binlerce yetimden, binlerce tutukludan bihaber midirler? Okul önlerinde coplanan, başörtüleri çıkartılan binlerce kardeşi görmüyorlar mı? Yüreğimizdeki bu yara ne zamana kadar kanayacak? Ya Rabbi! Sen yardım et!

...

Bu günkü konuyu Emine hazırlamıştı.

-Tevafuka bakın ki bugünkü konuyu Allah yolunda infak olarak almıştım. İstiyorsanız hazırladığım konuyu sizlere aktarmaya çalışayım.

Euzu-besmele çekip “Allahu Teala Kur'an-ı Kerimde, “...Onlar gayba inanırlar, namazı dosdoğru kılarlar, kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden de infak ederler” buyuruyor” dedi.

Müminlerin özelliklerinden biri de infak etmeleridir. Çünkü onlar ellerindeki servet ve paraların asıl sahibinin Allah olduğunu başlangıçta itiraf ederler. Bilirler ki sahip bulundukları şeylerin yaratıcısı kendileri değildir. Bunlar rızık olarak Allah tarafından kendilerine bahşedilen bir ikramdan ibarettir. İşte bu itiraf ve şuur neticesinde müminler Allah'ın fakir ve zayıf kullarına karşı iyilik, ikram kapılarını açarlar. Bu kapıların açılması kulların birbirine karşılık kardeşlik duygusunu, insanlık şuurunu ve beşeri tesanütü meydana getirir.

Bu sıfatların kıymet ve ehemmiyeti insandaki cimriliğin ve egoistliğin zail olup yerini iyiliğe, cömertliğe terk etmesiyle meydana çıkar. Aynı zamanda bu sıfatlar, hayatı çalışma ve ihtiraslardan uzaklaştırıp sevgi ve yardımlaşmaya sevk eder. Zayıf ve çaresizlere tam bir emniyet sağlayarak onlara vahşet ve hırs pencereleri arasında değil, kalplerde, gönüllerde yaşadıklarını hissettirir.

Yüce Allah, Bakara Suresinin 177. ayetinde; “Yüzlerinizi doğu veya batı tarafına çevirmeniz iyilik değildir. Lakin iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara, peygamberlere iman eden, malını seve seve yakınlarına, yetimlere, miskinlere, yolculara, dilenenlere ve köleleri, esirleri kurtarmaya sarf eden, namazı dosdoğru kılan, zekatı veren, muahede yaptıklarında ahitlerini yerine getiren, sıkıntıda, hastalıkta ve şiddetli savaş anında sabru sebat gösterenlerindir. İşte sadık olanlar da onlardır, muttaki olanlar da..” diye buyuruyor.

Emine, ayeti kerimeler, hadisler ve alimlerin sözleri ile infak, sadaka üzerine güzel bir sohbet yapıyordu. İnfak ve sadakanın hiçbir zaman aksatılmaması, her fırsatta verilmesi gerektiğini dile getiriyordu. “Yiyiniz, içiniz, fakat israf etmeyiniz” ayetindeki israfın; ele geçen maldan, sadaka veya infakin verilmemesi anlamına da geldiğini dile getirerek “Yarım hurma ile de olsa sadaka veriniz” hadisiyle; İslam'ın bu konudaki teşvik ve hassasiyetini kendisine ve arkadaşlarına hatırlatıyordu.

Sohbet bitip kalkarlarken Emine, Fatma ile yalnız konuşmak istediğini söyleyince, Fatma diğerlerine,

-Müsaade ederseniz biz beş dakika Emine kardeş ile diğer odaya geçeceğiz. Sizi fazla bekletmeyiz, diyerek Emine ile odadan çıkıp başka bir odaya geçtiler.

-Evet Emine kardeş, seni dinliyorum.

-Yok, bir şey soracak ya da söyleyecek değilim. Mahcup bir şekilde parmağından yüzüğünü çıkarıp Fatma'ya uzatarak,

-Bunu infak etmek istiyorum. İnşallah Rabbim kabul eder, dedi.

-Canım kardeşim, senin ihtiyacın var. Allah ihtiyaçtan arta kalanı diyor. Bunun için almak istemiyorum. İnanıyorum ki cemaat de kabul etmez.

-Kardeşini nefesine tercih etmek olan isârı yapmak Allah'ın buyruğuna aykırı değildir. Ben de bunu yapmak istiyorum.

-Tamam, Allah hayrını kabul etsin.

Sümeyye, Zehra, Sultan ve Mevlûde de aynı şekilde birbirlerine fark ettirmeden kimi bir bilezik, kimi yüzük, kimi de biraz para çıkarıp vermişlerdi. Hepsi gücüne göre, imkanları dahilinde bu büyük sevabı kazanmaya çalışmışlardı. Fatma da elinden çıkardığı bir bileziği kendisine verilenlerin üzerine

ekleyerek arkadaşlarına katılmıştı. Böylece kendileri bizzat söylediklerinin failleri oldular. Bu işe ilkin kendilerinden başlamışlardı.

Misafirler gitmiş, vakit ikindiye gelmişti. Fatma mutfağa geçip yemek yapmaya başladı. Yemek yaptığından midesi bulandığından genelde kaynanası yemek yapıyordu. Yine de mutfağa geçer, yemek yapmak için hazırlık yapardı. Mutfaka geçip yemek yapmaya çalıştığını gören kaynanası biraz sitem etti:

-Kızım kaç kez şu mide bulantın geçmeden buraya gelme dedim.

-Bir iki gün değil ki... Daha birkaç ay var. Bu süre zarfında hep siz mi yemek yapacaksınız?

-Evet, ben yapacağım. Çocuğun doğana kadar yemek işi bana ait. Çocuğunu dünyaya getirdikten sonra tekrar sen yaparsın. Seni bir daha burada görmeyeyim!

....Akşam yemeği yenmiş, namaz da kılınmış olduğundan, Hamdullah ve Fatma kendi odalarına çekilmişti. Hamdullah'ın, Fatma'ya bir sürprizi vardı. Akşam geldiğinde söylemiş, ama göstermemişti. Fatma merak içinde olduğundan odaya gelir gelmez hücumu geçti.

-Beni merak içinde bırakmak hoşuna gidiyor değil mi? Saatler geçmiyordu bu akşam, biliyor musun?

-Yok, nerden bileyim? Merak içinde olan sendin, ben değil..

-Tabi senin için hava hoş, sürprizi yapacak olan sensin nasıl olsa.

-Seni meraklı görmek hoşuma gidiyor, hele etrafımda fıldır fıldır dönmen yok mu?

-Öyle mi? Bundan sonra zor görürsün. Ben de umursamam olur biter.

-Umursamayacağına inanıyor musun?

-Nerde... bende bu merak olduktan sonra beni çok etrafında döndürürsün. Ama ben de bunun altında kalmam.

-Ne yapabilirsin ki?

-Ne mi yaparım? Ben de seni meraktan çıldırtırım.

-Yapabilirsen yap.

-Beni lafa tutup oyalıyorsun. Hadi göster de beni fazla meraklandırma. Biliyorsun hamile kadınlara fazla heyecan iyi değil.

-Seni heyecanlandırmamak ve üzmemek için önce ne olduğunu söyleyeyim.

-Tamam, olur.

-Annenden, babanın bir fotoğrafını alıp büyüttüm. Sürprizim buydu.

Bunu duyunca hüznüldü.

-Görebilir miyim?

-Getireyim.

Büyütüp çerçevelettiği fotoğrafı sakladığı gardırobdan alarak getirip Fatma'ya verdi. Fotoğraf sarılıydı. Önce onu kanepeye oturttu ve

-Şimdi açabilirsin, dedi.

Elleri titriyordu Fatma'nın. Açmak için elini her uzatışında eli geri geliyordu. Bir türlü açmaya cesaret edemiyordu. Öylece kalmıştı. Canı, babası aylar öncesine kadar da hayatta idi. Evet, şehadettin üstünden yaklaşık altı ay geçmişti. Acısı hâlâ taze idi. Fotoğrafı Hamdullah'a uzattı.

-Al, sen aç, ben yapamayacağım.

Fotoğrafı alan Hamdullah açmaya başladı. Açma işlemi bitmişti. Fotoğrafı Fatma'ya uzatırken;

-Taziyede bile cesaretini kaybetmeyen sen, şimdi neden böyle? dedi.

-Orada öyle olmam gerekirdi. O esnada zayıflık göstermek, biz muvahhid ve muvahhidelere yakışmazdı. Ayrıca, İslam'ın yasakladığı bir şeyin olmasına da izin veremezdim. Ama şimdi...

Sözünü bitirememiş, gözleri dolmuştu. Fotoğrafı çevirip babası ile karşılaşınca gayri ihtiyari "baba" dedi. Fotoğrafı defalarca öptü. Öperken gözyaşları da akıyordu. Bir süre fotoğrafa gözlerini dikip ağladı.

-Babamın şehid olacağını hayal dahi edemiyordum. Çünkü muvahhidlerle beraberliği sadece iki yıl olmuştu. Ben bile ondan çok önce şuur kazanmıştım. Oysa o bizi geçti. Şehadet ne garip şey!..

-Evet, hem garip ve hem de sahip. Öyle bir garip ki, ne çok çalışılarak ulaşılır, ne de çok ibadet ederek. İşte garipliği burada. Her şeyi bilen Allah, bazı kullarını seçiyor. Ne şekilde ulaşıldığını ise ancak Allah biliyor. Hem sahiptir; Allah'ın rızasına, kabir, kıyamet, haşr hesaplarından muaf tutulmaya, Peygamberler komşuluğuna, şefaate ve hakiki aşka...

Dalmıştı Hamdullah. Gözleri farklı bakıyordu. Fatma şimdiye kadar Hamdullah'ın gözlerinde böylesi bir ifadeyi görmemişti. Merakla sordu.

-Neden daldın?

-.....

-Duyuyor musun?

-Evet duyuyorum.

-Çok acayip bakıyordun. Bir şey mi oldu?

-Hayır, diyerek ayağa kalktı ve dolaptan kayınbabasının fotoğrafının büyüklüğünde ikinci bir fotoğraf getirip Fatma'nın yanına oturdu.

-Bu da bir şehidin fotoğrafı mı?

-Evet, en sevdiğim, can dostumun fotoğrafı. Çoktandır büyütmek istiyordum. Nihayet kısmet bu güneymiş.

-Açsana, yoksa sen de benim gibi...

-Böyle büyük şahsiyetlerin önünde heyecanlanmamak...

-Yine meraklandırıyorsun.

-Tamam, açıyorum.

Fotoğrafi açıp Fatma'ya gösterince, Fatma'nın yüzünde taaccüp ifadesi belirmişti. Sanki donmuştu. Baktığı fotoğraf yabancı değildi. Evet evet, Hasan ağabeyisiydi. Hem de ta kendisi...

-Hayırdır, n'oldu da böyle tuhaflaştin?

-Bu Hasan ağabey! Bu onun fotoğrafı. Ne zaman oldu? Aman Allah'ım!..

-Tanıyor musun?

-Tanımaz olur muyum? Çocukluğumuz beraber geçti. Daha sonra onlar bizim mahalleden ayrıldılar. En son onu yıllar önce görmüştüm. Çok ilginç bir karşılaşma olmuştu.

-Nasıl ilginç, anlatabilir misin? Merak ettim doğrusu.

-Lise 3'te okuduğum yıld. Bir arkadaşım ile çay bahçesindeydik... Böylece meseleyi uzun uzun anlattı.

-Hasan, o tür konularda çok hassastı. Bazen yolda giderken, başını önünden kaldırmadığı için ona "Dikkat et. Bu şekilde birilerine çarparsın" deyince; "Bir şey olmaz" derdi.

-Hasan ağabey ne zaman, nerede şehid oldu?

-Hasan iki yıl önce camiden çıkarken...

Hamdullah, Hasan'ın şahadetini detaylı bir şekilde anlattı. Fatma gözyaşları içinde dinlemişti.

-Hasan'da gerçekten aşk vardı. Çünkü, aşık her yönüyle maşukuna kavuşmak için can atar, yanıp tutuşur. Ayrılıktan dolayı benzinin solduğunu görürsün. Aşık, maşukunun karşısına geçtiğinde kızarır. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpar. Heyecandan konuşamaz ya da zorla konuşur. Bu özellikleri taşıyan İmam Seccad'ı hep örnek alırdı kendisine. "Ne zaman ki bu dereceye ulaştık, o zaman aşık olduğumuzu söyleyelim." Derdi. Oysa ki o, canını hiç gözünü kırpmadan feda edecek kadar aşıktı. Aşkın içinde, fakat farklı bir makamda olduğunu bilmiyordu. Ya da söylemiyordu.

-Bazen düşünüyorum da, insan için en tatlı olan şey canıdır. Oysa ki bugün canlar feda ediliyor. Filistin'de ölüme gidiliyor. Biraz sonra paramparça olacağını bilerek gidiyor. Çeçenistan'da, burada ve dünyanın her yerindeki müslümanların içinde bulundukları durum, onların ne kadar aşk yüklü olduklarını gösteriyor.

-Allah Resulü (as), "Bir gün gelecek İslam kor ateş olacak, tutsan elin yanar; bıraksan imanın gider" buyuruyor. Bugün aynen o gündür. Dünyanın her yerinde kafirler birleşmişler ve en vahşi yöntemlerle Müslümanlara saldırıyorlar, onları katliamlardan geçiriyorlar, yurtlarından sürüyorlar. Bu zulümlere, işkencelere, baskılara, vahşi yönetimlere başkaldırıp izzetle ölmeyi, zillet ile yaşamaya tercih edenler, fenafillah olmuşlardır. Onlar, istigrakı bilfiil mücadelede bulmuşlardır.

-Düşünüyorum da.. Dünyadaki İslami mücadele içinde olan kimi yerlerdeki müslümanların mücadelesi dünya Müslümanlarına yansımayan ya da sadece kendi mıntıkları ya da bölgelerince bilinen mücadeleler. Oralarda yaşanan acılar. Aman Ya Rabbi! Bu ne kadar da zor.

-Çok doğru, gerçekten bazı yerler var ki içinde bulundukları zulüm ve işkenceleri, mücadeleleri, yoklukları çok az biliniyor. Mesela Burma Müslümanları; belki de ismi bile çok az duyulmuş bu ülkede Budistler hüküm sürüyor. 1942 yılında yüz bin müslümanın ölümüyle sonuçlanan Arakan'daki katlim gerçekleşmişti.

1962 yılında askeri darbe ile yönetimi ele geçiren komünist Newin 62-84 yılları arasında yirmi bin Arakan müslümanının ölümüne, yüzlerce kadının tecavüzüne sebep olmuştur. Bu ülkede 1942-1996 yılları arasında iki yüz bin kişi katledilmiş, yirmi bin kadına tecavüz edilmiş, beş bin cami yakılıp yıkılmış, elli bin de kayıp var.

-Geçenlerde bir yerde okumuştum, Filipinlerde diktatör Marcos denilen şahsın iktidarı ele geçirmesiyle on bini kadın ve çocuk olmak üzere elli bin müslümanı katlettiği belirtiliyordu. Ne kadar vahşi barbar olduklarını da şöyle bir olayla anlatıyordu: "...Bayan Kassam'ın kocasının üzerinde tepiniyorlardı. Parçalanmış kafatasının içinden aldıkları beyin parçalarını etrafa saçıyorlardı. Diğer silahlı milisler ise yerlere saçılan beyin parçalarını kapışarak yiyorlardı. Onlara göre bu onları ölümsüzleştirecekti." İşte vahşet, işte barbarlık, hayvanlığın en düşük derekesi..

-Hindistan’da medeni dünya dedikleri bu günde insanlar diri diri yakılıyor. Camilerde ibadette olanlar ya da evlerde yakılıyorlar. Binlerce insan katledilirken kimsenin gıkı çıkmıyor.

Hamdullah ve Fatma sohbet dalmışlardı. Aslında Hamdullah haftada bir gün çeşitli konularda Fatma ile sohbet yapıyordu. Bunu programlı yapıyorlardı. Bazen fıkıh, tefsir, siyer gibi İslami konularda, bazen de toplumsal konular ile dünya Müslümanları ile ilgili sohbetler, bazen çocuk terbiyesi ve eğitimi ile ilgili sohbetler yapıyordu.

Bugün programları yoktu, ama şehitlerin kanı, bereketini göstermiş, onları boş konuşmaktan alıkoymuştu.

16. BÖLÜM

Hamdullah, erken uyanmış, Hicran’ın beşiğine eğilerek onunla oynuyordu. Hicran senesini doldurmak üzere idi. Yavaş yavaş yalpalaya yalpalaya yürümeye çalışıyordu. Küçük yaşına rağmen uzun siyah saçları, yeşil gözleri, tombul beyaz yüzüyle görenlere, “Maşallah” dedirtecek güzellikteydi. Doğduğundan beri evin sevinç yumağı olmuştu. Elden ele gidip geliyordu. Asya hanımın hemen tüm zamanı Hicran ile ilgilenerak geçiyordu. Kocasını da eve geldiğinde ondan farksız davranmıyordu. O da tam bir yumurcak olduğundan onu sevmemeleri elde değildi.

Hamdullah daha fazla dayanamamış, Hicran’ı yatağından çıkararak kucağına almıştı. Bugün çok farklı duygular içerisindeydi. İçindeki sıkıntıyı dağıtmak için Hicran’la oynamaya devam etti. Babasının yaptığı ilgi ve mimiklerine kahkahalarla gülüyordu Hicran.

Mutfakta kahvaltı ile uğraşan Fatma, Hicran’ın gülüşlerine dayanamamış, odaya gelmişti.

-Ooo, Allah neşenizi artırsın. Baba kız sabah kuşlarının ötüşü gibi gülüşlerinizle evi şenlendirmeye başlamışsınız bakıyorum.

-Hicran kızım, sen de anneye; babam, “Gülü görünce bülbül şakırdır tabi ki!” diyor, de.

-Dilerim gül, hep gül kalır da bülbül şakımaya devam eder.

-Eder eder, meraklanma... Kahvaltı ne alemde, çok açım.

-Siz hazır olunca kahvaltı da hazır olur.

Hamdullah, lavaboya yönelirken içindeki manasız duygular tekrar sıkımaya başlamıştı. Hayırdır inşallah, dedi kendi kendine.

Abdest alıp Duha sünnetlerini kılınca bile manasız ya da onun manalandıramadığı duygular onu bırakmamıştı. Namazını bitirince uzun uzun dua etti. İçindekilere bir anlam vermeye çalışıyordu.

Bu dalgınlıkla sofraya oturdu. Kimseye fark ettirmemek için gülümsüyor, kardeşleriyle şakalaşarak ortamı neşelendiriyordu.

Kimse dalgınlığını fark etmemişti. Yalnız Fatma’nın gözünden kaçmamıştı. Ama uykudan uyanmış birinin mahmurluğuna yorumlamış, nedenini sormamıştı. Evden çıkarken sanki bir daha dönmeyecek hissiyle şiddetle sarsıldı.

Erkeklerin çıkmasıyla ev işlerini yapmaya hız vermişti Fatma. Kaynanası, Hicran’la ilgileniyor, kendisi ve görümceleri de ev işleriyle uğraşıyorlardı. Hamdullah’ın gidişinin üzerinden bir saat geçmişti ki kapı hızlı hızlı vuruldu. Hayırdır inşallah, diyerek kapıya doğru ilerledi Fatma.

-Kim o?

-Benim abla, aç kapıyı.

Kapıyı açınca, karşısında küçük kardeşi Ahmet’i gördü.

-Ne oldu canım, niye bu kadar heyecanlısın?

-(Heyecanla) Camiyi bastılar! Eniştemi aldılar!..

-Kim camiyi bastı, enişteni kim aldı? Hele dur sakın konuş.

-(Çocuk nefes nefese kalmıştı) Polis camiye baskın yaptı. Eniştemi ve diğer hocalarımızı tutukladılar.

Fatma, soğukkanlılığını kaybetmemişti.

-Ne zaman baskın yaptılar, kaç kişiydiler?

-Bir minibüs dolusu geldiler. Elleri kocaman silahlar vardı. Camiyi basıp her tarafı aradılar. Çocukları dövdüler. Bir daha camiye gelmeyin, dediler.

-Peki ya enişten nasıl yakalandı, arka kapıdan çıkıp kurtulamaz mıydı?

-Eniştem ve Hüseyin ile Orhan hocalarımız çocuklara ders veriyorlardı. Polisler aniden içeri girince hiçbir yere kıpırdayamadılar.

-Peki, sadece enişten mi yakalandı?

Bunu Asya hanım, endişeli bir şekilde sormuştu.

-Hayır, Hüseyin ve Orhan hocaları da yakalandılar.

-Nereye götürdüler peki? Diye telaşla sordu Zeliha.

-Ne bileyim? Zaten çocuklardan da bazılarını tutukladılar. Diğer çocukları da dövüp camiden çıkardılar. Bir daha gelerseniz sizi yakalarız, dediler. Ben de zar zor kaçtım. Yoksa beni de yakalayacaklardı.

-Tamam tamam, endişelenmeyin. Dayıma telefon açıp haber verelim. Emniyetten sorsun, gerekirse oraya gitsin. Onu yalnız bırakmasın. Nerede olduğunu belki bu şekilde öğreniriz.

Fatma'nın bu sözleriyle Asya hanım hemen telefona sarılıp eşini aradı.

-Alo, mala me xerabu (ocağımız yıkıldı?)

-Ne oldu, ne bu telaş?

-Hamdullah girtine. (Hamdullah yakalanmış)

-Ne zaman?

-Bir saat önce camiye basıp almışlar.

-Sadece o mu yakalanmış?

-İki arkadaşı da beraberinde yakalanmış. Biri Hacı Abdullah'ın oğlu Hüseyin.

-Nereye götürmüş olabilirler?

-Fatma, emniyete gidip sorsa iyi olur, diyor.

-Tamam.

-Gerekirse bir avukatla beraber gitsin daha iyi olur, diyor.

-Tamam tamam, meraklanmayın.

-Me bé xeber ne héle (bizi habersiz bırakma.)

-Bir netice alır almaz sizi haberdar ederim.

17. BÖLÜM

Camiden çıkarılıp minibüse, montları kafalarına geçirilerek bindirilmişlerdi. Komiserleri olacak ki telsizle “Paketleri aldık, geliyoruz” diye anons etti. Minibüs biraz dolaştıktan sonra neresi olduğu sadece polislerce bilinen bir yere götürüldüler. Minibüste başları hep eğik olduğundan nereye götürüldüklerini bilmiyorlardı. Arabanın durması ile birkaç polis arabadan inmiş, bir kaçı da minibüste kalmıştı. Polislerden biri:

-Ne laf anlamaz adamlarsınız. Daha önce de yakalanmadınız mı? Niçin akıllanmıyorsunuz? Aptal herifler!.. dedi.

Minibüsten inen polislerin dönmesiyle inme vakti gelmişti.

-İnin bakalım, çabuk çabuk çabuk!.. Eğ başını kaldırma! Kafalarına mont geçirilmiş, başları eğik bir şekilde hızlı adımlarla bir binaya, bir bilinmeze doğru ilerlediler.

-Eğ başını diyorum sana! Kaldırma, dikkat et basamak (!) Bu arada gözlerine maske takılmıştı.

Birkaç basamak çıktıktan sonra onları götürmekte olan polislerden biri

-Sağa dönün, çabuk çabuk çabuk!.. diyerek çekiştirip bir iki koridor döndükten sonra bir masanın başında durdurdu.

-Ceplerinizdeki tüm eşyaları çıkarıp masaya bırakın, dedi.

Ceplerinde ne varsa boşalttı üç genç adam. Gözlerine maske takıldığı için hiçbir yeri göremiyorlardı. Polislerden biri:

-Kemerlerinizi ve ayakkabı bağlarınızı da çıkarın, dedi.

Bunlar da çıkarılıp polisler tarafından tekrar üzerleri iyice arandıktan sonra her biri ayrı bir yerde, elleri kelepçeli bir halde bekletilmeye başladılar. Polislerden biri:

-Sesiniz çıkmasın tamam mı? Diye bağırarak ayrıldı oradan.

Bir süre sonra;

-Gel bakalım, çabuk yürü.

-Hiçbir şey görmüyorum ki...

-Fazla konuşma da yürü. (Elinden tutarak Hamdullah'ı götürüyordu polislerden biri.) Dikkat et, önünde basamak var. Kaldır ayağını.

Bir iki koridor dolandıktan sonra içeride kalabalık birilerinin olduğu bir odaya girmişlerdi. İçerideki polislerden biri: “Gel bakalım gel gel gel.” Diyerek elinden tuttuğu Hamdullah'ı odanın bir tarafına götürdü. Gözleri bağlı olduğundan hiçbir şey göremiyordu. Sadece sesleri işitiyordu. Bir sandalyeye oturtulduktan sonra sorgucu polislerden biri şöyle dedi:

-Nerede olduğunu biliyor musun?

-Hayır.

-Güneydoğu'nun işkence merkezindesin. Buraya gelip de işkence görmeyen kimse yoktur. Ya güzellekle konuşursun, ya da biz seni konuştururuz. Adın neydi senin bakalım?

-Hamdullah...

-Baba adın...

Kimlik bilgilerini detaylıca aldıktan sonra aynı polis;

Bak Hamdullah, seninle anlaşalım. Sen bizi üzmeden kendine de eziyet çektiirmeden, istediğimiz sorulara cevap ver. Biz de seni hemen serbest bırakalım. Aksi halde olacaklardan biz sorumlu değiliz. Tamam mı? Dedi.

-Cevap verebileceğim şeylerse, neden cevap vermeyeyim ki?..

-Güzel, anlaştık öyleyse. Şimdi, örgüte ne zaman, kimin aracılığıyla katıldın?

-Hiçbir örgüte katılmış değilim. Ne dediğinizi bilmiyorum.

-Bak Hamdullah! Biz seninle ilgili her şeyi biliyoruz. İnkâr etmenin bir faydası yok. Kendine eziyet etmekten başka bir işe yaramaz.

-İnanın ağabey, ne dediğinizi bilmiyorum.

-Ağabey yok. Komutanım diyeceksin. Yavaş yavaş kızmaya başlıyorum. Cami sorumlunuz kim?

-Cami imamı.

Komutan (polis) bağırdı.

-Lan, çıldırtma beni!

Odada bulunan diğer bir polis söze girdi.

-Hamdullah, koçum, üzme komutanı. Fazla bir şey istemiyor. Sorduğu sorulara cevap ver. Ne senin başın ağrısın, ne de bizim.

-İnanın doğru söylüyorum. Hiçbir örgütle ilgim yok.

-Peki oğlum, madem öyle, camide çocuklara neden ders veriyorsun, cami imamı yok mu?

-Cami imamı var. Ben de onun yanında okuyorum. O bulunmadığı zamanlarda öğrencilere ben ders veriyorum.

Komutan diğer polislerle döndü.

-Bunun laftan anlayacağı yok. Onu diğer odaya alın.

Odada bulunan polislerden biri Hamdullah'a hitaben:

-Hamdullah aklını başına al. Bak komutan sana iyi davranıyor. Bunu sûistimal edip onu üzme.

-.....

-Geçen sefer niçin yakalandın, dedi komutan.

-Camide ders veriyordum. Bu seferki gibi baskın yapıp yakalamışlardı.

-Sana gitme demediler mi, neden laf anlamıyorsunuz?

-Yanlış bir şey yapmıyoruz ki... Camide Kur'an-ı Kerim okuyup imama yardımcı oluyorum.

-Ulan it!.. diye bağırdı ve.. Hamdullah yüzüne gelen sert yumruklarla sarsılmıştı. Gözleri bağlı olduğundan nereden ne şekil geldiğini görmemişti. Aldığı yumruk darbelerinden gözleri kararıp başı dönmüştü.

-Çocuk mu kandırıyorsun? Camide imama yardım ediyormuş!.. senin güzel laftan anlayacağın yok. Alın şunu götürün. Bir banyo yaptırıp getirin.

Odadaki polislerden biri,

-Kalk bakayım, üzerindeki elbiseleri çıkar. Hiçbir şey kalmasın, dedi.

Ayağa kalkan Hamdullah, üzerindikileri çıkarmaya başladı. Nihayet iç çamaşırlar kalmıştı. Durduğunu görünce polis,

-Ne duruyorsun, çıkarsana! Diye bağırdı.

-Bunları çıkarmam.

-Çıkarmaz mısın, diyerek tekme tokatlarla dövmeye başladı. Bu dayak faslına, içerideki diğer polisler de katılmıştı. Üzerindikileri zorla çıkararak kollarından tutup tuvaletlerin bulunduğu yere götürdüler. Lavabo ve tuvaletlerin arasındaki koridorda hortumla üzerine su dökmeye başlamışlardı.

Ocak ayı olduğundan ısı sıfırın altında idi. Buz gibi suyun vücuduna değmesiyle tir tir titremeye başlamıştı. Çenesini bir türlü zaptedemiyordu. Çenesi bir aşağı, bir yukarı o kadar hızlı inip kalkıyordu ki, neredeyse dişlerini kıracaktı. Şiddetli rüzgarda savrulan yaprak misali titriyordu. Polis suyu vücudunun her tarafına sıkıyordu. Buz gibi suyun altına tutulması yetmiyormuş gibi haya bölgesine gelen tazyikli sudan karın ağrısı da çekiyordu. Hamdullah, vücudunun titremesinden artık hiçbir şey düşünemiyordu. Bur müddet bu halde soğuk suya tutulduktan sonra polisler kollarından tutarak, "Gel bakalım, önüne dikkat et düşmeyesin. Başımıza bela olursun sonra" diyerek tir tir titreyen Hamdullah'ı aynı odaya götürdüler.

-Gel bakalım, gel gel... Otur bakalım.

Yere oturtulmuştu bu defa. Sandalye vermemişlerdi. Çok soğuk bir rüzgar esiyordu. Acaba pencere mi açık diye düşündü. Buz gibi suyun altında ne kadar kaldığını bilmiyordu. Kemiklerine kadar üşüdüğünü hissediyordu. Soğuk su yetmezmiş gibi, şimdi de şu hava. Neyin nesi diye, düşündü. Komutanın,

-Esen havayı merak ediyorsun değil mi? Sorusuna,
-Evet, demişti zorlanarak. Titremekten konuşamıyordu. Esen havadan dolayı titremesi artmıştı.
-Eğer sorularımıza doğru cevap verirsen çayını içer, yemeğini yer, sigaranı içer çekip gidersin. Aksi halde başına gelecekleri tahmin edemezsin. Çürürsün burada... Seni saatlerce bu halde, bu vantilatörün önünde bekletirim. Üzerine su da dökerim. Ciğerlerin çürür. Buradan ömrün boyunca acısını çekeceğin hastalıklarla çıkarsın. Şimdi sana yönelteceğim sorulara cevap istiyorum.

Örgüte ne zaman, kimin aracılığıyla katıldın?

Cami sorumlusu kim, sizi kimler camiye gönderiyor?

Örgütte beraber çalıştığın diğer arkadaşların, ayrıca Hüseyin ve Orhan hakkında da senden bilgi istiyorum. Bunları iyi düşün, yoksa 90 gün boyunca burada kalırsın. Daha önceki yakalanışında bir şey görmedin. Bu seferki diğeri gibi olmayacak. Bundan emin olabilirsin, dedikten sonra diğer polisleri:

-Götürüp eski yerine kelepçeleysin. Yemek ve su vermek yok, diye talimat verdi.

Tekrar eski yerine kelepçelenmişti. Yüksek bir yere kelepçelendiğinden oturamıyordu. Elbiseleri de giydirmemişlerdi. Buz gibi havada beton zeminde çıplak bir vaziyette bekletilmişti. Nereden geldiğini bilmediği yüksek sesteki müzik ile içerisi inliyordu. İçinde bulunduğu durum yetmezmiş gibi bir de bu müzik yok mu?!.. Sanki beyninde davul çalıyordu.

“Ya Rabbim! Sen yardım et. Şahid ol ki Senin dinini yaşamaktan ve kitabını öğretmekten başka yaptığım bir şey yok. Muhakkak ki iman imtihan edilecek. Sen, bu imtihanımda bana yardım et. Kalbimi Sırat-el Müstakimde sabit kıl. Dilime, imanıma mukayyet ol. Beni bunların elinde perişan etme. Beni onlara teslim olanlardan eyleme. Bana güç, kuvvet ver. Sebat, sabır ver. Diğer kardeşlerimin de dillerine, imanlarına mukayyet ol. Onlara da yardım et. Onları da perişan etme. Bizleri, Bilali bir direniş ve onurla çıkar buradan.” Rabbiyle tatlı tatlı söyleşiye başlamıştı Hamdullah. Muhakkak ki O, zor anların en güzel sığınağı, yardımcılarının en güzeliydi. Bilal’i düşündü, Habbab’ı, Hubeyb’i, daha önce buralarda şehid düşen kardeşlerini düşündü. Onlardin çektiklerini, başlarına gelen ağır işkenceleri, onların direnişi, teslim olmayışları, sebat ve sabırlarını ve onlara bunca işkenceyi yapanların akıbetlerini düşündü. Bilal’in Bedir’de Umeyye’yi kahru perişan edişini düşündü. Buralarda vahşi işkencelere karşı direnip teslim olmayan yiğitleri düşündü.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordu, ama yine de ne olur, ne olmaz, namaz vakti girmiş olabileceği düşüncesiyle namazını kılabilmek için polise seslendi.

-Bakar mısınız?!..

-.....

-Bakar mısınız? Diye ikinci kez seslendi. Yüksek sesli müzikten dolayı polis sesini duymuyordu. Tekrar biraz da yüksek sesle bağırdı.

-Bakar mısın? İrade dışı sesi çok yükselmişti. Polis, sesini duymuş öfkeli adımlarla, Hamdullah’ın yanına gelip başına sert bir tokat vurdu.

-Bağıрма lan, ne istiyorsun?

-Namaz kılmak istiyorum.

-Ne namazı lan, bu halle namaz mı kılınır?

-Abdest alırsan, elbiselerimi de verirseniz kılınır.

Konuşmada zorlanıyordu. Soğuktan titrediğinden kelimeler ağzından zor çıkıyordu.

-Sana her şey yasak, sonra kılarırsın.

-Sonra olmaz ki!.. Namaz vaktinde kılınmalı.

-(Bağırarak) Sonra dedim lan. Laf anlamıyon mu? Yasak yasak, sana her şey yasak. Kaza edersin,kaza... diyerek yanından ayrıldı. Hamdullah;

-Ya rabbim! Sen şahit ol, Sen yardım et, diyerek bu vaziyette gözleriyle namazını eda etmeye çalıştı.

Diğer arkadaşları da bu şekilde namazlarını eda etmişlerdi.

18. BÖLÜM

Hamdullah’ın yakalanma haberi hızla yayılmış, eve telefonlar yağmaya başlamıştı. Duyanlar, haberin doğruluğunu öğrenmek için arıyor, “evet” cevabını anıca da, üzüntülerini dile getirerek ne şekilde yardım edebileceklerini söyleyerek yardım teklifinde bulunuyorlardı. Bazı yakın akrabaları eve gelmiş, Asya hanımı ve Fatma’yı teselliye çalışıyorlardı. Üzüntülerini dile getirip, “Camiye gitmeseydi yakalanmazdı” gibi sözlerine Fatma; “Kaderde ne varsa o olur. Hem ayrıca Hamdullah yanlış yaptığı bir şeyden dolayı yakalanmadı. O, camide bizim ve sizin çocuklarınıza Allah’ın kitabını öğretmek isterken yakalandı. Bu da onur duyulacak bir şeydir. Gitmeseydi, camide ders vermeseydi yakalanmazdı, gibi sözler söyleyeceğinize ona ve arkadaşlarına dua edin” diyerek onlara nasihatlerde bulunuyordu.

Fatma, evi temizledikten sonra camiye gitme vakti gelmişti. Camiye gidip olup bitenleri haber vermek, ayrıca Hatice'yi de ziyaret edip durum değerlendirmesi yapmak için hazırlık yaptı. Hicran'ı alıp,

-Anne ben gidiyorum. Hamdullah'tan bir haber alınana kadar size söylediğim yerde kalacağım. Beni nasıl haberdar edeceğinizi de biliyorsunuz, dedi.

-Tamam kızım. Dur gitmeden dayımı bir arayayım. Son haberleri de al, öyle git, diyerek telefon numarasını çevirdi.

-Alo!

-Evet,

-Oğlum Şakir, ustan yok mu?

-Asya yenge siz misiniz?

-Evet, benim. Ustan ordaysa bizahmet telefona gelsin.

-Ustam dışarı çıktı. Hamdullah ağabeyimin nerde olduğunu öğrenmek ve durumundan haber almak için tanıdığı birinin yanına gitti.

-Peki aramadı mı, nerde olduğunu öğrenmiş mi?

-Valla yenge hâlâ aramış değil. Bir haber alırsam size bildiririm, dedi. Telefon açarsa sizi arayacağım.

-Hemen ara, tamam mı oğlum. Ha unutmadan gelirse hemen eve gelsin ya da telefon açsın.

-Tamam yenge, söylerim.

Asya hanım telefonu kapattı.

-Bir haber yok kızım. Sen hemen git. Bakarsın buraya da gelirler. Seni almalarına yüreğim dayanmaz. Gözleri dolmuştu, dayanamayıp tekrar ağladı.

-Anne ağlayacağına dua et. Güçlü ol. Oğlun hırsızlıktan, milletin malını gasp etmekten, el alemin namusuna göz dikip namussuzluk yapmaktan yakalanmamış. Kur'an-ı Kerim dersi verdiği için yakalanmış. Onlara dua edin.

Asya hanım gelinini ve torununu bağrına basıp defalarca öptü.

-Dikkatli ol kızım. Camiye de bu aralar gitme. Tamam mı?

-Merak etme anne. İnşallah Yüce Allah, onlara fırsat vermeyecektir. Allah'a emanet olun.

Fatma evden ayrılarak camiye doğru ilerledi. Evde kendini zaptetmiş, duygularına hakim olmuş, ağlamamıştı. Hamdullah'ı düşündü. Gayr-i ihtiyari Hicran'ı bağrına basmış, ona sınıksı sarılmıştı. Artık dayanamamış gözyaşları boşanmaya başlamıştı. Gözyaşları içinde camiye doğru ilerledi.

Özgürlüğe uçan şehitler şahit

Küfrün örtüsüne kardeleniz biz

İşkencede tekbir, zindanlar şahit,

Kutlu bir sevdanın aşığıyız biz.

Marşını hicabının altında sessizce mırıldanıyordu. Bir müddet sessiz sessiz yürüdü. Sessiz ağlamaya devam ederken,

En güzel din Kur'an dinidir.

Ondan başka yol kurtuluş değildir.

Yaşayalım görelim biz kardeşler

En yüce din İslam dinidir.

Dünyada en üst nizamdır İslam

Zalim, ezenlere karşıdır İslam

Küfrü yıkabilmek için gerekiyor iman

Bizlere rehberdir Hazreti Kur'an

Mırıldana mırıldana ve damla damla gözyaşı dökerek camiye ulaştı. Camiye girmeden gözyaşlarını silip kendini toparladı. Güçlü görünmeliydi. Arkadaşlarını üzmemek için böyle olması gerekiyordu.

Öğrencilerin Kur'an-ı Kerim okuma sesleri geliyordu. Belli ki derse başlamışlardı. Ayakkabılarını çıkarıp bayanlara ayrılan ve ders verilen yere geçti. Selam vererek içeri geçti. İçerde bulunan Zehra, Sultan, Sümeyye ve Mevlüde selamı alarak karşıladılar Fatma'yı. Zehra, Fatma'nın gözlerinde hafif bir kızarıklık hissetmişti.

-İyi misin Fatma, pek iyi görünmüyorsun. Hayırdır inşallah?

-Hayırdır, Allah razı olsun. Gelir misin biraz dışarı çıkalım.

Beraber dışarı çıktılar. Zehra'nın merakı artmıştı. Merakla sordu.

-Fatma, inşallah ciddi bir şey yoktur.

-Her zaman olan şey. Alıştık artık. Herkes gibi bizim de beklediğimiz şey oldu. Bu sabah camiye basıp Hamdullah, Hüseyin ve Orhan ağabeyleri yakalamışlar. Bunu haber vermeye gelmiştim.

-Allah belalarını versin. Bunlar bizden ne istiyor? Hırsızı, namussuzu, dolandırıcısı, alçağı... dururken camilere dadanmışlar. Sanki Sırbistan'da ya da İsrail'de yaşıyoruz gibi görülmedik baskı ve işkencelere maruz kalıyoruz.

Onlar konuşurlarken Hatice ve Emine de içeri girmişlerdi. Selam vererek yanlarına geldiler. Zehra:

-Hatice, yoksa siz de mi? Dedi.

-Anlamadım!

-Sizin de mi tutuklama haberiniz var?

Hatice biraz şaşırmıştı.

-Fatma, yoksa sen de böyle bir haberle mi geldin?

-Evet, bu sabah Hamdullah'ı, Hüseyin ile Orhan ağabeyleri almışlar. Sende farklı bir haber var mı?

-Ben Hüseyin ağabeyimi ve Hamdullah'ı duymamıştım. Emine ile yolda karşılaştım. M. Ata'yı dün akşam namazından sonra camiden almışlar.

Getirdikleri bu haberler ile alacakları tedbirleri konuştuktan sonra Hatice, Emine ve Fatma'yı yanına alarak eve gitmek üzere camiden ayrıldılar. Eşleri tutuklandığı için polis onları da yakalayıp eşlerine karşı koz olarak kullanabilirdi. Bunun önlemini almak gözaltındakilere büyük bir rahatlık sağlayacaktı.

Onlar bunu bildikleri için en güzel önlemi alma gayretinde idiler.

19. BÖLÜM

Vakit gece yarısıydı. Üç genç gözleri bağlı, elleri kelepçelenmiş vaziyette getirilmelerinden bu yana çıplak ve ayakta bekletilmişlerdi. Belli aralıklarla başlarından boca edilerek üstlerine dökülen suyla soğuktan, yorgunluktan, açlıktan bitkin düşmüşlerdi. Sabahtan beri bir şey yemediklerinden ve ayakta beklediklerinden ayakları onları taşıyamaz hale gelmişti. Elleri yüksekçe bir yere kelepçelendiğinden oturamıyorlardı. Vücut ağırlıkları kollarına yüklendiğinden müthiş bir acı veriyordu. Kaç defa namaz için müsaade istemiş olmalarına rağmen izin verilmemişti.

Yüksek sesli müzik hiç kesilmemişti. Bu da başka bir işkenceydi.

Gürültüyle irkildi Hamdullah. Gelen seslerden kalabalık bir grubun içeri girdiği anlaşıyordu. Çok yorgun olduğundan ve müziğin sesinden konuşulanları net anlamıyordu. Günün hangi saatinde olduğunu da bilmiyordu. "Acaba saat kaç?" diye düşündü. Gürültü olduğuna göre gece yarısı olmalıydı. Çünkü işkenceci polisler hep bu saatlerde sorgulama yaparlardı. Geçen seferki tecrübesinden ve yakalanıp bırakılan arkadaşlarının anlatımlarından bunu biliyordu. Çığlık sesiyle irkildi. Rüya görüp görmediğini anlamak için kulak kabarttı. Evet bağırma sesleri geliyordu. İşte yine bir çığlık, sorguda biri olmalı diye düşündü. Çığlık ve bağırma sesleri artmıştı. Kim acaba, diye sordu kendi kendine. "Ya Rabbim! Sen yardım et. Bilal'i bir direniş ver. Sebat ver, iman ve dil selametiyle çıkar onu oradan..." duaya dalmıştı. "... onlar ki, otururken, ayaktaiken, yanları üzere yatarken Allah'ı zikrederler..." ayetini hatırladı. Ne kadar da ihtiyaçları vardı şu anda.

Ayak seslerinin kendisine yaklaştığını fark etmesiyle dikkat kesildi. Baş omuzu üzerine düştüğünden yanına gelen polis uykuda olduğunu sanarak kafasına sert bir tokat indirdi.

"Uyuyor musun lan? Burayı otel mi sandın?" Bu arada kelepçesini çözmüştü. Sorguya götürüldüğünü anladı Hamdullah. "Yürü bakalım" diyerek saçlarından tutup çekiştirerek götürmeye başlamıştı. Orta boylu, çelimsiz, sıska vücutlu, tanınmamak için bıraktığı sakalı ve bıyığı birbirine karışmış, 30 yaşlarında, esmer tenli, sigaradan ve belki de esrar içmekten dişleri sararmış, ağzı iğrenç kokan biriydi işkenceci. Götürürken bir yandan da sorular soruyordu. Bir iki koridor dolandırdı, belki ürkütmek için yapıyordu bunu. Gözleri bağlı olduğundan nereye götürüldüğünü fark edemiyordu. Sadece ayaklarının ucunu görebiliyordu. O da çok az görünüyordu. Nihayet sorgu odasına getirilmişti. İçeride sayılarını tam olarak bilmediği, ama kalabalık oldukları anlaşılan bir grup sorgucu aynı zamanda da işkenceci polis vardı. İçlerinden biri:

-Gel bakalım Hamdullah gel gel... diyerek elinden tutup sandalyeye oturmasına yardım etti.

Üşüyordu Hamdullah, hem de çok. Getirildiğinden beri beton üstünde çıplak durumda arada bir üstüne boşaltılan suyla adeta buz deposundan çıkarılan et parçasına dönmüştü. Tek farkla, vücudunun donmaması için kan akışının hızından vücudunun titreyip ısı elde etmesiyle buzlanmamıştı.

Sandalyeye oturdu. Hamdullah kendisiyle konuşan sesi de tanıdı. Sabahki sorgucuydu. Kendisine "komutan" denmesini isteyen kişiydi bu.

-Evet Hamdullah, düşündün mü?

-Düşündüm.

-Aferin, başla anlatmaya, seni dinliyorum.

-Neyi anlatayım?

-Sen başla, ben sana neyi anlatman gerektiğini de söylerim.

-Ben camiye imamın yanında Kur'an-ı Kerim dersi almak için gittim. Kur'an-ı Kerim'i bitirdikten sonra, imama yardımcı olmak için çocuklara ders vermeye başladım.

-Eee?.. Devam et, seni dinliyorum(!)

-Hüseyin ve Orhan'la camide tanıştım. Onlar da Kur'an-ı Kerim dersi alıyorlardı. Daha sonra onlar da benim gibi camide imama yardımcı olmak için ders vermeye başladılar.

-Başka?!

-Hiçbir örgüte bağlı değilim, hiç kimseden emir alarak gitmiş değilim.

Verdiği cevap hoşlarına gitmemiş olacak ki, üst üste yüzüne birkaç yumruk almıştı. Bununla da yetinmeyip iz bırakmasın diye başı eğilmiş, böbreklerine onlarca yumruk vurulmuştu, aldığı darbelerden dolayı nefesi kesilmişti. Zar zor nefer alabiliyordu. Daha önce de camilere baskın yapan Cellat adlı komiser,

-Bizi hikayelerle kandıracağını mı sanıyorsun? Diye bağırdı. Kendini zeki, bizi aptal sanıyorsun öyle mi? Oğlum konuşturacağım seni, hem de bülbül gibi öteceksin. Konuşmak isteyeceksin ama ben seni dinlemeyeceğim, yalvaracaksın, defalarca ölüp dirileceksin..

komutan bağırp çağırarak tehditler savuruyordu. İçeride bulunan polislerden biri diğerlerine:

-Siz dışarı çıkın. Bizi yalnız bırakın.

Komutana hitaben de:

-Komutanım istiyorsanız Hamdullah'la biraz ben konuşayım, eminim ki beni dinleyecektir, dedi.

-Dinlese iyi yapar. Çünkü artık sabrım taşmak üzere, diyerek o ve diğerleri odadan çıkar gibi uzak ir köşeye çekilip sessizce olacakları izlemeye başladılar. Hamdullah ile yalnız kalmak istediğini söyleyen polis konuşmaya başladı.

-Bırak şu pe... pis herifler işleri güçleri yok, milleti buraya getirip işkence ediyorlar. P... lısı, ateisti, komünisti dururken, kalkıp sizin gibi camilerde Kur'an-ı Kerim dersi veren dini bütün insanları buraya getirip işkence yapıyorlar. Herifler.

Hamdullah sessizce dinliyordu. Hâlâ çıplak olduğundan titremeye devam ediyordu.

-Soğuk mu? Diye sordu polis.

-Evet, derken tirdir titriyordu.

Kısa bir sessizlik olmuştu. Odada çıt yoktu. Kendisiyle konuşan polis dışarı çıkmıştı. Diğerlerinin de sesi çıkmıyordu.

-Al elbiselerini üzerine ört, diyerek elbiselerini ellerine tutuşturdu.

Eline tutuşturulan elbiseleriyle önce ayıp yerlerini örttü, diğerleriyle de bacaklarını falan. Mont'uyla da omzunu örttü polis. Tekrar karşısına geçti.

-Yemek yedin mi?

-Hayır, namaz da kılmadım.

.... herifler... tamam ben sana yemek de getiririm, namaz da kılmanı sağlarım yalnız sen de bana yardımcı olacaksın. Anlaştık mı?

-...

-Cevap vermedin, neden?

-Ne isteyeceğini bilmiyorum.

-Bak koçum, ben senin ezilmeni, eziyet görmeni istemiyorum. Bu adamlarda Allah korkusu yoktur. Sana her türlü işkenceyi yaparlar, yaşasan bile sağlam çıkmazsın. Bunun için ne istiyorlarsa söyle, çekiniyorsan, ben sana her türlü yardımı yaparım. Sana güzel bir ifade hazırlarım, bundan elini kolunu sallaya sallaya çıkar, gidersin. Hüseyin ve Orhan şu anda öyle yapıyorlar. Hiç zorluk çıkarmadan her şeyi anlatıyorlar. Bunun için de şu anda keyifleri yerindedir.

-Size anlattım, anlattıklarımı inanmıyorsanız yalan mı atayım?

-Yalan atmanı değil, doğru söylemeni istiyoruz. Bize doğruları anlat yeter.

-Ben zaten doruları söylüyorum.

Polis yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı. Hamdullah bunun bir oyun olduğunu, polisin sorgulama yöntemlerinden birine tabi tutulduğunu çok iyi biliyordu. İyi ve kötü rolüyle kendisine yaklaşıldığını ve bu şekilde psikolojik olarak çökertilmek istendiğini daha önceki tecrübelerinden ve anlatımlardan biliyordu. Bunun için dikkatli ve temkinli davranıyordu.

-Bak Hamdullah, seni onlara bırakırsam çok kötü şeylerle karşılaşırsın. Artık senin için yapabileceğim bir şey kalmaz. Evli misin?

-Evet.

-Çocuğun var mı?

-Evet, var.

-Kaç tane?

-Bir tane.
-Kız mı, erkek mi?
-Kız.
-Kaç yaşında?
-Bir yaşına yeni girdi.
-Kendine acımıyorsan, eşine ve çocuğuna acı. Belki de burada ölüp gidersin. Çocuğunun bu yaşta yetim kalmasını ister misin?
-Hayır.
-O zaman gel inat etme. Sana ne el aleminden, onlar sizi düşünüyorlar mı? Onlar olsaydı çoktan bülbül gibi ötmüşlerdi. Bak Hüseyin'e, hiç umurunda mı? Sen niye kendini değil de onları düşünüyorsun?
-Kimseyi düşündüğüm yok.
-O halde sorun ne, neden ayak diriyorsun? Diğerlerine anlatmak istemiyorsan, bana anlat. Onlara söylersem namerdim. Anlaştık mı?
-Size gerçeği söyledim, başka da söyleyecek bir şeyim yoktur.
-Aptalsın sen, aptal.. (Bağırıyordu, eski yumuşak halinden eser kalmamış, gerçek yüzü ortaya çıkmıştı.) Kendini cesur sanıyorsun öyle mi? Ne kadar cesursun göreceğiz bakalım.
Bu oyun da para etmeyince diğer polisler içeri girmiş, güya haberleri yokmuş gibi komutan:
-Evet, anlaşıldınız mı? diye sordu.
-Aptal bu adam, ben ona karışmıyorum. O artık sizin, iyilikten anlamıyor.
-Güzel, madem öyle, biz de çeneyi açma yöntemlerini kullanırız.
Hamdullah tekrar soğuk suya tutulmak üzere tuvaletlerin bulunduğu yere götürüldü. Bir müddet soğuk suda bekletildikten sonra başka bir odaya alındı. Burası biraz farklıydı. Gözlerine bağlanan bandajın alt tarafından daha önceki odanın gördüğü kadarıyla zemini farklıydı. Demek ki burası ayrı bir oda diye düşündü.
Odaya getirildikten sonra komutan:
-İyi düşün, buna gerek kalmayabilir. Konuşacak mısın? Dedi.
-Size söyleyeceğimi söyledim. Yalan atamam.
Bu cevap üzerine polislerden biri:
-Kollarını yana aç, dedi.
Hamdullah kollarını yana açtı. Kollarına sünger sarmaya başlamışlardı. Bu süngerin düşmemesi için sıkıca bağladılar. Bağlama işlemi bittikten sonra yanlara açık olan kollarının yana düşmemesi için uzun ve kalın bir kalas getirilerek boynundan yanlara doğru açık olan kollarının uzunluğunda, ya da daha uzun olan sırtığı da kollarına bağladıktan sonra ayakları yerden kesilecek şekilde yukarı kaldırılıp bir yere asıldı. Yani bir nevi modern çarpiya gerilmişti. Asma işlemi bittikten sonra uçları soyulmuş iki kablo getirilerek biri sağ ayağını boş parmağına diğeri de en hassas uzvuna sıkıca bağlandı. Kablonun bağlı bulunduğu yerlere su dökülüp;
-Evet Hamdullah, konuşmamaya kararlı mısın?
-Size her şeyi söyledim, ahhh!... Ahhh!... Ahhh!... Elektrik şoku verilmeye başlanmıştı.
-Kimin aracılığıyla ne zaman örgüte katıldın?
-Hiçbir örgüte mensup değilim. Ahhh!... Ahhh!... Verilen olumsuz cevap sonrası elektrik şoku.
-Cami sorumlunuz kim, kime rapor veriyorsun, Hüseyin'le ne zaman ve nerede tanıştınız?
-Camide, sadece Kur'an-ı Kerim dersi veriyorum, imama yardım ediyorum.
-Tanıdığın örgüt mensuplarının isimlerini söyle!
-Kimseyi tanımıyorum. Ahhh!... Ahhh!...
-Asılı ve elektrik şoku alır vaziyette, etrafındaki sayılarını bilmediği ama farklı ses tonlarından kalabalık oldukları belli olan polislerce sorgulanıyordu. Her biri üst üste farklı sorular sorarak onu yanıltıp hata yapmaya zorluyorlardı.
-Şükür senin neyin olur?
-Kayınbabam.
-Kimin tarafından öldürüldü, biliyor musun?
-Nerden bileyim (bunu zorlanarak söylemişti) Artık yorgunluk kendini hissettirmeye başlamıştı. Elektrik şokunun acısı yetmiyormuş gibi kolları koltuk altından kopacakmış gibi acı vermeye başlamıştı. Sanki koltuk altlarına birileri çuvaldız batırıyordu.
-Nasıl bilmiyorsun, insan düşmanını bilmez mi?
-Yeni evlenmişim, aileye daha yakınlaşmamıştım. Bunun için düşmanlarını tanımıyorum.
-Ben söyleyeyim, P... adlı örgüt onu öldürdü. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun.
-Bu aralar çok olay oluyor, kimin kimi vurduğu belli değil.

-İntikamını aldın mı lan? Diye bir diğeri sordu. Soruları genelde komutan sormasına rağmen ara sıra diğeri işkenceci sorgucular da soru sorup sorgulamaya katılıyorlardı.

-Ne intikamı?

-Kaç kişi öldürdün bakalım?

-Kimseyi öldürmüş değilim.

-İnsan kayınbabasının intikamını almaz mı? Ne biçim erkeksin sen? Bir başkası bunu söylemişti.

-Bu sizin işiniz, benim değil, Polis olan sizsiniz. Siz yakalayın veya öldürün.

-Eee.. durumun nasıl Hamdullah, rahatın yerinde mi? Hala konuşmamaya kararlı mısın?

-Size her şeyi anlattım, başka ne anlatayım?

-Hikaye değil, gerçekleri anlat.

-....

-Madem öyle sen karar verene kadar bu halde kalırsın. Günlerce seni asılı tutacağım. Yemek, su vermeyeceğim. Tuvaleti de... Komutanın bu sözleri araklıksız elektrik şoku demek oluyordu ve..

- Ahhh!... Ahhh!... Ahhh!... Ahhh!...

Elektrik şoku belirli aralıklarla verilmeye devam ediyordu. Kolları tamamıyla uyuşmuştu.

Koltuk altlarındaysa müthiş bir ağrı vardı. Elektrik şokunun fayda etmediğini görünce sıra hayaları sıkılaşmaya gelmişti. Hamdullah'ın çığlıkları yeri ve göğü kaplamıştı. Polisler ise pis pis gülüp kahkaha atıyorlardı. Sanki ellerindeki bir insan değildi. Hayvanlara bile böylesi işkenceler yapılmazdı. Oysa ki gencecik bir can vahşice işkenceden geçiyordu.

Bu da fayda etmeyince, gelişi güzel coplamaya başlamışlardı. Bir ara kendinden geçti. Kıpırdamadığını gören komutan yanına yaklaşarak elini ağzına götürdü. Belli ki bayılıp bayılmadığını kontrol ediyordu. Diğer polisler dönererek;

-Su dökün, dedi. Emir üzerine vücuduna ve başına buz gibi suyu boca ettiler. Suyun dökülmesiyle kendine geldi.

-Hamdullah, yazık değil mi? Kendine eziyet etmek İslam'da haram değil mi? Neden inat ediyorsun, senden çok şey istemiyoruz.

Hamdullah güçlükle konuşarak;

-Size doğruyu söylüyorum. Hiçbir örgütle ilişkim yok, dedi. Camiye Kur'an-ı Kerim dersi vermeye gidiyorum. Beni öldürseniz de bu böyle... Ahhh!... Ahhh!...

20. BÖLÜM

“Allah'ım! Sen yardım et. Ya İlahi! İslam memleketinde Kur'an-ı Kerim dersi veriliyor diye insanlar yakalanıp işkencelerden geçiriliyorlar. Hem de söze geldi mi, biz de Müslümanız diyenler tarafından... Ya Rabbi! Gözaltında olan eşime ve diğer kardeşlerimize yardım et. İmanlarını koru, dillerine mukayyet ol. Oların diliyle hiçbir müslümana zarar gelmesin. Onları sağ-salim ve selametle çıkar. Onlara yapılacak işkencelere karşı kendilerine dayanma gücü ver. Onlara işkence yapanları kahrı perişan et. Medet Ya İlahi!..”

Uyuyamamıştı Fatma. Odanın bir kenarına çekilip gözyaşları içinde Kadir-i Mutlak, Rahman, Rahim ve Kahhar olan alemlerin Rabbine niyazda bulunuyordu. Sığınılıp yardım dilenecek tek merci O idi.

Emine de uyuyamamıştı. O da odanın diğer kenarında namaz kılıp dua ediyordu. Sessizce Rabbinden, “Ey kimsesi olmayanların kimsesi, ey yardımcısı olmayanların yardımcısı, acizlerin acizliğini gideren, çaresizlerin çaresi, sığınağı olmayanların sığınağı, yardım et, şu aciz, biçare kullarını yalnız bırakma. Şu anda zalimlerin elleri altında inlemekte olan kullarının inlemesini dindir. Onlara, zalimlerden kurtulmaları için yardım et, onların dillerine, kalplerine mukayyet ol. Onları selametle ellerinden kurtar.

Sen şahitsin ki İslam'ı yaşayıp yaşatmak istememizden başka bir suçumuz yok. Sen bize yardım et.

Hatice ve beyi de uyuyamamıştı. Onlar da namaz ve dualarla yakarıp gözaltında vahşi işkencelerden geçirilen kardeşlerine dua ediyor, Allah'tan selametle çıkmalarını diliyorlardı. Dua; en büyük silahtır mümin için. Yaralı kalplerin merhemi, sevginin, aşkın, umudun, yarınların pınarı. Dua; aciz kulların acizliğinin simgesi, fakir kulların zenginlik kaynağı. Dua; ruhları yücelten, kulu Rabbine yaklaştıran, kalpleri sekinete erdiren, ruhları melekut alemine yücelten, “Dualarınız olmasaydı ne ehemmiyetiniz olurdu” hitabıyla insanı kıymetlendiren kul ile Rabbi arasındaki en sıkı bağıdır.

Kılınan namazlar ve yapılan dualarla sabah ezanı gecenin karanlığını yırtarak kainatın tek sahibi ve malikini haykırıyordu.

Hatice ezanın okunmasıyla Fatma ve Emine'nin bulunduğu odanın kapısını tıklayarak içeri girdi. İkisini uyanık ve sessizce dua ve zikir ederken gördü. Çocukların uyanmaması için sessizce gece

lambasının loş ışığında Fatma'ya ve sonra da Emine'ye namaz için hazır olup olmadıklarını sordu. İkisinin de abdest tazelemek istedikleri cevabını alınca odadan çıkıp lavaboyu müsait edip arkadaşlarının abdest almalarını sağladı.

Abdestlerini alıp sünnetlerini kıldıktan sonra cemaatle namaza durdular. Namazlarını bitirip tesbihatlarını da yaptıktan sonra biraz uyumak için her biri yatağına geçti. Tam uyuyacaklardı ki Hicran'ın çığlığıyla irkildiler. Hicran'ın ağlamasıyla Emine'nin altı aylık A.Selam adındaki küçüğü de uyandı. Anneler çocuklarını bir başka bağrılarına basmışlardı.

Hatice'nin beyi sabah erkenden çıkmıştı. Gece uyuyamadıklarının üç arkadaş uykuda kalmışlardı. Hatice'nin:

-Fatma, Emine kahvaltı hazır seslenişleriyle uyandılar.

Fatma'nın midesi müthiş bulanıyordu. Hızlıca lavaboya koştu. Lavabodan dönerken, Hatice:

-Bu sabah bulantıların senin gebe olduğunu gösteriyor, dedi.

-Allah'tan hayır diliyorum, tespitin doğrudur.

Hatice sözü yakalayanlara getirerek;

-Bu zalimler bizi şehit ederek, yakalayıp zindanlara tıkatarak yıldıracaklarını sanıyorlarsa aldaniyorlar, dedi.

Fatma:

-İşimizi çabuk bitirelim. Ben ve Emine kayınbabalarımızı da yanımıza alarak savcılığa gidelim. Tutukluları soralım ki bir meçhule gitmesinler. Oradan da bazı sivil derneklere başvururuz.

21. BÖLÜM

Yakalanmalarının üstünden tam on gün geçmişti. Sorguları bitmiş tedavi sürecine girmişlerdi. Bir gün öncesi üçü bir hücreye konmuştu. Hücre yaklaşık dört metre karelik. Bir yanda betondan yapılmış bir sedir, onun üstünde battaniye ve her tarafı çıplak betonla kaplı çağdaş bir mahzen...

Bulundukları yer ışık almadığından günün yirmi dört saati mekana göre yüksek voltajlı ampulleri açık duruyordu. Müzik sesi hiç kesilmiyordu. Gece yarıları mesai başlıyor, yakalananlar genelde bu saatten sonra işkenceli sorgulardan geçiriliyordu. Gece yarısından sonra uyumak imkansızdı. Demir kapıların şakırtıları, işkenceci polislerin bağırıp çağırımları, işkence gören tutukluların çığlıkları gecenin sonuna, gün ışıyana kadar aralıksız sürüyordu. Kendileri de ilk hafta yoğun bir işkenceli sorgulamadan geçirilmişlerdi. Üç gün boyunca aç ve çıplak şekilde koridorda, ayakta bekletilerek uyumalarına izin verilmemiş, geceleri de yoğun işkenceli sorgulamadan geçirilmişlerdi. İlk gece gördükleri işkenceli sorgulamanın aynısına bir iki kez daha tabi tutulmuşlardı. Bu sonuç vermeyince Filistin askısına alınmış ve bu şekilde sorgulanmışlardı. Bundan da bir şey çıkmayınca buz tabutu dedikleri yerde serili bir battaniyenin üzerine serilen imalathane yapımı buzların üzerine yatırıldıktan sonra; göğsüne, bacaklarına ve mahrem yerlerine de aynı şekildeki buzların konulup battaniyenin tüm vücuda sarılmasıyla yapılan bir işkence şekli başlamıştı. Battaniye suyla ıslatıldığından buz takviye edici bir özellik taşıyor, bir müddet sonra tüm vücutta donma belirtileri başlıyordu. Bu şekilde yoğun sorgulama devam ediyordu. İşkence sonunda tüm işkencelerde uygulandığı gibi soğuk suyun altına konulup spor yaptırılıyor. Askıdan sonraki su vücut uyuşmalarını giderirken, buz tabutundan sonraki ise tam bir işkence oluyor. Uyuşan uzuvlara suyun değmesi vücut kancalarla çekiliyormuşçasına acı veriyordu.

Bunlar gördükleri sistemli işkence çeşitleriydi. Bu işkencelerin yanında yeşillik olarak da kaba dayak sunulmuştu kendilerine. Bu da genelde böbrek hizalarına uygulanıyordu. İlk üç günden sonra hücrelere alınmışlardı. Hücrede gözleri açıktı. Elbiselerini giyebiliyor, battaniyeye sarılabiliyorlardı. Lamba ile aydınlanan bu dehliz bile onlara çektikleri üç günlük yoğun işkence ve vahşice muameleden, yorgunluktan ve uykusuzluktan dolayı tatlı gelmişti. Günler sonra gözleri açılmış ve yemek olarak ekmek ve bir dilim peynir verilmişti. O günden bu güne kadar da bu şekilde besleniyorlardı. Günde yarım ekmek ve bir dilim peynir... artık namazlarını da kılabiliyorlardı. Gündüz uyuyor, geceleri de her an sorguya götürülebileceklerinden ve çılgılık ve bağırtılardan uyuyamıyorlardı. Zaten bu güne kadar da genelde sorgulamalardan geçmişlerdi.

Nihayet üçü bir odaya gelmişti. Başlarından geçenleri ve sorulan sorulara verdikleri cevapları birbirlerine anlatarak gün geçiriyorlardı.

Hüseyin:

-Hamdullah, bize şöyle güzel bir marş mırıldansan da şu dehlizlerde şu çirkin müzik sesinden biraz sıyrılırsak, dedi.

Hamdullah mırıldanmaya başladı:

Gecelere sarıyorum hüznümü, buz kesilir hücreler
Ansızın dile gelir kelepçelerim ve taştan kelimeler
Uzar uzar saatler, zaman durur, sabaha düşman geceler
Arar umut gözlerim sitem bulur bitimsizce işkenceler

Prangalar, kelepçeler som demir, kor ateşten mazgallar
Güneşe dönmüş ampul, adım adım voltalar, saniyeler
Radyo istasyonunda dargın dargın yüreğim umut düşlerim
Canlanır gözlerimde kavgalarım, nurlu sabahı beklerim

Bileklerimi bağlamış hasretim, güneş görmez mekanım
Direnişlerle gelir özgürlüğüm Yusufi mahzenlerde
Yorgun düşer gözlerim, bileklerim, bakakalırım göklere
Aşığım İslam'a ben, şehadete, gökteki güvercinlere.

22. BÖLÜM

Kapının sürgüsü şakırtıyla açıldı. Kapıyı açan polis kapıyı aralayıp yüzünü göstermeden içerden Hamdullah'ı çağırdı:

-Hamdullah... al şunu gözlerini bağla ve gel.

Uzattığı göz maskesini alan Hamdullah gözlerini bağladıktan sonra elini uzattı. Polis kendisini göstermeden elinden tutup hücreden dışarı çıkardı. Yavaş adımlarla bir iki koridor dolandıktan sonra bir odaya geldiler. İçerde bulunan komutan:

-Gel bakalım, diyerek bir sandalyeye oturttu onu. Soracağım sorulara en güzel şekilde cevap vereceksin, yoksa burada bir ay daha kalırsın.

Yakalanmalarının üzerinden otuz gün geçmişti. Soruşturmayı yapan "Cellat" adlı komiser elindeki evrakları karıştırmaya başladı. Evrakları karıştırırken sigarasını içiyor ve çayının yudumluyordu. İçerde onunla beraber iki polis daha vardı. Biri daktilonun başında ifadeyi yazmak için bekliyordu. Uzun boylu, zayıf, sarıya çalan saçıyla, uzun burnu ve mavi gözleri birbirleriyle uyum içindeydi. Gözlerinden hırs, bıkkınlık ve yorgunluk okunuyordu. Belki de hırsından olmasa çoktan bu işi bırakmış gitmişti. Çünkü insanlara işkence etmek artık ruhuna azap veriyordu. Başlarda heyecanlı ve çekici gelmişti; ama gün geçtikçe yavaş yavaş insanlıktan çıktığını hissediyor, bu da ona vicdanen ızdırap veriyordu. Hâlâ evlenmemiş olmasının belki de en büyük sebebi bu vicdan azabıydı. Daktilosuna aralarına karbon kağıdı yerleştirdiği dosya kağıtlarını yerleştirip arkasına yaslanarak verilecek ifadeyi yazmak üzere beklemeye koyuldu.

Gözleri kapalı olduğundan Hamdullah hiçbir tarafı göremiyordu. Sadece sesleri işittiğinden önüne bakar gibi başını dik tutmuştu. Hiçbir zaman baş eğmedim, eğmeyeceğim der gibiydi.

Oturduğu sandalyenin sol tarafında başka bir polis bulunuyordu. Ağzında çiklet şakırtıdırken karşısındakinin durumundan zevk alıyordu sanki. Küçük yaşlarda terk edilmiş ve üvey babası tarafından sık sık dövülüp evden kovulduğu için insanlara karşı içinde tarifsiz bir nefret duyuyordu. İşkence yaptığı zaman sanki karşısında üvey babası bulunuyordu. Belki onu hayal edip mazlum insanlara öfkesini en acımasız işkencelerle kusuyordu. Çikleti ve rakıyı çok seviyor, sorgulamalardan önce muhakkak içiyordu. Çikleti de içindeki öfkeyi, korkuyu ve nefreti gizlemek için çiğniyordu.

Komiserin İslami düşüncelere karşı oldu olası alerjisi vardı. Okul yıllarında solcularla kalmış, daha sonra polisle anlaşarak içinde bulunduğu sol örgütün sırlarını polise vererek bir çok yakın arkadaşının yakalanıp işkencelerden geçmesine, öldürülmesine ya da sakat kalmasına sebep olmuştu. Ajan olduğu anlaşılınca polis okuluna kayıt yapıp resmi olarak polislik yapmaya başlamıştı. Artık istediğini açıkça yapabiliyordu. Dünya malına çok düşkün olduğundan işlemediği halt yoktu. Aynı şekilde çok da cimri olduğundan hiç sevilmezdi. Bu nedenle çok az arkadaşı vardı.

Komiser olmasa kimse beş kuruşluk değer vermezdi ona. "İslamcılarının kökünü kazısam içim rahat etmez" derdi.

Evrakları inceledikten sonra sorularını sormaya başladı:

-Evet, adın soyadın?

-Hamdullah ...

-Baba, ana adı...

Odadan daktilo sesi yükselmeye başlamıştı. Komiser soruyor, Hamdullah cevaplıyordu. Kimlik bilgileri ve aile tablosunu da aldıktan sonra Komiser;

-Örgüte ne zaman katıldın? Dedi.

-Hiçbir örgüte üye değilim.

Öfkeyle;

-.... Herif! Şimdi bunu mu yazacağım, bunu yazmak için mi bir aydır seni burada tutuyorum? Aklını başına al. Ya istediklerimi söylersin ya da seni bir ay daha bekletirim. Şimdi tekrar cevapla!

-Hiçbir örgüte üye değilim. (Bunu söylerken her şeyi göze almıştı. Zaten gördüğü işkencelerden daha fazlasını yapamazlardı. Hem “kaybedecek neyim var” diye düşündü)

Komiser öfkelenmiş, öfkeden yudumladığı sigarayı ısıırıyordu. Bir aydır istediklerini kabul ettirememişti. Bunun için sadece ürkütmek ve belki kendi isteğiyle kabul eder düşüncesiyle son kozlarını kullanıyordu. Daktilo başındaki polise elindeki daha önce yazılmış kağıtlardan birini uzatıp el işaretiyle, “bunu dosyaya koy” diyerek kendisine verdi.

Tekrar Hamdullah’a yöneldi;

-Cami sorumlunuz kimdi, cami faaliyetlerinizi kime rapor ediyordunuz?

-Cami sorumlusu diyanetin tayin ettiği imamdır. Kimseye de rapor vermiş değilim.

-Bu cevap üzerine komiser tekrar elindeki kağıtlardan birini yanındakine uzatıp verdi. Belli ki bu cevap da hoşuna gitmemişti.

.....

Nihayet soruşturma bitmişti. Hamdullah bir cümle söylüyor, yazıcı bir paragraf yazıyordu. Başta pek bir şey anlayamamıştı. Sıra imzaya geldiğinde komiser, Hamdullah’ı ayağa kaldırıp bir masanın önüne getirdi. Gözleri bağlı bir halde eline tutuşturulan kalemle imza atmasını istedi.

-Gözlerim kapalı nasıl imza atayım?

Komiser, diğer polise;

-Maskenin alt tarafını kaldır ve imza atacağı yeri göster, deyince polis söyleneni yaparak Hamdullah’tan imza atmasını istedi.

-Okumak istiyorum. Okumadığım bir şeye imza atmam.

Komiser sert bir şekilde;

-S.. ol lan... kendini nerede sanıyorsun. Okuyacakmış! At imzayı! Dedi.

-Okumak hakkım değil mi? Okumak istiyorum.

Komiser alaylı bir şekilde güldü.

-Beyefendi hak talebinde bulunuyor. Ulan burada hak-hukuk yok. Ya imzayı atarsın ya da bir ay daha burada kalmayı göze alırsın.

Hamdullah daha fazla direnmek istiyordu. Ne var ki bir aydır çektiği işkence gözlerinin önüne geldiğinde; “Canınız cehenneme, buradan kurtulayım da ne olursa olsun” diye içinden haykırarak kalemi eline alıp hazırlanan kağıtlara imzasını attı. Allah bilir üzerine neler yazmışlardı diye düşündü. Buraya suçsuz girip de birkaç kişinin katili olarak çıkan çok kişi vardı. Polis, faili meçhul cinayetleri kağıt üstünde çözmede çok başarılıydı(!) O kadar başarılı idi ki bazen bir kişinin birkaç katili oluyordu!

-Götürün ve diğerini getirin, diyerek Hamdullah’ı hücresine gönderdi Komiser...

23. BÖLÜM

Fatma, Hicran’ı en güzel elbiseleriyle süslemişti. Güzelliğine güzellik katılmıştı. Etrafına gülücükler saçarak yeni öğrendiği ve konuşmaya ilk başladığında söylediği “baba” kelimesini tekrarlayıp duruyordu. Fatma da hazırlanmış, görüşmeye gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. O esnada Asya hanım odaya girdi.

-Kızım hazır mısın? Kayınbaban telefon açtı. Hazırsanız gelip alayım diyor.

-Hazırım anne, Hicran da hazır.

Asya hanım Hicran’ı kucağına aldı.

-Kurban olduğum, ne de güzel olmuş. Babayı görmek için hazırlanmış. Babasının sözlerini bitirememiş, gözyaşlarını salıvermişti yine.

Fatma bir şey söyleyecek olmuşa da kelimeler boğazına düğümlendiğinden susmuştu. Gözyaşlarını zor zapt ediyordu. Gözleri dolu dolu olmuştu. Zeliha yanlarına gelmiş, annesini ağlar, yengesini de gözleri dolu görünce hiçbir şey yokmuş gibi davranarak;

-Yenge! Abime çok çok selamımı söyle. İnşallah bir dahaki görüşmeye biz de geliriz. Onu çok çok özlediğimi de söylersin, dedi.

Fatma’nın 14-15 yaşlarındaki görünüşü Kübra da yanlarına gelmiş, gözleri dolarak onları dinliyordu. Kübra’nın, Hamdullah’a çok büyük bir sevgisi vardı. Ağabeyine çok bağlı olduğundan yakalandığından beri yemekten içmekten kesilmiş, hemen hemen hiç kimseyle konuşmamıştı.

Zamanının çoğunu ibadet ve dua ile geçiriyordu. Gözaltından selametle çıkıp cezaevine konulduğu haberini aldıktan sonra ve görüş günü geldiğinde çok sevinmiş, şükür için oruç adanmış, aynı zamanda babasının almış olduğu bir bileziği de sadaka olarak vermişti. Şimdi de hiç konuşmuyordu. Sadece gözleri dolu vaziyette yengesini ve annesini izliyordu.

Arabanın gelmesiyle aile, cezaevine doğru yola çıktılar.

....

Hamdullah;

-Hepiniz hoş geldiniz. Anne, baba, ellerinizden öpüyorum, nasılsınız, iyi misiniz?

Bir ay gözaltında kaldıktan sonra gözleri kapalı bir vaziyette kendisine imzalatılan ifadeyle beraber yaklaşık 15 kişiyle birlikte savcılığa çıkarılmıştı. Savcılıkta kendisine okunan ve poliste verdiği iddia edilen ifadede neler yoktu ki. Örgüte üye olmak, örgüt adına para toplamak, devletin anayasal düzenini yıkmak için örgütsel faaliyetler içinde bulunmak, bu amaçla örgüte adam kazandırmak... vs. Sayfalar dolusu ifade okunmuştu kendisine. Kulaklarına inanamıyordu Hamdullah. Okutmamalarının sebebi buydu demek, diye düşündü. Yine şanslı sayılırdı. Çünkü kendisinden önce savcının karşısına çıkan diğer arkadaşlarından bazılarının faili meçhul cinayetler yüklenmiş ve katilleri yakaladık diye hem görsel, hem de yazılı medyada teşhir edilmişlerdi. Oysa camide ders verirken 3 kişi beraber yakalanmışlardı. Buna rağmen 13 kişi olarak kameralara alınıp medyaya verilmiş ve katil olarak lanse edilmişlerdi. Oysa illegal yollardan karanlık güçlerin işlediği cinayetleri bilmeyen yoktu. Bu suçlara suçlu lazımdı ve suçlular da bulunmuştu. Gencecik insanlar, hazırlanmış senaryolarla katil damgası yiyip yıllarca tutulmak üzere cezaevlerine gönderiliyorlardı. Hukuk devleti olduğu iddia edilen bir memlekette büyük bir hukuksuzluk örneği sergileniyordu.

Hamdullah uzun süreli gözaltı sürecinden dolayı zayıf ve bitkin düşmüştü. Bir elini hiç kullanamıyor, diğerini de çok az kullanabiliyordu. Asya hanım oğlunu bu halde görünce ağlamaya başlamıştı. Fatma onu bu halde görmeye dayanamamış, arkasını dönerek sessizce gözyaşı döküyordu. Babası Nezir bey ise kendisini zorla zaptediyordu. Oğluna cevap verirken gözleri dolmuştu.

-Allah seni bağışlasın oğlum, Allah uzun ve salih amelle dolu bir ömür versin. Sen nasılsın oğlum, bizi bırak, kendinden söz et biraz, neden bu kadar zayıflamışsın. Tüm çabalarımıza rağmen senin için bir şey yapamadık.

-Allah'a hamd olsun baba, çok iyiyim. Zayıflamam çok doğal. Oraya girip de bu hale düşmeyen çok az insan var. Orası insanı adeta mum gibi eritiyor.

-Neden serbest bırakmadılar, suçun neymiş?

-Camide ders vermektan yakalandım. Kendilerine göre bir ifade hazırlayıp imzalattılar. Kendi hazırladıkları ifadede; beni örgüt üyesi yapıyorlar. Bunun için beni tutukladılar. Anne sen niye konuşmuyorsun? "Dayé tı hati jibo ku tı bıgri (Anne, ağlamak için mi geldin?) Meraqa nek, kuréte ne jibo xerabiké hatiye vır. Jibo Qur'ané hatiye vır. Jiber vé lazıme tı ser bılınd bı u tı iftixar bıke. (Merak etme, oğlun bir kötülüktan dolayı buraya düşmedi. Kur'an-ı Kerim için buraya geldi. Bunun için başın dik olsun. Ve iftihar etmelisin.)

-Law her daim ez bıte iftixar dıkım. (Oğlum her zaman seninle iftihar ediyorum.) Ama seni bu halde demir parmaklıklar arkasında görmek, sarılıp öpememek, bağrıma basamamak, koklayamamak ciğerimi yakıyor. Sana bunu yapanların Allah belasını versin. Allah onları kahr etsin. Biz sizi gözümüzden sakınalım, onlar size dünyanın eziyetini versinler. Allah'larından bulsunlar.

-Yeter anne, beddua etme. Her şeyi gören ve bilen Allah vardır. Dua edin, Allah günahlarıma kefareti kılıp benden kabul etsin.

Bu arada sessizce bekleyen Fatma'ya:

-Gel kızım gel, biraz da siz konuşun diyerek onu demir ızgaranın yanına çekti Nezir bey. Asya hanımla beraber kabinden çıkıp koridorda beklemeye başladılar. Belli ki biraz rahat konuşmalarını istiyordu. Hamdullah, Hicran ile fazla ilgilenmemişti. Babasının bulunduğu ortamda çocuğıyla ilgilenmeye utanıyordu. Bunun için anne ve babasının kenara çekilmesiyle,

-Hoş geldin Fatma, nasılsın, iyisin inşallah, dedi.

-Hamd olsun çok iyiyiz. Tek derdimiz sensin. Çok şükür ki selametle kurtuldun o cehennemden.

-Hışşt, hışşt kız Hicran, bak bakalım babaya. Bak kız.

Hicran'la ellerini kullanamadığından sevgi sözcükleriyle ilgilenmeye başlamıştı. Tekrar Fatma'ya yöneldi.

-“İman ettik deyip sınanmadan bırakılacağınızı mı sanıyorsunuz?..” diye buyuruyor Allah. İman imtihan edilir her zaman. “Bazen korku, bazen açlık, bazen malların eksiltmesinden..” Bakara suresinde Allah imtihan çeşitlerinin bir kısmını sıralıyor. Önemli olan bu sınavlardan en güzel şekilde çıkabilmek.

-Allah için olduktan sonra gam yemeyiz. Ağlamam şikayet değil. Zalimlerin zulmünü ve mazlumiyetimizi Allah'a arz etmektir. Allah'ın izniyle son nefesimize kadar Allah'ın yolundan dönmeyiz.

-Şunu hiç unutma, bizler Müslümanız. Yalnız bile kalsak Allah'a karşı olan yükümlülüklerimizi yerine getirmek zorundayız. Onun için başımıza gelenler bizi daha çok davamıza bağlamalıdır. Bizi yıldırmamalı, pasifleştirmemelidir. Gaye Allah'ın rızası olduğundan sadece ona yönelmeliyiz. Bunun için güçlü olmalısın.

-Sen bizi merak etme. Allah'ın izniyle azmimiz eskiden daha çok olacaktır. Hüseyin ve diğerlerinin durumu nasıl, iyi midirler?

-Çok şükür onlar da iyidirler. Aynı koşuğa kalıyoruz Hatice nasıl, durumu iyidir inşallah.

Hüzünlenmişti Fatma:

-Hatice bir hafta önce ayrıldı bu şehirden. Canım kardeşim gitti. Senin yakalanmana mı, onun garip bir şekilde eşi ve çocuklarıyla hicret edişine mi üzüleyim bilmiyorum.

-Mücadele; bazen meşakkatli, zahmetli ve acı olmasıyla beraber, hayatı güzelleştiren, renklendiren, yaşanır kılan şeydir de aynı zamanda. Gece yaraları kalktığımda gözyaşları içinde bize bunları yapanları Allah'a şikayet etmekten geri durmayacağız ve aynı zamanda da inancımızı yaşamaktan da taviz vermeyeceğiz. Varsın işkence görelim, zindanlara düşelim, sevdiklerimizden, memleketimizden hicret edelim. Bir şey olmaz. YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN.

Fatma gözleri ışıldayıp öfke ve ümitle kocasının sözlerini tekrarladı.

-Evet, YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN...

....

Hamdullah ve görüşçüleri görüş için ayrılan görüş kabinlerinde görüşüyorlardı. Görüş kabinleri en fazla 3-4 kişinin sığacağı büyüklükte, tutuklu ve görüşçülerin birbirini görebilmesi için aralarında yaklaşık 25-30 santim aralık bulunan iki cam pencere ile ayrılmış, yaklaşık bir metre yüksekliğinde ve bir o kadar da geniş olan pencerelerden müteşekkildi.

Görüş bitmiş ve Hamdullah koğuşa dönmek için kabinden çıkmıştı. Kabin sayısı 22 olduğundan toplam 22 tutuklu yaklaşık bir saat görüşmüşler ve görüşmeden sonra hepsi bir arada koğuşlarına dönmeye başlamışlardı. Görüş yerinden çıkıp sağa dönerek "Malta" denilen cezaevinin en büyük koridoruna çıktılar. Koridorun sağ ve solunda şebekeler halinde ayrılmış koridorlarda tutukluların bulunduğu koğuşlar bulunuyordu. Her şebekenin başında bulunan gardiyanların masalarının önünden geçerek yavaş yavaş bloklarının bulunduğu koridorun sonuna doğru ilerlerken Hüseyin:

-Hamdullah gözün aydın, ziyaretçilerinin durumu iyiydi inşallah, dedi.

-Allah razı olsun. Senin de gözün aydın. Babam, annem ve çocuklar gelmişti. Hamd olsun iyidiler. Sizinkiler nasıllardı, iyidiler inşallah.

-Çok şükür iyidiler. Selman bana; "Baba yine buraya geldin, seni buraya getirenleri sevmiyorum. Onlar pistirler, seni niye buraya koydular?" diyordu.

-Bizleri buralara tıkanlar kârlı bir iş yaptıklarını sanıyorlar. Oysa çocuklarımızın nefreti ve öfkesi ile karşı karşıya kalacaklarını hesaplamamışlar.

-Hicran nasıldı, iyiydi inşallah.

-İyi gözüküyordu. Annesi ona iyi bakar. Bu konuda gözüm arkada kalmaz. Sahi görüşçülerime daldım Hacı Amca'yı ve Zeynep Teyzeyi sormadım. Onların durumu nasıldı?

-İyidiler, elhamdulillah. Hatice bacım gitmiş. Beni göremeden gittiği için çok üzülüp ağlamış. Bu bana biraz dokundu doğrusu.

-Evet, gittiğini ziyaretçiler söylemişti. İnşallah gittikleri yerde selamette olurlar. Cennet ucuz değil, cehennem de lüzumsuz değil.

-Doğrudur. Bu arada babam onlar sana çok selam söyleyip gözlerinden öptüklerini söylüyorlardı.

-Ben de onların ellerinden öpüyorum.

İki arkadaş konuşmaya dalmışken bulundukları şebekenin başına gelmişlerdi. Bulundukları şebekede 8 oda bulunmaktaydı. Dördü solda, diğer dördü de sağda. Koğuşlar iki kattan oluşan alt katta yemekhane, banyo, tuvalet, üst katta ise tutukluların yattıkları ranzalar bulunmak şekliyle bir düzen oluşturulmuştu. Bu odalar daha önce büyük koğuşlar halinde olup sonradan iki bölüme ayrılmak suretiyle küçük odalara çevrilmişti. Koğuşların kiminde on, kiminde yirmi kişi kalmak suretiyle muhtelif büyüklükte idiler.

Koridora giren, görüş yerinden gelen tutukluların gözün aydın, tebrik ve musafahadan sonra herkes kendi odasına gardiyanların nezaretinde girmeye başladı. Herkes odaya girince kapılar tek tek dışarıdan sürgülenip kilitleniyordu. Hamdullah da şebekenin sonunda bulunan odasına girmişti. O ve beraberinde görüşe giden oda arkadaşlarının odaya girmesiyle gardiyan, üst tarafında "mazgal" denilen pencerecik bulunan demir kapıyı kapatıp kilitledi. Bulundukları oda diğer odalar gibi idi. İki katlıydı. Kapıdan girer

girmez üst kata çıkan merdivenlerle karşılaşsınız. Solda bulunan demir kapıdan içeri girdiğinizde yemekhane denilen bölüme girmiş olursunuz. Yemekhanenin hemen sağ tarafında mutfak tezgahı, tezgahın üstünde büyük bir su bidonu. Sular düzenli akmadığından bidonları doldurarak tedbir alıyorlardı. Tezgahın hemen yanında bir buzdolabı, tezgahın bulunduğu yerin sonunda yaklaşık 25 metre karelik yemekhane ve sonradan ayrıldığı belli olan banyo ve tuvalete açılan kapı bulunmaktadır. Bu kapıyı açtığınızda küçük bir aralık sağda küçük bir kapıyı açtığınızda küçük bir lavabo, hemen yanında bir metre karelik banyo, lavabonun karşısında su doldurulmak üzere bırakılmış mavi büyük bir bidon ve hemen onun yanında tuvalete açılan kapı. Yemekhanenin havalandırmaya açılan iki de penceresi var tabii.

İkinci kata merdivenlerden çıkarken tutukluların kullandığı elbise dolaplarıyla karşılaşsınız. Yaklaşık on basamak çıktıktan ve sağa dönüp yine yaklaşık 15 basamak çıktıktan sonra sağa dönerek yatakhaneye ulaşmanız mümkün. Yatakhane tutukluların yatmalarını sağlamak için iki katlı demir ranzalardan sekiz adet yerleştirilmesiyle düzenlenmiş.

Odanın bir de havalandırması var. Havalandırmaya yemekhane kapısından çıkıp merdivenleri geçtikten hemen sonra küçük bir koridordan gidilir. Yine demir bir kapıyla koğuştan ayrılan havalandırma yaklaşık 50 metre kare ve yine yaklaşık 10 metre yüksekliğinde dört tarafı duvarlarla çevrili beton zeminli bir yer. Sabah güneşin doğumundan batımına kadar havalandırma açıktır. Havalandırmada ilk göze çarpan tutukluların voleybol oynayabilmeleri için takılmış filedir. Duvar diplerinde de mahkumların yıkanan elbiselerini asmak için kullandıkları çamaşır ipleri ve üzerinde her zaman görebileceğiniz elbiseler.

Görüşmeden sonra tutuklular koğuşa girer girmez yaklaşık 18 kişinin tamamı tek tek:

-Gözünüz aydın, ziyaretçilerinizin durumu iyiydi inşallah.. gibi tebrik ve hal hatır soruyorlardı. Mahkumlar arasında bu bir gelenektir.

Görüş gününün tutuklular için özel bir yeri ve anlamı vardı. Sevdikleriyle bir saat ve cam engeller ardında bile olsa görüş konuşabilme ayrı bir duyguuydu. Hamdullah'ın cezaevine girişinin birince haftasıydı. Cehennemi gözaltından sonra burası rahat sayılırdı doğrusu.

24. BÖLÜM

Yakalanmalarının üzerinden yaklaşık dört ay geçmişti. Mahkemece hazırlanan iddianamenin ellerine ulaşmasıyla mahkemeye çağırılmışlardı. Hamdullah ve Orhan aynı koğuştaki Hüseyin ayrı koğuştaki kalıyordu.

Gençler sabah erken uyanmış, hazırlanmışlardı. Kahvaltılarını yaparlarken gardiyan tarafından çağrılıp koğuştan mahkemeye götürülmek üzere çıkarıldılar. Koridorda; mahkemeye gitmek üzere başka tutuklular da bulunmaktaydı. Hüseyin de çıkmıştı. Tutuklular merhabalaşıp hal hatır sorduktan sonra yavaş yavaş mahkemeye gitmek için cezaevinin çıkışına doğru ilerlemeye başladılar.

Tutuklular sıkı bir aramadan ve X-ray cihazından geçirildikten sonra Ring denilen tutuklu aracına binmek üzere kapıdan çıkıp sağa ve sola dizilmiş silahlı askerlerin arasından geçerek arabaya bindiler.

DGM'ye gitmek üzere yola çıktılar. Sayıları 10 kişi idi. Cezaevinden çıktuktan sonra arabalardaki küçük pencereciklerden dışarıyı seyretmek için birkaç kişi ayağa kalkıp pencerelerden dışarıyı seyretmeye başlamıştı. Aralarında yaklaşık 5 yıl tutuklu bulunup hâlâ yargılananlar bile vardı. Hamdullah da pencereye yöneldi. Dışarıyı seyre dalmışlar ve konuşuyorlardı. İçlerinden yaklaşık beş sene tutuklu bulunanlardan biri diğer arkadaşına latifeli olarak şöyle dedi:

-Görüyor musunuz, zindanın dışında gerçekten hayat varmış. Bazen arkadaşlar söylüyorlardı da inanmıyordum.

Bu sözüne karşılık diğer biri:

-Baksana bunlar da bizim gibilermiş. İki ayak üstünde yürüyorlar. Allah Allah demek ki gardiyanların ve bizlerin dışında başka insanlar da yaşıyormuş!

Yaptıkları karşılıklı kinayeli konuşmalarla diğerleri gülmeye başlamışlardı. Ama bu gülüş acı bir gülüştü. Dört duvar ardında geçen tam beş yıl.. dile kolay, bu bir ömür... Hepsinden daha acı olanı suçlu oldukları bile kanıtlanmamıştı. Mahkemeye her gidişlerinde, "Eksikliklerin tamamlanmasına..." denerek mahkeme ertelenmiş ve bugüne gelinmişti.

Dışarının seyri bittikten sonra yerlerine oturdu hepsi. Oturmalarından sonra aralarından biri beraberinde getirdiği Cevşen'den Yasin okumaya başladı. Yasin'i okuyor, diğerleri de dinliyorlardı. Yasin bittikten sonra tekrar isteyen dışarıyı seyre başlamıştı.

Ring hızlı bir şekilde yol alırken mahkumlardan kimi sohbet ediyor, kimi dışarıyı izliyor, kimi Cevşen okuyordu.

Mahkum arabası nihayet DGM'nin bulunduğu ile varmış ve DGM'ye yönelmişti. DGM'ye geldiklerinde buranın bodrum katına giden büyük kapıya yöneldiler. Arabanın durmasıyla askerler arabadan inip sağlı sollu durarak tutukluları tek tek indirmeye başladılar. Her inen tutuklunun sağlı-sollu koluna iki asker girip DGM'nin bodrum katına hızla ilerlediler. Büyük ve geniş bir koridordan geçerek sağa dönüp dar bir koridora yöneldiler.

Koridorun solunda yapılmış hücrelerin içinde mahkemeye getirilen tutuklular vardı. Her hücrenin kapısının üstünde hangi şehre ait olduğu yazılıydı. Nihayet geldikleri ilin hüccresinin kapısı açıldı ve tutuklular hüccreye konuldular.

Burada mahkemelerini beklerlerken hem volta atıyor, hem de sohbet ediyorlardı.

Kapının açılmasıyla asker mahkemeye gidecek isimleri okudu. Hamdullah... Hüseyin... Orhan...

Elleri kelepçelenerek her birinin koluna askerlerin girmesiyle hızlı adımlarla bodrum katın üstünde bulunan mahkemeye yöneldiler.

....

Mahkeme salonunun girişinde sağda Hakim heyetinin oturduğu bölüm, onun karşısında futbol tribünlerine benzer şekilde yapılmış ve yerden en az bir metre yükseklikte izleyici bölümü ve hemen onun altında da sanık sandalyeleri olarak bırakılmış bir düzine sandalye..

Üç arkadaş mahkeme salonunda sanık sandalyelerine oturmuşlardı. Sağlarında ve sollarında da askerler duruyordu.

Heyet başkanı önündeki dosyayı karıştırırken yardımcı hakimlerden kırk beş yaşlarında zayıf ve esmerce olanı sigarasını tütürüyordu. Başkanın solunda oturan otuz beş yaşlarında kel kafalı ise sanki gece yatmamış gibi uyukluyordu. Savcı ise sessiz bir şekilde bekliyordu.

Dosyaları karıştırmayı bitiren Hakim sanıkları bakarak isim okumaya başladı.

Hakim:

-Hamdullah...

İsmi okununca ayağa kalktı.

-Hamdullah sen misin?

-Evet.

-Baba adı?

-Nezir.

-Ana adı?

-Asya.

Hakim sordu o cevapladı. Kimlik bilgileri nihayet bitmişti. Sıra ile diğerlerinin de kimlik bilgilerini alarak tespitte bulundu.

-Yasadışı örgüte üye olmak, örgüt adına faaliyetlerde bulunmak, camilerde Kur'an dersi vermek, zekat toplamak, örgüt üyelerini evinde barındırmak. Bu şekilde örgüt içinde faaliyetler göstererek devletin anayasal düzenini yıkmaya çalışmak suçundan yasadışı örgüt üyesi olmaktan 168/2 maddesinden dava açılmıştır. Ne diyorsun?

-Hakkımdaki suçlamaları kabul etmiyorum, örgüt üyesi değilim. Camide Kur'an dersi veriyordum. Lakin herhangi bir örgüt adına değil. Ayrıca elinizde bulunan gözaltı ifadem de gözlerim kapalı olarak alındı ve bir ay boyunca gözaltında tutularak çeşitli şekillerde işkenceye uğratıldım. Hâlâ bu işkencelerin bıraktığı izlerin acısını çekiyorum...

Hamdullah, Hüseyin ve Orhan gördükleri işkenceleri, çektikleri acıyı ve ifade veriş şekillerini anlatmaya çalıştılar.

Hüseyin'e altı tane faili meçhul cinayet yüklenmişti. Orhan'a üç öldürme, iki yaralama, beş kundaklama gibi faili meçhuller yüklenmişti. Hamdullah şanslıydı, çünkü babası devreye hatırı sayılır adamlar koymuştu, bunun için katil olmaktan kurtulmuştu. Bir ay sorgudan ise kurtulamamış, ona da 12,5 senelik bir suç bulunmuştu. Hüseyin ve Orhan'a ise 146. maddeden dava açılarak idamla yargılanmaya başlanmışlardı. İddianame okunup sanıkların ifadeleri de alındıktan sonra Hakim;

-Eksikliklerin tamamlanması için ... tarihine ertelenmiştir, dedi.

Mahkeme yaklaşık 60 gün taluk atmıştı.

Üç arkadaş git gel yolculuğu başlamıştı. Ne kadar süreceğini ise Allah bilirdi.

Nitekim koşuşlarında bulunan bazı arkadaşlarının duruşmaları ancak dokuz yıl aradan sonra sonuçlanmıştı. Bu nedenle üç arkadaş da bu sürece hazırlıklıydılar. Mahkeme çıkışında "Hasbunallah ve ni'mel vekil" diyen Hamdullah'a arkadaşları da eşlik ederek Allah'ı kendileri için kâfi ve vekil kıldıklarını ilan ettiler.

25. BÖLÜM

Hamdullah'ın cezaevine konuluşunun üzerinden yaklaşık bir yıl geçmişti. Hamdullah'ın tutuklanmasından 4 ay sonra Fatma'nın nur topu gibi bir kızı daha dünyaya gelmiş, adını da "Şehadet" koymuşlardı. Bu ismi Hamdullah seçmişti. Şehadetle yoğrulmuş bir mücadelenin meyvesi olarak.

Fatma haftada bir kapalı görüş imkanından yararlanarak eşini ziyaret etmeye gayret ediyordu. Tel örgülere rağmen onu görmek güzeldi. Eşi yakalandığından beri işler eskisi gibi gitmiyordu. Kayınbabasının evinde kalıyor; defalarca annesi onu eve çağırdığıysa da laf olmasın diye gitmiyordu. Kaynanasıyla araları genelde güzeldi. Ama Hamdullah'ın yakalanmasıyla korkmuşlar ve Fatma'ya cami konusunda sorun çıkarmaya başlamışlardı. Fatma hep yumuşak ve sabırla yaklaşmayı tercih ettiğinden sorunlar pek büyümüyordu. Yine de bazen azar işitiyordu. Bu da onu üzüyor ve kahrediyordu. Her şeye rağmen ümitli, azimli ve kararlı bir şekilde camiye gitmekten geri kalmıyordu. Hicran yavaş yavaş büyüyordu. Babasını sormaya başlamıştı.

-Anne, babam niye eve gelmiyor?

-Baban, bize elbise, yemek, sana oyuncak almak için çalışmaya gitmiş.

-Peki babam o evden hiç çıkmıyor mu? Niçin onu gördüğümde beni kucağına almıyor?

-Baba orda çalışıyor kızım. Seni çok seviyor. Oradaki adamlar seni kucağına almasına izin vermiyorlar.

-Anne, babam eve gelsin onu çok özledim. Bak bebek de hep ağlıyor.

-Tamam kızım. Babana söyleyeceğim, eve gelsin.

Bu tür konuşmalar sık sık olurdu, küçük Hicran ve annesi arasında.

Fatma kaynanasının sorun çıkarmasından dolayı arkadaşlarıyla bazen onların evinde bazen de annesinin evinde bir araya gelip sohbet ediyordu. Ayşe hanım eşinin Şehadetinden sonra tüm zamanını çocuklarının terbiyesine ayırmıştı. Onlara babalık da yapmaya çalışıyordu. Büyük oğlu Ali, küçük yaşına rağmen evin geçimini sağlamak için dükkana bakmaya başlamıştı. Ona yardımcı olması için de muvahhidler işten anlayan birini dükkana bırakmışlardı. İkisi beraber işi çeviriyorlardı. Hamd olsun Ayşe hanımın şu ana kadar bu konuda sıkıntısı olmamıştı. Kızına ve damadına da elinden gelen her türlü yardımı yapıyordu.

Bu gün yine Ayşe hanımın evine gelmişlerdi. Zehra, Mevlüde, Sultan, Emine ve Hamide.

Hamide yaklaşık dört aydır camilerine gelmeye başlamıştı. Hocalardan Sümeyye evlenip başka şehre taşındığından onun yerine Hamide geliyordu artık. Sümeyye'nin yerine ders vermeye başlamıştı. Hamide on sekizine yeni girmiş İmam Hatip Lisesi mezunu, çalışkan, zeki ve samimi biri olmasından dolayı öğrenciler ve hocalar tarafından çabuk sevilmişti. Hamide, Fatma'ya Hatice'yi hatırlatıyordu. Bunun için de onu daha ilk başta sevmişti.

Her zamanki gibi kısa bir sohbetten sonra çalışmalarından ve sorunlarından söz etmeye başlamışlardı. Fatma'nın onlara güzel bir haberi vardı. Sohbetin sonunda söylemeyi kararlaştırmıştı; ama o onlardan daha sabırsız olduğundan daha fazla dayanamayıp söyledi:

-Size güzel bir sürprizim var. Aslında sohbetin sonunda söyleyecektim ama daha fazla dayanamadım. Onun için şimdi söyleyeceğim.

Herkes meraklanmış ve merak içinde acaba ne diyecek diye dikkat kesilmişti.

Fatma bunu söyleyince Zehra birden,

-Yoksa Hatice mi gelmiş? Diye heyecanla sevinç karışımı bir şekilde sordu.

Bu soru üzerine Fatma gülümsedi.

-Zekana hayranım. Nasıl tahmin ettin? Evet Hatice iki gün önce gelmiş.

Sultan:

-Peki annen neden şimdiye kadar haber vermemiş ki, dedi.

-Hatice'nin biraz dinlenmesi ve kendine gelmesi için.

-Yani sen haberdar olduğunda dinlenmeyecek miydi?

-Evet, ben haber alır almaz kapıya dayanırdım. Onu rahat bırakır mıyım hiç?

-Ben de öyle düşünüyordum.

Tek tek konuşmaya başlamışlardı. Yaptıkları ziyaretleri, ilgilendikleri arkadaşları, gösterdikleri gelişmeler, ziyaretlerde yaşananlar...

Sultan:

-Geçenlerde ziyaret ettiğim şehidin ailesinin durumu beni çok etkiledi. Eve döndüğümde doyasıya ağladım, dedi.

-Neden, ne oldu ki?

-Ziyaret programımızda vardılar. Her seferinde hiçbir şeye ihtiyaçlarının olmadığını, her hangi bir sorunlarının olmadığını söyleyip duruyorlardı. Bu seferki gidişimizde de yine aynı şeyleri söylediler.

Ben de dayanamayıp mutfağa gittim. İnanır mısınız buzdolabında hemen hemen hiçbir şey yoktu. Erzak olarak da bulgur ve bir miktar makarnadan başka bir şey bulamadım. Gördüklerime üzülmekle beraber sinirlenmişim de. Muazzez yenge de benimle beraber gelmişti. Biliyorsunuz 5 çocuğu var. En büyük oğlu ilk okul üçüncü sınıfta okuyor.

Muazzez yengayı çağırdım. Niçin ihtiyaçlarını söylemediğini, her türlü ihtiyacını karşılamak için bizlerin buraya geldiğimizi böyle yapmakla çocuklarına eziyet ettiğini söyleyince kendisi;

“Yok kardeşim, ben çocuklarıma eziyet etmiyorum. Çok şükür el işleriyle bir şeyler kazanıyorum. Benden daha fazla ihtiyaç sahipleri var. Öncelikle onlara sahip çıkılması lazım. Onların ihtiyaçlarının karşılanması lazım” deyince, ben de ona;

-Yenge, hepsinin ihtiyaçları karşılanıyor. Hepsi de bizim canımızdılar. Bu çocuklar, bizim çocuklarımızdılar. Onlara en iyi şekilde bakmak zorundayız. Bunun için ihtiyaçlarınızı dile getirmelisiniz. Fedakarlık çok güzel, kardeşinin nefsinin kendi nefsine tercih etmek büyük bir fazilet, ama israfa kaçmadan ihtiyaçların söylenmesi de gereklidir, dedim.

-Bu Cemaat’in içinde mağdur olan sadece biz değiliz. Binlerce tutuklu ailesi var. Binlerce mahkum var. Bunun dışında bizim durumumuzda olan birçok şehid ailesi var. Bunları düşündüğüm zaman içimden bir şey istemek gelmiyor.

-Kısacası bu fedakarlığı, teslimiyeti, kendini değil de başkasını düşünmesi beni çok duygulandırdı. Ben de mutfaktaki eksikliklerin listesini çıkardım. Tabii yengenin bundan haberi yok.

Sultan yine duygulanmış ve gözyaşlarına hakim olamamıştı. Hazırladığı listeyi Fatma’ya uzattı.

-Bunların bir kısmını ben karşılamak istiyorum.

-Yapabilir misin? Kendini zorlaman gerekmez.

-Hayır, kendimi zor durumda bırakmam. Allah, vereceğimin yerini kat kat doldurur.

-Tamam, o zaman alacaklarını işaretle ve yanında not et. Geri kalanını da karşılamaya çalışırız.

Diğerleri de yaptıkları ziyaretlerde oluşturdukları listeyi Fatma’ya verdiler.

-Allah muvahhidlerin yardımcısı olsun. Bunca mazlum ve onların yükleri, diğer yandan da altlarında son model arabalar koyup yediği önünde yemediği ardında olan, lüks binalar inşa eden, trilyonlar harcayan müslümanlar... kulakları çınlasın.

Dünyanın her yerinde çekilen ızdıraplar... Ya Rabbim! Sen yardım et ve tüm dünya Müslümanlarını yek vücut et. Bizlerin kalplerini ve bileklerini birleştir...

İçten yaptığı duayla bitirdi sohbetini. Sohbet bitmiş, sıra Hatice’yi ziyarete gelmişti.

Hep beraber Hatice’yi ziyarete gittiler.

26. BÖLÜM

-Kim o? Diye sordu Zeynep hanım. Kapının öbür tarafındaki:

-Benim, Fatma, dedi.

Kapıyı açan Zeynep hanım onları oturma odasına aldı.

-Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.

Hatice’nin odaya girmesiyle ayağa kalkıp ona tek tek sarıldılar. Hatice gözyaşlarını tutamamıştı. Diğerleri de ağlamışlardı. Bu gözyaşları kavuşmanın, ayrılık acısının ve şükürün gözyaşlarıydı. Hatice ve Fatma sarılırken sarsıla sarsıla ağlamışlardı. Fatma, Hatice’ye sarılırken adeta onu bırakmak istemiyordu.

Zeynep hanım her zaman olduğu gibi odanın kapısında olanları gözyaşları içinde izliyordu.

Herkes oturduktan sonra ilkin Hatice söze girdi.

-İnsan elindekileri kaybettikten sonra değerini anlıyor. Sizi o kadar özledim ki inanın bunu tarif etmekten acizim.

Tek tek eski dostlar hal hatır sormaya başlamışlardı. Hal hatırdan sonra Zehra dayanamadı ve bunca zamandır hiçbir haber alınamamasına rağmen, buraya birden bire nasıl gelebildiğini sordu:

-İnşallah olumsuz bir durumdan dolayı gelmemişsindir.

-Duymadınız mı?

-Neyi duymadık mı?

-Eşim yakalandı. Yaklaşık olarak on beş gün gözaltında kaldı. Çıkarıldığı mahkemece de tutuklandı. Ben de yalnız başımaydım. Bunun için de buraya geldim.

-Fatma şaşırmıştı.

-Duymadık, annen onların haberi yok muydu?

-Vardı; ama belki bırakılır diye söylememişlerdi. Maksat boşuna telaş olmasın.

-Zeynep teyze ne yaptığını bilir. Buna rağmen söylenseydi daha iyi olurdu. Çünkü polisin de istediği bu tür şeyleri gizlemek, dedi Sultan.

Hatice;

-Doğrudur. Buraya geldikten sonra anneme söyledim zaten. Keşke haber verseydin dedim. Annem de gerekli yere haber verdiklerini söyledi, dedi.

-Gördünüz mü, işte Zeynep teyze farkı. Gerekli yere haber vermiş. Yapılması gerekeni onlar yapmışlardır şimdi, dedi Fatma.

-Bunların durumu biraz farklı, dedi Emine. Burada yakalansaydı herkese söylemek gerekirdi. Çünkü bu tür haberleri yaymak her zaman için faydalıdır.

-Çok güzel söyledin. Bu tür haberleri yaymak her zaman için faydalı olmuştur. Eve mi baskın yaptılar, nasıl oldu?

Bu arada Zeynep hanım çayları getirdi. Fatma hemen tepsiyi alıp dağıttı. Çaylar dağıtıldıktan sonra Hatice olayı anlatmaya başladı:

-Bildığınız gibi eşim arandığı için buradan gitmek zorunda kaldık. Şimdiye kadar da .. şehrinde ikamet etmekteydik. Yakalandığı akşam her zaman olduğu gibi işten dönmüştü.

-Hoş geldin.

-Hoş bulduk, Allah razı olsun.

-Bir duş al. Bu arada ben de yemeği hazırlarım.

-Çok iyi olur, çocuklar uyudular mı?

-Her zaman olduğu gibi seni beklediler, gelmeyince onları yatırdım.

-Bu akşam ne anlattın onlara?

-Hazreti Yusuf (as)'un hayatını hikaye ederek anlattım. Bu kıssayı çok seviyorlar. Hemen hemen ezberlemişler.

-Camide ders vermenin faydalarından biri, çocuklara hikaye anlatmayı çok iyi öğrenmişsin.

-Hizmet her zaman semeresini verir. Beni lafa tutma da yemeğimizi yiyelim, çok acıktım.

-Baş üstüne, emrin olur, seni mi kıracağım?!

Şeklindeki latifeden sonra her zamanki gibi yemeğimizi yedik. Biraz işinden konuştuk. Konuşmalarımız dönüp dolaştı, söz buraya geldi. Arkadaşlarımızı yad etmeye başladık. İsim vermeden kısa kısa anılarımızı anlatıyorduk. Hicret ettiğimizden beri doğru dürüst kimseyi göremiyorduk. Memlekete de gelemiyorduk. Bunun zorlukları ve Allah indindeki mükafatını karşılaştırarak birbirimizi teselli etmeye çalışıyorduk. Her zamanki sohbetlerimizden bir tanesini yapmıştık. İlerleyen saatlerde yatmaya hazırlanırken:

-Bey! İçimde garip bir sıkıntı var. Sabahtan beri devam ediyor. Sence ne olabilir? Dedim.

-Bilmem, siz kadınların altıncı hissi bize göre daha güçlü... fazla sıkma canını. İş olacağına varır. Ayrıca bu tür durumlarda hayra yormak lazım.

-İnşallah, istemediğimiz bir şeyle karşılaşmayız.

Bu şekilde uyuduk. Saat kaçtı, bilmiyorum ama zilin ısrarlı bir şekilde çalışıyla uyandım. Beyimin uykusu ağır olduğundan o uyanmamıştı.

-Bey... uyansana, bey uyan! Kapı çalıyor.

-Ne dedin, ne istiyorsun? Bırak da uyuyayım. Sabah erkenden işe gitmem gerektiğini biliyorsun.

-Zil ısrarla çalıyor, diyorum. Saat gecenin ikisi, bu saatte bizim eve polisten başkası gelmez.

Polis sözünü duyunca irkildi birden. Zil hâlâ ısrarlı ısrarlı çalıyordu. Kapıyı da tekmelemeye başlamışlardı. Beyim hemen üzerine bir şey aldı.

-Çocukların odasına geç. Sakın korkma, şayet polis iseler ne diyeceğini biliyorsun. Seni öldürseler de başkasına zarar verecek bir şey çıkmasın ağzından.

-Tamam.

-Kim o?

-Açın polis.

-Polis mi? Ne istiyorsunuz?

-Evi arayacağız. Hakkında ihbar var.

-Polis olduğunuzu nasıl bileceğim?

-Kapıyı açarsan bilirsin.

-Kimliğinizi kapının altından atın.

-Aç kapıyı lan, yoksa kapıyı kırarım (bağırarak)!

Beyim polisin bize zarar vermemesi için kapıyı açtı. Kapının açılmasıyla eli silahlı, yüzleri maskeli, sayamadığım kalabalık bir grup polis içeri daldı.

Fatma araya girdi.

-Sen de salonda mıydın?

-Hayır, bizim ev fazla büyük değildi. İki oda bir salondur. Odaların kapıları salona açılıyordu. Kapı aralığından onları seyrediyordum.

İçeri giren polislerden ikisi hemen beyimi yere yatırdılar ve kafasına silah dayadılar. Diğerleri de çok hızlı bir şekilde odalara yöneldiler. İçlerinden iki-üç tanesi bizim bulunduğumuz odaya geldiler. Hızlıca kapıyı açıp ışığı yaktılar. Ben geldiklerini görünce, hemen çocukların yanıma gitmişim. Işığı yakınca beni karşılarında çarşafı olarak gördüklerinde ürktüler. Hatta birisi dışarı kaçtı. Az daha ateş ediyorlardı. O anda konuşmasaydım, belki beni ve çocukları tararlardı. İçeri girenlerden biri:

-Komiserim, burada bayan ve çocuklar var, dedi.

-Çıkarın onları dışarı ve odayı iyice arayın.

-Gel hanım gel, al çocuklarını ve salona çık.

Gürültüden çocuklar uyanmış, korkudan çığlıklar koparmışlardı. Onları alıp salona çıktım. Beyim hâlâ yüzüstü yerde yatıyordu. Ellerini arkadan kelepçelemişlerdi. Bu arada tahminimce komiserleri olan kişi ona sorular soruyordu.

-Ne iş yapıyorsun?

-Özel bir şirkette şoförlük yapıyorum.

-İşe nasıl girdin?

-Şoför arıyorlardı, başvurdum. Ücrette ve çalışma saatlerinde anlaştık, işe girdim.

-Bu ile ne zaman geldin?

-Yaklaşık bir yıl önce.

-Bu eve taşınalı ne kadar oldu?

-Yaklaşık bir yıl oluyor.

-Buraya yerleştikten beri başka ev değiştirmedin mi?

-Hayır.

-Niçin buraya geldin?

-Çalışmak için.

-Bulunduğun yerde iş yok muydu?

-Hayır, oralarda iş bulmak çok zor.

-Eşinle resmi nikahın neden yok?

-Hep sonra yaparız, sonra... dedik, ta bugüne kadar geldi.

Komiser ve beyim konuşurlarken polislerden bir ikisi de beni sorgulayarak hemen hemen beyime sordukları soruları bana da soruyorlardı.

-Evinize misafirler geliyor mu?

-Hayır.

-Neden, kimseniz yok mu, kimsesiz misiniz?

-Hayır, kimsesiz değiliz, ama bu şehirde kimsemiz yok.

-Kocanın arkadaşları gelmiyorlar mı? Kocanın hiç mi arkadaşı yok?

-Arkadaşları olsa da, olmasa da haberim yok. Ayrıca arkadaşları olsa bile evime mi gelmeleri gerekiyor?

-İnsan birbirini ziyaret etmez mi?

-Buraya kimse gelmiş değil. Demek ki kocamın hiç arkadaşı yok.

-(Başını sallayarak) Bakıyorum da tam talimlisin. Nasıl cevap vermen gerektiğini iyi öğrenmişsin. Bu polis beni sorgularken komiser, beyimi ayağa kaldırıp;

-Bizimle karakola kadar geleceksin. Hakkındaki ihbardan dolayı ifadeni alıp birkaç saat sonra seni bırakırız, dedi.

-Giyinmeme izin verin. Bu şekilde götürecek değilsiniz herhalde.

-Kelepçelerini açın, giyinsin.

Evde hiçbir şey bulamamışlardı, ama evi savaş alanına çevirmiştiler. Beyim elbiselerini giyindi ve polisler onu alıp gittiler. Yalnız kalmıştım. Sabah namazımı kılıp beyimin gelmesini bekledim.

Emine:

-Birkaç saatliğine götürdüklerine inandın mı gerçekten, dedi.

-İnanmadım ama içimden bir kez bile olsun bir polisin doğru söylemiş olabileceğine inanmak istedim.

-Demek ki o da yalan atmış, dedi Fatma.

-Evet, birkaç saatleri on beş gün gözaltı ve hapis oldu.

Sultan:

-Sonra ne oldu? Dedi.

-Baskının olduğu gecenin gündüzü evi toparlamaya çalışırken eve üç erkek ve bir de bayan polis geldi. Evde birkaç gün kalacaklarını söyleyerek karakol kurdular.

Mevlûde heyecanla sordu:

-Sen de yanlarında mıydın yoksa?

-Hayır, ben ve bayan polis ayrı odada kalıyorduk. Tabii bu arada kadın polis beni hep konuşturuyor ve çeşitli sorular soruyordu.

-Kocanla nasıl tanıştın?

-Bizim oralarda görücü usulü hâlâ devam ediyor.

-İnsan tanımadığı biriyle evlenir mi?

-Biz evleniyoruz.

-Kocan nasıl biri?

-Çok iyi bir insan.

-Seni hiç dövdü mü?

-Hayır.

-Kur'an okur musun?

-Evet.

-Nerede öğrendin?

-Camide.

-Camide ders verdin mi?

-Hayır.

-Kocan Kur'an okuyor mu?

-Evet.

-O camide ders veriyordu değil mi?

-Hayır.

-Ama bir Müslüman ders vermeli, öyle değil mi?

-Kocam imam değil, ayrıca Kur'an-ı Kerim dersi verecek zamanı yoktu.

-Geçenlerde kocanla beraber nereye gitmiştiniz, aile dostunuz mu oluyorlar?

-Hiçbir yere gitmiş değiliz. Nerden çıkardınız?

-Biz bize konuşuyoruz. Saklamana ya da çekinmene gerek yok.

-Böyle bir şey yok. Bizim buralarda akrabalarımız yok.

-Baban ne iş yapıyor?

-Manifaturacılık.

-O mu sana örtünmeni söyledi, yoksa kocan mı?

-Hiçbiri, Allah'ın emri olduğu için örtünüyorum.

-Bu örtü içinde sıkılmıyor musun?

-Hayır, niçin sıkılayım?

-Ne bileyim, insanın nefesi çıkmaz.

-Cehennem daha sıkıcı ve yakıcı.

.....

Böylece beni konuşturmanın yollarını arıyordu. Zil çaldığında kapıları hep onlar açıyordu. Bir hafta boyunca dışarı çıkmama izin vermediler. Birkaç kez erkek polisler beni sorguladı. Bir iki defa beni karakola götürüp işkence edeceklerini, beni soyacaklarını, konuşmazsam kocamı öldüreceklerini... vs. korkunç tehditlerde bulundular. Kararlı olduğumu görünce bana dokunmadılar. Sadece bir iki kez ellerimi copladılar.

Fatma:

-Korkmadın mı?

-Aslında ilk başlarda korktum, fakat sonraları bu korkum kalmadı. Hatta beni tehdit ittiklerinde ben de onlara, "Elinizden ne geliyorsa yapın. Eğer söylediğiniz kadar vahşileşip canileşecekseniz hiç durmayın, istediğinizi yapın. Nasıl olsa elinizdeyiz" diyordum.

-Hamdullah'ı bir ay tuttular. Gördüğü işkenceden dolayı hâlâ bir eli çalışmıyor. Canavarlar bunların yanında kedi gibi kalır.

-İnsanlıktan çıkmış bunlar. Elhasıl, bir hafta sonra gittiler. Ben de taa geçen gün eşimden mektup alana kadar evde kaldım. Bereket versin birkaç parça takım vardı. Onları satarak geçindim. Yoksa perişan olurum.

-Eve haber vermedin mi?

-Verdim; ama adresi söylemekten korktum. Babam gelir de onu da yakalarlar diye. Bunun için yalnız kaldım. İki üç gün önce de artık dayanamayıp babamı aradım. O da gelip beni aldı. Şimdi de buradayım.

27. BÖLÜM

“Zindan ehli neye üzülür? Zindanı; ibadethaneye, tefekkürhaneye, talimhaneye çevirmediğine üzülür.”

-Hamdullah.. Hamdullah.. Saat üç. Kalkıyor musun?

-Orhan... Orhan.. saat üç, kalkacak mısın?

-Evet...

-Ziya, Ziya... Kalkıyor musun?

-Saat kaç?

-Saat üç.

-Tamam.

Koğuştta her zaman birileri uyanık kalır, gece ibadet eder. Uykusu gelen, gece yarısı kalkan kardeşlerini uyandırır. Bu gece de yine aynı şekilde uyanık kalıp Kur'an-ı Kerim, Fıkıh, Tefsir gibi ilimlerle meşgul olanlar ya da namaz kılıp ibadet edenlerden bazıları yatmadan önce kendilerinin uyandırılmasını isteyen kardeşlerini uyandırmışlardı.

Uykudan uyananlar giyinip tek tek aşağıya inmeye başladılar.

-Selamün aleyküm, diye selam verdi Hamdullah.

-Aleyküm-es Selam diye karşılık verdi içerdeki.

Aşağıya inenler tek tek abdest alıp yukarıya çıkmaya başladılar. Her biri kibleye yönelip namaz kılmaya başladılar.

Hamdullah bir köşeye çekilmiş sessiz sessiz namaz kılıyordu. Kıldı, kıldı, kıldı...

Namazı bitirdikten sonra ellerini açarak;

“Ya ilahi” ey acizlerin acizliğini gideren, aciziyetimi; fakirlerin fakirliğini gideren fakirliğimi; çaresizlerin çaresi olan çaresizliğini; kimsesizlerin kimsesi olan kimsesizliğini; sıkıntılarımı ve derdimi gider. Ey dua edenin duasına icabet eden, sen duama icabet et. Umuyorum, istiyorum, bekliyorum. Ya Rahman! Duama icabet et, duamı kabul buyur, kabul et, hem dünyada hem ahirette... sabırsızlığımı mazur gör. Duamı dünya ve ahiretime selamet kıl.

Ey Allahım! Bugün dünyanın her tarafında zulme uğrayan müslümanların imdadına yetiş. Senin için canlarını seve seve veren tüm dünya muvahhidlerinden şehit olanların şehadetini kabul et. Bizlerden de zindan hayatımızı. Vazifemizi hakkıyla yapamamış olsak bile, nimetlerine tam manasıyla layık olmasak bile affet, rahmetine muhtacız. Bizlerin ve tüm dünya Müslümanlarının, dilini, kalbini bir kıl, hak yolda sabit. Kahhar olan kahrınla kafirleri, zalimleri kahret. Başörtüsü mücadelesi veren, eşleri şehit olan, tutuklanıp zindanlara atılan, muhacir olup zor şartlarda yaşayan, anaların, bacıların, çocukların gözyaşlarını dindir.

Ya Rabbi! Duamı “kün” emrin ile hemen hayırlı ve selametli kılıp icra et. Meded, meded, meded...

Hafifçe dökülen gözyaşlarıyla dua ediyordu Hamdullah. Diğer yiğitler de Allah bilir Rableri ile nasıl bir söyleşideydiler.

Sabah namazına yakın bir vakitte yataxhanenin ışığını yaktı biri ve tek tek sabah namazına kaldırmaya başladı herkesi. Zaten çoğu gece namazı için uyanmış haldeydiler. Toplam on sekiz kişiydiler. Bu sayı bazen çoğalıyor, bazen de azalıyordu.

Sabah namazı vaktinin girmesiyle içlerinden biri ezan okumak için havalandırma penceresini açıp:

“Allahu Ekber Allahu Ekber

Allahu Ekber Allahu Ekber” diye başlayıp tane tane güzel bir sesle okudu ezanı. Diğer taraftan da ezan sesi yükselmiş, güzel bir ahenkle gecenin sessizliğini yırtıp Arş-ı Ala'ya doğru yükselmeye başlamıştı. Namaz, dinin direği ve ezan ins ve cinleri namaza çağırıyordu.

Koğuşun hepsi abdest alıp sünnetlerini kıldıktan sonra cemaatle namaza durdular.

28. BÖLÜM

Fatma kaynanasından birkaç gün annesinin evinde kalmak için izin almıştı. Hatice'nin gelmiş olduğunu haber alıp onu ziyarete gittiklerinde, akşama doğru diğerleri kalkmış, Fatma ise orada kalmıştı. İki eski dostun konuşup dertleşecekleri çok şeyleri vardı.

Hatice, bulundukları yerde karşılaştığı zorlukları, yalnız kalışlarını, kimseyi görememenin verdiği gurbet acısını.. anlatmaya başlamıştı.

-İnan ki kardeşim yaşamakla duymak arasında çok fark var. İnsan yaşamadan anlayamıyor.

-Neden hiç aramadın, arayamıyor muydun?

-Sizin hayallerinizle hasbihal ediyordum. Aramam imkansızdı. Bazı sebeplerden dolayı arayamıyordum.

-Tanıdığınız, yanına gidebileceğiniz kimse yok muydu?

-Hayır, tanıdıklarımız vardı, ama evlerine gidemiyorduk. Hem ayrıca büyük şehirlerde bir yerden başka bir yere gitmek, bir şehirden başka bir şehre gitmekten daha zor.

-Evinize de kimse gelmiyor muydu?

-Nerdeee? Ne gezer, oturduğumuz apartmanın komşularının dışında gelen hiç kimse yoktu. Bazen canım o kadar çok sıkılırdı ki, sıkıntıdan oturur ağlardım. Çocuklar ağladığını görmesinler diye de banyoya girer çamaşır yıkıyor gibi yapıp doyaya ağlardım.

-Canım arkadaşım, Allah ecrinizi artırsın. Bizi bu durumlara sokan zalimlerin de belasını versin. Sırf camide ders verdi diye insanlar terörist ilan edilip yerinden yurdundan, sevdiklerinden kopartılır mı?

-İslam'a tahammülleri yok bunların. Filistin'de Yahudi İsrail, Çeçenistan'da dinsiz Rusya, dünyanın diğer yerlerinde büyük şeytan Amerika ve burada da Amerika uşakları Müslümanlara kan kusturuyorlar. O kadar tahammülsüzdürler ki kardeşlerimizin örtüsüne bile kin ve öfke duyuyorlar.

-Hiç çıkmıyor muydunuz?

-Pekala çıkıyorduk. Bazen çocuklar ve eşimle birlikte parka gezintiye ya da pikniğe falan giderdik, ama bu da çok nadir olurdu.

-Senin küçük hasta gibi gözüküyor. Bana mı öyle geldi yoksa?

-Evet hasta, yaşadığına bile şaşıyorum.

-Neden, ne oldu ki?

-Babası bir ara işi dolayısıyla birkaç günlüğüne evden ayrıldı. Yalnız başıma kalmıştım. Bu günlerde hastalandı. Yalnız olduğum ve yol-yordam bilmediğim için doktora götüremedim. Hastalandığı günün akşamı ağırlaştı. Ateşi yükselmişti. Soğuk mendil falan uyguladım, elbiselerini çıkardım, sirkeli suyla alnını ovdum. Ateşi biraz düşmüştü. O geceyi nasıl geçirdiğimi Allah bilir. Hem ağlıyor, hem dua ediyordum. Ya ölürse, aman ya Rabbi!.. (Hatice gözyaşlarını tutamamış, ağlamıştı. Sanki o geceyi tekrar yaşıyordu) Gözyaşları içinde, ölebileceği ihtimalini düşündükçe, delirecek gibi oluyordum. Bu şekilde geceyi sabahladım. Bir ara dalmışım, kabus görmeye başlamıştım. Korkunç şeyler görüyordum. Birden irkildim. Hemen çocuğu yokladım. Yavrum ateş gibi yanıyor ve hiç kimildamiyordu. Elime aldığımda cansız gibi duruyordu. Nasıl akıl ettim, bilmiyorum, ama hemen kalbini yokladım, yaşıyordu. Çarşafımı kaptdığım gibi çocuk kucağımda olduğu halde komşunun kapısını çaldım.

Nefes alışığı ağırlaşmıştı çocuğun. Sağ olsun, komşum hemen bir araba çağırdı. Acilen hastaneye yetiştirdim. Yolda çocuğun ağzından köpük çıkmaya başlamıştı. Hastanenin acil servisinde ilk müdahaleyi yaptılar. Meğer havale geçiriyormuş. Ne kadar geçti bilmiyorum, doktorun;

-Geçmiş olsun, çocuğunuz tehlikeyi atlattı. Biraz daha gecikseydiniz, onu kaybedebilirdik. Yalnız korkarım çocukta iz bırakır, tesellisiyle biraz kendime geldim.

-Allah'ıma şükürler olsun, beterinden korudu bu bana yeter.

Üzerimde para da yoktu. Gerçi beyim gittiğinde birkaç günlük masraf için bir şeyler bırakmıştı. Ama bu ancak taksi parasına yeterdi. Taksiciye elimdeki yüzüğü verdim. Yüzüğe baktı, bana baktı, çocuğun durumunu düşündü herhalde.

-Kalsın bacım, çocuğun ilaç ve doktor masrafını karşılarsınız.

-Olmaz sizin hakkınız bu. Kusura bakmayın, size ancak bunu verebilirim.

-Bir şey olmaz bacım. İnsanlık ölmedi, Allah bunun yerini doldurur, diyerek para almadı. Allah ondan razı olsun. Almadığı o yüzük işime çok yaradı. İlaç parasını, diğer bazı masrafları ondan karşıladım. Bu hastalıktan sonra çocuk bu hale geldi.

-Babası geldikten sonra doktora falan götürmediniz mi?

-Hayır.

-Neden?

-İmkansızlıktan. Çok şükür iyidir. Yalnız biraz bünyesi zayıflamış. İnşallah geçer. Allah beterinden korusun.

Gece epey ilerlemişti. İkisinin de uykusu gelmiyordu. Ama sabah namazına kalkmalıydılar. Yatmadan önce birkaç rekat namaz kılıp dua etmek için sohbetlerini kesip abdeste+ hazırlık yaptılar. Onların da zindanda bulunan eşlerine ve diğer muvahhidlere, zulüm ve işkenceden geçirilip yurtları işgal edilen mazlum Müslüman halklara dua etmeleri gerekiyordu. Tıpkı esaret altında olup zindana tıkilanların yaptıkları gibi.

29. BÖLÜM

Uzunca serilmiş muşambadan yer sofrasında kahvaltıya başlamıştı koğuştakiler. Cezaevi idaresinin verdiği kahvaltıdan ve çaydan oluşuyordu sabah kahvaltıları. Sabah saat yedi veya yedi çeyrekte uyanır, abdestlerini alıp Duha (Kuşluk) sünnet namazını kıldıktan sonra hep beraber kahvaltıyı hazırlarlar. Genelde kahvaltı yaparlarken gardiyanlar sayım için gelirlerdi.

Bugün de yine öyle oldu. Koğuştakiler kahvaltı yaparlarken gardiyanlar gelip sayım aldı. Radyodan sabah haberleri dinleniyor ve önemli haberler üzerinde tutuklular kendi aralarında yorumlar yaparak o haberleri değerlendiriyor, bu şekilde hem kahvaltı yiyor, hem de tatlı bir sohbet yapıyorlardı.

Kahvaltısını çabuk yapanlardan üçü hemen bulaşıkları yıkamak için hazırlığa başladılar. Bulaşıkları hep üç kişi yıkar... Biri sıcak sudan geçirip yağdan arındırdıktan sonra diğerine verir, bu da deterjanlı suda iyice yıkadıktan sonra durulanmak üzere üçüncüsüne yani durulamacıya verir. Durulama yapıldıktan sonra tabaklar raflara yerleştirilir.

Bulaşıkları yıkamak için hazırlık yapanların işini elinden almak için sofradan kalktılar birkaç kişi.

-Çekil, bugün ben yıkayacağım.

-Ben sofradan erken kalktım. Sırf bulaşıkları yıkamak için doymadım da.

-Bak beni kırma, öğlene sen yıkarsın.

-Kesin olmaz. Kusura bakma bu bir yarış. Hayırlarda yarışmak.. Kim kazanırsa.

Aralarında “Ben yıkayacağım, hayır ben yıkayacağım” şeklinde bir tartışma başlamıştı. Sonunda erken kalkanlardan biri yerini başkasına kaptırmıştı. Bulaşık yıkamak için bu mücadele sürerken sofranın kaldırılıp yemekhanenin temizliği için ondan farksız bir durum yaşanmıyordu. Eline çek pası alan, muşambayı temizlemek için sünger ve köpük alan, kurutmak için havluları alan, süpürmek için süpürgeleri alanlar arasında tatlı bir didişme başlamıştı. Elinde havlu olanlardan birinin arkasından sessizce yaklaştı Hamdullah, elindeki havluyu tuttuğu gibi çekti. Elindeki havlunun elinden çıkmasıyla kendine gelen arkadaşı:

-Kesinlikle havluyu geri vereceksin, yoksa elbisemi çıkarır onunla silerim, dedi.

-Neden vereyim, sen de kaptırmayıydın. Kaptırdın mı gitti!

-Tamam öyleyse, başka sefere de ben seninkini kaparım.

Diğer tarafta süpürgeyi kapma mücadelesi vardı. Eline süpürgeyi alan bir türlü vermek istemiyordu. Ondand almaya çalışanlar ise onu zorluyorlardı. Bu güzel ve tatlı mücadele sonucu sofraya kalkmış, bulaşıklar yıkanmış, yerler süpürülmüştü. Koğuşun sabah temizliğini günün nöbetçisi yapmıştı daha önce. Kahvaltıdan sonra da yemekhanenin temizliği yapılarak sabah temizliği sona ermişti.

Her sabah banyo, tuvalet yıkanır, yukarı merdiven temizliği, havalandırmaya giden koridorun yıkanması, havalandırmanın temizliği düzenli olarak yapıldığından koğuş temizlik bakımından evi andırıyordu adeta.

Tüm tutukluların bir programı vardı. Bu programa göre herkes kahvaltıdan sonra programını uygulamaya koyarak gününü en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyordu. Koğuşun tüm sakinleri kendi aralarında gruplar oluşturarak zindanı en iyi şekilde değerlendirme telaşı içinde... Siyer, Tefsir, Hadis, Risale, Arapça, İngilizce, Farsça.. gibi hemen hemen her türlü ilim tahsil edilmeye çalışılırdı. Tutuklular arasında her kesimden mahkum olduğundan çok geniş ve zengin bir ilim ortamı oluşmuştu. Tıp tahsil edenler bile vardı tutuklular arasında.

Öğleye kadar yoğun bir ilim tahsilinden sonra cemaatle kılınan öğle namazını müteakiben öğle yemeği, yemekten sonra bulaşık yıkama yarışı, sofrayı kaldırma yarışı hep devam eder giderdi.

İkindiden sonra genelde voleybol oynamak sureti ile spor yapan tutukluların belki de cezaevinde tek eğlence aletleri yuvarlak, beyaz renkli voleybol topuydu.

Kur'an-ı Kerim ve Cevşen okuma hemen hemen tüm tutuklular için çok rağbet edilen bir şeydi. Uğrunda zindanı göze aldıkları Kur'an-ı Kerim'i en iyi şekilde öğrenmek için büyük bir gayret ve aşk ile çalışıyorlar ve onu hayatlarına uyguluyorlardı.

Hamdullah ve koğuş arkadaşlarından Selman havalandırmada volta atarlarken bir yandan da sohbet ediyorlardı.

-Selman ağabey! Beş yıldır davanızın sonuçlanmamasının nedeni nedir? Yani eğer suçluysanız beş yılda bunun ispatlanması gerekiyordu. Yok eğer suçlu değilseniz niçin tutuluyorsunuz?

-Bir memlekette eğer hukuk bağımsız değilse o memlekette ne adaletten ne insan hak ve özgürlüklerinden söz edebilirsin. Bizim ülkemizde hukuk hiçbir zaman bağımsız olmadı. Hep siyasi ve derin otoritenin güdümünde kaldı ve bu baskı altında işledi.

-Doğru, doğru da bu kadar da olmaz. Madem uygulanmıyor neden kanunlar çıkarılıyor? Hukukun temelinde, “Bir kimsenin suçluluğu ispatlanmadıkça suçsuzdur” kaidelerini niçin baz almıyorlar?

-Güzel ağabeyim benim. Bunlar yaldızlı sözler. Bu memlekette önce idam edilip daha sonra yargılananlar var. Öldüğü halde mezardan çıkarılıp asılanlar var. Dünyanın hiçbir yerinde Kur'an-ı Kerim dersi vermek suç değil. Oysa bu memlekette suç sayılıyor. Gözaltındaki işkencelerden kim geçerse Atatürk'e bile suikast yaptım der. İşte bu ağır işkenceler sonucu üstüne üstlük gözler bağlı vaziyette imzalanan ifadeler, mahkemelerde delil kabul ediliyor. Böylece düzmece ifadelerin delilleri toplanmaya çalışılıyor. Gel de bu şekilde delilleri topla, toplayabilirsen.

-Tabii bunun için de yıllarca "eksikliklerin tamamlanmasına" şeklindeki mahkeme şablonuyla gidip geliyorsunuz.

-Aynen öyle. Sanırım bize istenen cezayı yatacağız ve sonra da bizi tahliye edecekler. Yani ceza almadan yıllarımız cezaevinde geçecek, ki geçiyor da zaten. Beş yıldır buradayım, herhalde bu gidişle bir beş yıl daha burada kalırım.

-Evliyediniz, değil mi Selman kardeş?

-Evet.

-Çocuk var mı?

-Evet, bir tane erkek çocuğum var.

-Kaç yaşında?

-Ben yakalandıktan birkaç ay sonra doğdu. Demek ki beş yaşındadır.

-Nasıl, aranız iyi mi?

-İdare ediyoruz. Yani annesi "bu babandır" demese, benim babası olduğumu nereden bilecek? Hiç görmemiş ki!..

-Yani ziyarete hiç gelmiyor mu?

-Geliyor, onu demek istemedim. Çocuğum beni sadece şeklen tanıyor. Bir çocuğun babasını tanıması böyle olmasa gerek... Ayrıca ben de çocuğumu sadece bana anlatıldığı şekliyle tanıyorum. Kısacası, Hamdullah kardeş, dünya mü'minin zindanıdır. Ve biz bu yola baş koyduğumuzda ölümden tut zindana kadar başımıza gelecekleri göze aldık. Tek endişemiz, görevlerimizi hakkıyla ifa edip edemeyişimizdir. Yoksa, Şeyh Said'in dediği gibi: "Ölümüm Allah için olduktan sonra idam sehparlarından pervam yoktur." Zindanın piri, zamanın Bedii Üstad'ın dediği gibi: "Saçlarım kadar başım olsa, her gün birini kesseler, hepsini İslam için vermeye hazırım."

Zindan ve zindanda bulunanlar, var olan bir davanın en canlı ve yaşayan şahitleridirler. Zindan kemale doğru yol alan bir davanın yol güzergahında geçmesi gereken en önemli güzergahlardan biridir.

-İnşallah zindanlar ve işkenceler bizi yıldırmayacağı gibi azmimizi artıracaktır.

-İnşallah...

-Bir şey olmaz Hamdullah kardeş. Çektiklerimiz büyük bir dava uğrunda. Davalar ne kadar büyük olursa, çekilen eziyetler de o kadar büyük olur. Biz başımıza gelenlerden dolayı Rabbimizden yardım diliyoruz ve O'na hamd ediyoruz. Ve diyoruz ki: "Binlercimizi şehid de etseler, zindanlara da tıksalar... yapsınlar... YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN!"

30. BÖLÜM

Hatice ve Fatma öğle namazlarını kıldıktan sonra tekrar sohbete dalmışlardı.

-Durumunuz nasıl? Diye sordu Hatice.

-Çok şükür.

-Hamd ediyorsun, ama gözlerin başka şeyler anlatıyor.

-Senden bir şey gizleyecek değilim, sadece seni üzmem istemiyorum.

-Biz kardeşiz. Birbirimizin dertleriyle dertlenmeliyiz. Sakıncası olmayan konularda sana elimden geldiğince yardımcı olurum. Senin bana olacağın gibi.

-Allah razı olsun. Muvahhidler ellerinden geleni yapıyorlar zaten. Sadece haberin olsun diye bazı şeyleri sana söylemekte fayda görüyorum.

-O zaman kendinden başla.

-Benim pek fazla önemli bir sorunum yok. Sadece bazen beni çok sıkıyorlar. Geçenlerde çarşafımı çıkarmamı istedi kaynanam. Daha önce de camiye gitmemem için yoğun bir baskı yapıyordu.

-Kaynatarın başlarda çok iyilerdi. Ne oldu da böyle birden bire değiştiler?

-Hamdullah'ın yakalanması korkuttu onları. Bazen kaynanam bana, "Senin yüzünden kayınbabanı yakalayacaklar. Kendine acımıyorsan, bize acı ve camiye gitme" diyor.

-Senin tepkin ne oluyor?

-Ne olacak ki... Genelde ses çıkarmayıp dinliyorum. Bazen de ayet ve hadisler getirerek yaptığım işin ne kadar elzem olduğunu anlatmaya çalışıyorum.

-Kayınbaban, onun tepkisi nasıl?

-O pek ses çıkarmıyor. Zaten onun suskunluğu kaynanamı frenliyor. Gerçi bazen o da camiye gitmemi istemediğini dile getiriyor, fakat baskı yapmıyor.

-Allah onlara doğruyu gösterebilir. Allah hepimizi ıslah etsin.

-Benim çok şükür durumum gayet iyidir. Çok zor durumda olan kardeşler var. Mesela Emine... Durumunu biliyorsun. Kendisi ve eşi muhacir olduklarından şu anda çocuklarıyla beraber yalnız başına bir evde kalıyor. Muvahhidlerin yardımları olmazsa belki de aç kalırlar.

-Tepkisi nasıl oluyor peki?

-Çok kanaatkar, itaatkar, teslimiyeti çok güzel. Şikayet ettiğini şu ana kadar duymadım. Kendi yaptığı el işlerini de satıyor. Bu şekilde muvahhidlerden kendisine giden yardıma katkı sağlayarak geçimini sağlıyor.

-Gözyaşları ve kanla harcı yoğrulmuş bir davanın zindan, hicret ve gariplikle oluşturulan binanın yok olması imkansız. Varsın birileri bizleri şehid etsin, birileri de zindanlara tıksın. Bu din, kafirler istemese de tamamlanacaktır. Bu, Allah'ın bir vaadidir.

-Biz zindanda olan eşlerimizi en güzel şekilde temsil edeceğiz. Bize bıraktıkları emanetlerini, çocuklarımızı en güzel şekilde yetiştirmeye gayret edeceğiz.

-Yazıklar olsun o kadınlara ki kocasını zor anında yarı yolda bırakır. Yine yazıklar olsun o kadına ki mücadele şartlarında kocasına engel olur.

31. BÖLÜM

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar yılları kovalayarak zaman hızla akıp gidiyordu. Adeta son hızla giden bir lokomotif gibi arkasından hayatı, acıları, ızdırapları, umutları, özlemleri.. alıp götürüyordu. Vagonların, lokomotifin takip etmemek gibi bir lüksü yok. Hayatın da, yaşanacakların da zamanı takip etmemek gibi bir lüksü yok. Her gün yeni bir umut ve belki de her günün sonu bir hüsrana, acı, gözyaşı.. Bazen de umutlara kavuşmanın verdiği sevinç, sürur.. Her günün doğumu, yeni bir hayat... Dalların tomurcuklanması yeni bir doğumun müjdecisi, gecenin zifiri karanlığını yararak söken şafak, yeni bir günün habercisi, ölümden diriliş... "Darlıktan sonra genişlik vardır." Belki de hayat bu. Belki de hayatı cazibeli kılan, yaşanan acılar, zorluklar, meşakkatler, sevinçler... Bazen hayata gözünü açan yeni bir canlı, yeni umutlar demek olur.

Hamdullah'ın yakalanışının üzerinden yaklaşık 4 yıl geçmişti. Mahkeme her defasında delillerin toplanması deyip mahkemeyi ertelemiş ve geride bırakılan 4 koca yıl... Fatma, eşinin yakalanışının üzerinden 2 yıl sonra kaynanasının yoğun baskılarına dayanamamış, annesinin evine yerleşmişti. Bu iki yıldır da iki kızı ile beraber burada yaşıyordu. Ayşe hanımın, Ali ve Ahmet adındaki oğulları büyümüş, tek başlarına evi idare etmeye başlamışlardı. Babalarının bıraktığı işyerinde ilk yıllarda kendilerine yardımcı olan çalışanlarının yakalanmasıyla yalnız kalmışlardı. Son iki senedir de Ali ve Ahmet dükkanı en iyi şekilde işletiyor ve ailelerine bakıyorlardı. Ali, ortaokuldan sonra okulu bırakmış, Ahmet ise okumaya devam etmişti.

Hatice, eşinin yakalanmasıyla baba evine yerleşmiş, üç çocuğuyla birlikte üç yıldır baba evinde kalıyordu. Eşi de diğer tutuklular gibi mahkemenin süruncemede kalmasıyla cezaevinde geçirmişti üç yılını.

Emine, hâlâ çocuklarıyla yalnız yaşıyordu. Muvahhidlerin yardımları ve kendi çabalarının da katkısıyla geçimini temin ediyordu. Ailesi ve kayınbabası, onları hiç sormamış ve sahiplenmemişlerdi. Emine, temsil ettiği davanın onuruna yakışır şekilde davranıp onlardan hiç yardım talep etmemişti.

Muvahhidlerin yoğun İslami çalışmaları her geçen gün semeresini veriyordu. Çalışmaların artması ve yoğunluk kazanmasıyla üzerlerindeki baskılar da o denli artıyordu. Camilerdeki Kur'an-ı Kerim derslerini kaldırmak için devletin yoğun baskıları hiç durmamış, bilakis artmıştı. Ama bu baskılar Kur'an-ı Kerim'e fedai olmuş binlerce gönül ehlini yıldırılmamış, aksine onların azimlerini arttırarak kendilerini daha çok çalışmaya itmişti. Camilerdeki öğrenci sayısı on binlere ulaşmıştı. On binlerce Kur'an şakirdi demekti bu.

Fatma ve diğerleri cami çalışmalarını hiç aksatmadan yapmaya özen göstermişlerdi. Artık kendileri de anne idi ve evlat sevgisini daha iyi anlıyorlardı. Çocuklar geleceğin büyükleridir. Nasıl yetiştirilirlirse, öyle büyürler. Çarpık ve bozuk düzende fuhuş, yalan, dolan, hile.. gibi insanlık dışı her türlü fiilin yaşandığı bir ortamda geleceğin büyüklerini yetiştirmenin önemi artıyordu elbette. Kur'an-ı Kerim dersi verenler, bu bilinçte ve bu bilinçle geleceğin örnek insanlarını yetiştirmenin telaşını yaşıyorlardı adeta...

Kendi çocukları da büyüyordu. Yıllar çok çabuk geçiyor, dünün bebeleri yavaş yavaş okul çağına geliyordu. Çocuklarını en güzel şekilde İslami bir terbiye ile büyütmenin heyecanı ve titizliği vardı Fatma ve onun gibi İslam'a gönül vermiş anne ve bacılarda.

Hicran bu yıl okula başlayacak, Şehadet konuştuğunda adeta büyüüp de küçülen birini andırıyor. Fatma, çocuklarına Peygamber kıssalarını hikaye ederek her gece anlatıp onları bunlarla uyuttuğundan, Hicran küçük yaşına rağmen tüm peygamberlerin hayat hikayelerini biliyordu. Şehadet de bu hikayelerle büyüyordu. Bazen Hicran, Şehadet'e bu hikayeleri anlatıp "Yaa, ben biliyorum, ama sen bilmiyorsun" diyerek bilgiçlik taslıyor, Şehadet'in küçüklüğünden yararlanıyordu.

Fatma, Hicran'a İslam'ın temel kaidelerini sorulu cevaplı bir şekilde öğretmeye çalışıyordu.

-Peygamberimiz (as)'in adı?

-Muhammed (as).

-Nerede doğdu?

-Mekke'de.

-Nerede vefat etti?

-Medine'de.

-Kaç yaşında vefat etti?

-Altmış üç.

-Dinimiz?

-İslam.

-Kitabımız?

-Kur'an.

-İslam'ın şartı kaç tanedir?

-Beş tane.

.....

Şehadet de yavaş yavaş öğreniyordu. Annelerinin ve anneannelerinin namaz kıldıklarını gördükçe onlar da kılıyor, namazdan sonra ellerini açarak:

-Ya Rabbi! Babam eve gelsin, diğer çocukların da babası eve gitsin. Ben babamı özledim, onu eve gönder. Ben polisleri sevmiyorum, babamı hapse koydular. Allah'ım, ne olur babam eve gelsin. Başka çocukların babaları evdedir. Babam eve gelsin, bana oyuncak alsın, çikolata alsın, elbise alsın. Benimle oynasın. Tuba'nın babası hep evde, ona hep güzel şeyler alıyor. Benim babam evde değil. Ne olursun eve gelsin... diye dua ediyorlardı.

Ablasının ve annesinin ellerini açarak bir şeyler söylediklerini gören Şehadet de ellerini açıyor, kimsenin anlamadığı bir şeyler mırıldanarak dua ediyordu.

Bugün yine bayramdı. Kaç bayramdı acaba onsuz geçen, kaç bayram?.. diye mırıldandı Fatma. Saymak istedi önce, sonra vaz geçti. Sayıp da ne olacaktı sanki. Bir, iki, üç, dört... der, tek heceli bir kelime sıkışıp kalırdı. Hicran'ın ve Şehadet'in "Anne babamız eve niye gelmiyor, bu bayram da eve gelmeyecek mi?"soruları hep sorulacaktı. Gece yarıları döktüğü gözyaşları, Emine'nin çektiği acılar... Ayrılığın, kimsesizliğin yakıcı hasretinde firakın yakıcı acısını... bir tek hece... Hayır, hayır, hayır, saymayacağım. Ne kadar geçtiğini Rabbim biliyor. O'na kul olmak, teslim olmak, O'nun razı olduğuna rıza göstermek... Evet, bunu yapabilmek için saymayacağım.

Yıllar sonra ilk kez eşiyile açık görüş yapacaktı. Yıllardır siyasi tutuklulara açık görüş hakkı tanınmadığından, sadece kapalı görüş yapabiliyorlardı.

Farklı bir heyecan yaşıyordu bugün tutuklu aileleri. Yakınlarının bulundukları şehrin dışında ayrı bir şehre nakil edildiklerinden, aileler hep beraber araba kir alıyor ve birbirleriyle yardımlaşarak gidiyorlardı. İmkanları olmayanların yol parasını kendi aralarında tamamlayarak veriyor, böylece güzel bir dayanışma örneği sergiliyorlardı. "Mü'minler kardeşdir" fermanı vardır Kur'an'ın. "Onlar ki darlıkta ve bollukta Allah yolunda infak ederler.." Vasfı ile vasıflandırılmışlardı.

-Demek yıllar sonra açık görüş yapacağız, dedi Emine.

-Evet, diye karşılık verdi Fatma.

-Yarın gidiyoruz değil mi?

-Sen istersen gelmeyebilirsin.

-Aslında gelmesem daha iyi olur!

-Ben de inandım(!)

-Hiç inanma. Yıllar sonra karşılıklı oturup konuşmak, onu yakından görmek... Çocuklar nasıl bayram yapıyorlarsa... onlardaki heyecandan daha fazlası var bende.

-Ben bu akşam nasıl uyuyacağım, onu düşünüyorum. Allah'a ne kadar hamd etsek azdır.

-Gerçekten ne kadar hamd etsek azdır.

-O zaman bol bol hamd edelim. Hamd, nimeti artırır. Şükür, nimetin zevalini engeller. İnşallah daha güzel günleri de görürüz.

-İnşallah.

-Yarın görüşürüz inşallah. Allah'a emanet ol.

-Sen de.

Emine hazırlıklarını yapmak üzere Fatma'dan ayrıldı.

32. BÖLÜM

Bir Kurban Bayramı daha zindanda geçiriliyordu. Koğuştakiler sabah namazını kılmış, namazdan sonra herkes yatağını toplamaya başlamıştı. Yaz olduğundan yatak toplama işi çabuk bitmişti. Hemen koğuş temizliği ve düzenlemesine başlayarak hep beraber etrafı bir güzel toparlayıp düzelttiler.

Temizlik ve düzenleme işi bittikten sonra koğuştakilerden sesi güzel ve Kur'an-ı Kerim'i güzel okuyan biri, Rahman Suresini okumaya başladı. O okuyor, diğerleri sessizce dinliyorlardı. "Öyle ise Rabbinizin hangi nimetlerini yalanlıyorsunuz?" Ayetinden sonra tüm tutuklular: "Allahu Ekber Allahu Ekber Allahu Ekber Allahu Ekber la ilahe illallahu Allahu Ekber Allahu Ekber we lillahir hamd..." şeklindeki teşrik tekbirlerini yüksek sesle söyleyerek Alemlerin Rabbinin nimetlerine hamd ediyorlardı. Rahman Suresinde tekrar edilen ihtar ayetinden sonra sonuna kadar ayetin akabinde teşrik tekbirleri getirilerek Rahman Suresinin sonuna geldiler. Sure bittikten sonra bayram namazına kadar, yine yüksek sesle tekbirler getirilmeye devam edildi.

Namaz vaktinin girmesiyle bayram namazını kıldılar. Namazdan sonra okunan hutbe, hepsini çok duygulandırmıştı. Dört duvar arasında tüm sevdiklerinden uzak bir durumda... Tüm dünya Müslümanlarının zulüm ve işkence altında ezildiği...

"Bugün, Rabbinizin Müslümanlara ikram ettiği Kurban Bayramını idrak ediyoruz. İbrahimî aşkın feryadıyla en sevdiğini kurban etmekten geri durmayı ve bu büyük imtihanı kazanmanın verdiği bir sevinç ve huzuru onunla birlikte yaşıyoruz. Ne var ki bugün, tüm dünyada müslümanlar zulüm ve işkence altında inliyor. Filistin'de kan durmamış, gözyaşları akmaya devam ediyor. Kudüs esaret altında ve lanetli Yahudilerin çizmelerini hep üstünde hissetmekte. Çeçenistan vahşetin en alasını yaşıyor. Bacılarımızın ırzına geçiliyor, genç, çocuk ve yaşlılar vahşi işkenceler ile katlediliyor. Keşmir, Afganistan, Irak, Moro, Türkistan... Bayrama dünyanın her yerindeki bu mazlumiyetler ile girdik.

Bizler de zindanlara girmişler olarak bu kardeşlerimizle aynı kaderi paylaşıyoruz. Şehit verdiğimiz yüzlerce kardeşimizin acısını kalbimizde hissederek... Mazlum, yetim ve dul bacılarımızın, gözyaşlarını silememenin hüznünü yaşayarak.. Başörtüsü taktığı için coplanıp hakarete uğrayan bacılarımızın acısını dindirememenin ve başörtüye uzanan elleri kıramamanın burukluğunu yaşayarak bayramı idrak etmek durumundayız.

Gözyaşları içinde dinlenildi hutbe.. Hutbenin bitimiyle beraber çekilen teşrik tekbirlerinin eşliğinde bayramlaştı, tutuklular. Birbirlerini kucaklayıp sarılarak bayramlaşmışlardı. Bayramlaşmadan sonra ilk şekerler ikram edildi. Cezaevinde bir bayram daha böyle başlamıştı.

Koğuştakiler kahvaltılarını yaptıktan sonra bugünkü açık görüş için hazırlığa başladılar. Herkesin şekeri ve ikram edeceği içeceği hazır. Görüş yerine gittiklerinde beraberlerinde götüreceklerdi. Herkes şeker, bisküvi ve limonatadan oluşan ikram malzemelerini poşetlere koyarak görüş saatini beklemeye başladı. Kimi havalandırmada volta atıyor, kimi ranzasında kitap okuyor, kimi Kur'an-ı Kerim okuyor, kimileri de bir araya gelmiş ilahi söylüyordu. Güzel sesi ile haykırıyordu içlerinden biri;

Akşam oldu, karanlık çöktü bu aleme
Duygularım kapkaranlık yüzüstü kaldı
Demir kapılar kapandı bir bir yüzüme
Halimden anlayan bir tek kalemim kaldı.

Yüzünü ekşitir bana soğuk duvarlar
Durup halime manalı-manasız bakar
Terden midir bilinmez hep rutubet
damlar
Sanırsın halime ağlayan bir o kaldı.

Unuttum yıllar var ki göğünü akşamın
Yakar yüreğimi ısıltısı yıldızın
Penceremden süzülen loşça karanlığın
Dostluğu bir yana sade kendisi kaldı.

Bir meltem esintisidir dolar gönlüme
Hasret gözyaşı ile ıslanır loş hane
Yanar genzim buğulanır gözlerim
yine
Duygularıma dost sade gözyaşım
kaldı.

Ölümsüz bir marştır bu, durmadan hep çalar
Biri bırakınca susmaz, diğeri başlar
Hüzün saklar güftesinde yürekler yakar
Yaşlı bedenlerden kinli yürekler kaldı.

Gece biter nihayet gün sabaha erer
Günler günlere eklenir geçer seneler
Kâr mı sanırsın bunu, hep ömürden
gider
Zaten ömürden göreceğ üç-beş gün
kaldı.

33. BÖLÜM

-Ee.. Haydi Hatice.. hazırlanmadınız mı? Geç kalacağız. Şimdi minibüs gelir. Fazla beklerse bizi perişan ederler.

-Tamam canım, bitmek üzere, geç kalmayız merak etme.

Bir telaş ki sormayın. Hatice bir yandan, Büşra ve çocuklar bir yandan hazırlık telaşı içinde idiler. Acele ettiklerinden elleri ayaklarına dolanıyordu. Çocukların bağışları, Zeynep hanımın, “Çabuk olun, öldünüz mü?” dokundurtmaları... Zeynep hanım da hazırlık yapmıştı. O da oğlunu yani Hüseyin’i görmeye gidiyordu.

Görüşe gidenlerde heyecan, sevinç bir arada yaşanırken, gidemeyenlerde; özlem dolu bir yürek, bu yürekle yaşanan burukluk vardı.

Hacı Abdullah’ın eve gelip minibüsün kapıda beklediğini söylemesi ile telaş ve koşuşturmaca artmıştı. Nihayet hazırlıklar tamamlanmış, Hacı Abdullah’ın;

-İyi bakın, eşyalarınızı iyi kontrol edin! Sonra “Ah filan şeyi unuttum” demeyesiniz. İhtarı ile eşyalar tekrar kontrol edildi. Her şey tamamdı. Nihayet gitmeye hazırıldılar.

Minibüse binerek alacakları diğer arkadaşlarını da almak için yola koyuldular. Minibüs tek tek evlere uğrayarak yolcularını aldıktan sonra hızla cezaevine doğru yol aldı.

... Cezaevinin önünde mahşeri bir kalabalık vardı. Aman Allah’ım! Ne kadar da çok seveni vardı bu insanların. Cezaevi idaresi bugünü İslami Cemaatin tutuklularına ayırmıştı. Bugünkü açık görüş, sadece onlara aitti. Diğer tutuklular ayrı günlerde görüş yapacaklardı.

Minibüs boş bir yer bulup durdu. Yolcular inmeden Fatma:

-Kardeşler, hepimizin yakınları burada tutuklu bulunuyor. Onlar İslami şahsiyetleri ile tanınıp bu uğurda tutuklanmışlar. Bizler de onların ailesiyiz. Burada bulunanların hepsi bizlerin kardeşidir. Bir saat geç ya da bir saat erken görüşmemiz bir şeyi değiştirmez. İslami şahsiyetimize yaraşır biçimde, edep ve haya sınırları içinde, davamıza ve tutuklu yakınlarımıza ve bize laf gelmemesi için, sakın ve düzgün bir şekilde sıraya girelim. Ne olursunuz, dilimize hakim olalım. Kimseyi incitmeyelim.

Fatma’nın bu güzel yaklaşımına Hatice de destek verdi.

-Unutmayalım! Kafirler ve münafıklar, Müslüman şahsiyetleri ve İslam’ı karalamak için fırsat kolluyorlar. Bunun için en küçük bir kusurumuzu büyütüp yayıyorlar. Bunu İslam’a ve İslami Cemaate

mal ediyorlar. Bundan dolayı Fatma kardeşin dediği gibi en güzel şekilde sıramıza girip gerekli işlemleri yaptırdıktan sonra vakarlı bir tarzda içeri gidelim.

Minibüstekilerin tümü bu nasihatlerden memnun olmuş, bunu en iyi şekilde yapacaklarını dile getirerek indiler minibüsten.

Hava bugün çok sıcaktı. Sabahın ilk saatleri olmasına rağmen güneş tüm yakıcılığını gösteriyordu. Kalabalığın korunabileceği bir gölgelikleri bile yoktu. Cezaevi idaresi her seferinde “Yapacağız” demesine rağmen henüz bir şey yapmamıştı. Bu nedenle ziyaretçiler, kışın soğuk ve yağış altında, yazın da kavurucu güneş ve toz içinde saatlerce beklemek zorunda kalıyorlardı.

Kavurucu sıcaklığın altında, ya da dondurucu soğukta saatlerce bekleyen ziyaretçilerin gerilen sinirleri, bazen tartışmalara sebep oluyordu. Art niyetli ve düşmanlık içinde bulunan, insanlıktan nasip almamış, kendini bilmez birileri de bu tür tartışmaları büyütürken mazlum insanları lekelemekten geri kalmıyordu.

Tüm olumsuzluklara rağmen yüzlerce kişinin cezaevinin önünde gösterdiği dayanışma ve kardeşlik örnekleri, iftiracı ve münafık ruhlu dalkavuk ve fasıkların yüzüne tokat gibi iniyordu.

-Gel bacım gel. Senin çocukların ağlıyor, önce sen gir.

-Allah razı olsun kardeş.

Sıradaki delikanlı, çocuğu ağlayan ziyaretçi bayanın kimliğini alarak ismini yazdırıp sırada fazla beklemeden içeri girmesini sağladı.

Bir başkası, saatlerdir bekleyen yaşlı bayanın kimliğini alıp ismini yazdırarak çabuk girmesini sağladı. Genelde uzaktan gelenlere öncelik tanınırlardı. Evleri cezaevinin bulunduğu ilde, ya da ilçelerde olanlar bu nezaketi gösteriyorlardı. Çünkü onlar her hafta görüşe gelme imkanı buluyorlardı. Oysa ki uzaklarda olanlar, ancak ayda bir gelebiliyorlardı. Bunun için güzel bir kardeşlik ve fedakarlık örneği göstererek uzaktan gelenlere öncelik veriyorlardı. Allah Resulü (as)’nın: “Mü’min kardeşinin nefsinin kendi nefsinin tercih etmedikçe, bir mü’min tam olarak iman etmiş sayılmaz” hadisi, onlara örnek olmuştu. İmanın kemali mü’min kardeşini kendi nefsinin tercih etmekten geçer. Yani “isar”ı yaşamaktan...

Aziz İslam dini için zindanlara düşen muvahhidlerin yakınları bunun bilincinde idi. Böylece içeride de dışarıda da güzel bir kardeşlik, isar, tesanüd, fedakarlık örneği yaşıyorlardı.

Fatma, sırada beklerken etrafı izlemeye dalmıştı. Yüzlerce insan vardı. Çoğu çarşaflydı. Yaşları geçkin ve yöresel kıyafetli anneler; şalvarlı, sakallı, takkeli babalar; en güzel elbiseleriyle güzel bir bahçedeki rengarenk çiçekleri andıran çocuklar... Kimi ağlıyor, kimi edindiği yeni arkadaşlarıyla oynuyordu.

Çok uzun bir sıra kuyruğu oluşmuştu. Kimliğini verip ismini yazdıran yerini bir başkasına bırakıyor, bu durum sürüp gidiyordu. Saatler ilerledikçe, havalar ısınıyor, havanın ısınmasıyla topluluktaki canlılık da azalıyordu. Cıvı cıvı oynayan çocuklar, sıcaklığın artmasıyla anne ve babalarının oturdukları duvar diplerine sinmişlerdi. Ancak duvar diplerinde, az da olsa gölgelenebiliyorlardı. Saatler ilerledikçe de duvar diplerindeki kümeler artıyordu.

Görüş yeri cezaevinin ikinci katında bulunan büyük bir salondur. Ziyaretçiler cezaevi kapısında bayan polis tarafından, erkekler de askerler tarafından arandıktan sonra cezaevine girmeye başlamışlardır. Cezaevinin girişindeki X-Ray denilen tarama cihazından geçerek görüş yerine ulaşıyorlardı. Görüş için ayrılan büyükçe salonda, tutuklular tarafından duvar diplerine battaniyeler serilmişti. Bu battaniyeler üzerinde görüşme yapılıyor.

Uzunca koridorun boş bırakılan orta yerinde ilerledi Fatma; Hicran’ın ve Şehadetin ellerini tutmuş olarak. Yavaş yavaş ilerlerken gözleri Hamdullah’ı arıyordu. Çok heyecanlıydı. Yüreği hızlı hızlı atıyordu. Kan akışının hızlanması ile yüzü kıpkırmızı olmuştu. Çok şükür ki yüzünü örten çarşafı vardı da kimse yüzünün kızardığını fark etmiyordu. Sıcaktan ve heyecandan dudakları kurumuş, daha önce hiç susamadığı kadar susamıştı. Kalbinin çarpıntısı ve heyecanı artıyordu. “Yabancı biri ile mi görüşeceksin sanki? Ne bu heyecan?” dedi kendi kendine. Hamdullah’ı görmesiyle gözleri parıladı. Ayla buluşan deniz damlacıklarının parıldayışını andırıyordu. Sanki yıllardır görmemiş de yeni karşılaşıyordu. Halbuki onunla bir ay önce görüşmüştü. “İnsan ne kadar da zayıf” diye düşündü. “Bu zayıflığına rağmen kendini ‘ilah’ ilan edecek kadar da budala” diye mırıldandı.

Nihayet yanına ulaşmıştı.

-Selamun aleyküm.

-Ve aleykümusselam, hoş geldiniz.

Çocukları utanarak bakıyorlardı babalarına. İkisinin de yüzlerinden öptü. Çocukların ellerinden tutarak onları serili battaniyelerden birine oturttu. Tekrar öptü çocukları..

-Nasılsın bakalım Hicran?

-İyiyim baba.

-Kız Şehadet, sen nasılsın bakayım?
Şehadet surat asıp kaşlarını çatarak annesine sokulmuştu.
-Çok şükür, o da çok iyidir, dedi Fatma.
-Sen nasılsın? Görüşmeyeli iyisin inşallah?
-Çok şükür, iyiyim. Tek merak ve endişemiz sensin. Senin eve gelmeni bekliyoruz.
-Olur inşallah, o da olur. Görüyorsun yalnız değilim. Sadece bu cezaevinde yüzlerce insan var. Kimisinin on senesi dolmuş, kimisinin sekiz senesi.. İslam'ı yaşamak ve yaşatmaya çalışmak kolay değil. Annen onlar nasıllar? İyidirler inşallah.
-Çok şükür, çok iyiler. Sana çok çok selamı vardı. Gözlerinden öpüyor. Ali ve Ahmet de çok selam söyledi. Ali sana bir gömlek almıştı, onu getirdim. Eniştem giydiğinde beni hatırlar dedi.
-Bir ara fırsat bulursa görüşüme gelsin. Özledim onu. Annem onlar nasıllar haberin var mı?
-Dün akşam telefon ile görüştük. Ağladı. Seni çokça öptüğünü söyledi. Bu bayram siz gidin, bir başka bayram da biz gideriz, dedi.
-Sizi soruyorlar mı?
-Bazen telefon açıyorlar. Bu bayram çocuklara elbise göndermişlerdi. Baban, bana da para göndermiş, bayramlık almamı söylemişti. Unutmadan, sana da pantolon ve tişört gönderdi.
-Allah razı olsun. Sorup yardım etmeleri çok güzel. Tabi bir anne baba için bu az. Size daha çok sahip çıkmaları gerekiyordu. Bugün annenin evinde olacağına orda olman daha güzel olurdu.
-İnsanlar korkuyu her zaman yenemiyorlar.
-Ama, hiçbir zaman Allah indinde mazeret olmaz. Çünkü, Allah; sadece kendisinden korkulmasını ister. Kullardan korkulmasını hoş görmez. Ayrıca arkasına sığındıkları, kendilerinin de inanmadığı bir mazeret bu.
-Onlara dua edelim. Rabbim onlara da hak ve hakikati gösterip onları ve bizi hidayete ulaştırsın.
-Zeliha ve Kübra nasıllar? Onlarla görüşebiliyor musun?
-Zeliha'nın durumu çok iyi. Beyi muvahhidler ile olduğundan fazla bir sorunu yok. Kübra'nın durumu pek iyi değil. Tesettürü için beyi ve kaynataları arasında sorunları var. Yalnız, çok kararlı ve tavizsiz. "Canımı veririm de tesettürümden vazgeçmem" diyor. Ağabeyim yakalanmasa idi, beni bu adamla evlendiremezlerdi. Ağabeyimin cezaevinde oluşunu fırsat bildiler. Annem beni yeğeni olacak bu adamla evlendirdi, diyor.
-Bu adam ondan ne istiyor? Tesettürün ona ne zararı var? Tanırım onu, teyzemin oğlunu iyi tanırım. Kesinlikle o, teyzemin etkisinde kalıp bunları yapıyordur.
-Zaten Kübra'nın da kanaati bu yönde.
Tüm akrabalarını sormaya başlamış ve Fatma'nın verdiği cevaplara göre görüşünü belirtip nasıl davranması gerektiğini anlatmıştı Hamdullah.
-Annem onları sık sık ziyaret etmeye çalış, diğer akrabaları da... Ziyaret et dediğimde sık sık dışarı çık demiyorum. Arada bir, ama düzenli olarak ziyaret et. Böylece hakkında dedikodu da yapılmaz. Bizim toplumu biliyorsun. Fazla dolaştın mı dedikoduların önüne geçemezsin. Buna çok dikkat et.
-İnşallah dikkat etmeye çalışırım. Fırsat buldukça onları ziyaret etmeye çalışıyorum. Bilhassa seni sevenleri hiç ihmal etmemeye çalışıyorum.
-İslami hayatına çok dikkat et. Namazlarını, gözünü koruduğun gibi koru. Gece namazlarını devam ettirmeye özen göster. Tüm sünnetleri kıl. Namazlarını vaktinde eda et. Muvahhidlerin işlerini aksatmamaya çalış ve aşkla, şevkle yap.
-Bu zindanlar boşuna dolmadı. Yüzlercesi boşuna şehid olmadı. Önce Allah'a, sonra da sizlere verdiğimiz sözü en iyi şekilde yerine getirmeye çalışacağız.
-Siz tutuklu aileleri, şehid aileleri ve diğer aileler dayanışma içinde olmalısınız. Birbirinizi çok sevmeli ve birbirinizle yardımlaşmalısınız. Birinizin başı ağrıdığında hepiniz onunla müteessir olmalı ve derman aramalısınız. Kendinizden çok birbirinizi düşünmelisiniz.
-Bizim bizden başka kimsemiz yok. Bunun bilincindeyiz. Bunun için elimizden geldiğince birbirimizle bağlarımızı güçlendirmeye çalışıyoruz. Mesela gücü olmayanların yol masraflarını kendi aramızda karşılıyoruz. Aynı şekilde kendi aramızda para toplayıp şehid ve tutuklu ailelerinden durumları düşük olanlara yardım ediyoruz.
-Allah'a hamd olsun. Sizlere bu bilinci verdiği için ne kadar şükretsek azdır. Maddi durumları yerinde olan kardeşlerimizin bu tür durumlara çok daha fazla ehemmiyet vermeleri lazım. Unutmayalım ki evine ekmek götürün Hazreti Ali'den yemek isteyen fakire, evinde yiyecek ekmeği olmayan ve elindeki ekmeği eve götürmekte olan o yüce şahsiyet tek yiyecekleri olan ekmeği o fakire vermiştir. Bizler bu tür şeyleri örnek almalı ve hayatımızda uygulamalıyız. Allah-u Teala Kur'an-ı Kerim'de "...Onlar ki ihtiyaç anında da verirler..." buyuruyor.

-İnşallah hepimiz bu bilinci alır ve ona göre hareket ederiz. Ne var ki son birkaç yıldır üzerimizdeki baskılar o kadar çok artmış ki, mağduriyetler katlanmış durumda. Binlerce insan zindanlara girdi. Bunların tümünün aileleri şu anda çeşitli şekillerde zorluklar yaşıyorlar. Kimisinin maddi imkanları hemen hemen hiç yok. Kimisinin kalacak yerleri yok, kimisinin kaldığı baba evi ya da kayın baba evlerinde gördükleri baskı ve zorluklar... Kısacası şu anda çok zor şartlarda hayat idame ediliyor.

-“Evvelki ümmetlerin başlarına gelenler sizlerin de başına gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?” diye buyuruyor yüce Allah. İman her zaman imtihan olur. Samimi ve samimi olmayanlar birbirlerinden ayrılın ve de İslam erlerinin haklılığı ortaya çıksın diye. Biz, verdiğimiz mücadeleyi, Allah için yapıyorsak, başımıza gelenlere sabretmeli ve ecrimizi, mükafatımızı Allah’tan beklemeliyiz. Zorluktan sonra genişlik vardır. Eğer peygamberimiz (as)’in hayatını okursak, bizim yaşadıklarımızın kat kat fazlasının yaşandığını görürüz. Bu yaşananlar sizleri yıldırmmamalı. Çok şükür bunlar bizi yıldırmmıyor. Bilakis İslam’a, Allah’a daha çok yaklaşıyor. Aramızdaki kardeşliği, birlik ve beraberliği, yardımlaşmayı, dayanışmayı artırıyor. Çalışma azmimizi kamçılıyor.

-Çok güzel, Allah ecrinizi arttırsın. Sizin bu azim ve bağlılığınızı görmek bizleri de ziyadesiyle sevindiriyor. Bu arada çocukların durumu nasıl, eğitimleri nasıl gidiyor?

-Elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Onlara Peygamber kıssalarını hikayeleştirip anlatıyorum. İslami temel bilgileri vermeye çalışıyorum.

-Çocuk eğitimi; çocuk, anne karnında canlandığı andan itibaren başlar. Nasıl ki anne karnında parmağını emmesini öğreniyorsa, aynı şekilde doğduktan hemen sonra da eğitimine ve öğretimine başlamak lazım. Çok dikkatli olmalısın. İslami adapları ve yaşayışı sevdirmelisin. Yemesini, içmesini, konuşmasını, giyimini, davranışlarını vs.. hepsini İslami adaba göre öğretmen lazım.

-Muhakkak ki öyle olmalı. Şu anda Hicran’a namaz surelerini öğretmeye çalışıyorum. İnşallah kısa sürede öğrenir. Şehadet de şu anda kelime-i Şهادeti öğreniyor.

Onlar konuşurken Hicran ve Şehadet diğer çocuklar ile koridorda oynuyorlardı. Oyundan yorulmuş olacaklar ki geri gelmişlerdi. Hamdullah ikisini de kucağına alarak şefkatle öptü. Hicran;

-Baba niye eve gelmiyorsun, eve gel artık, diye sorunca Hamdullah;

-Gelirim kızım, ama şimdi değil, dedi.

-Niye şimdi gelmiyorsun?

-Polisler bırakmıyor.

-Polisler pistirler. Niye seni bırakmıyorlar?

-Bakın bisküvi, şeker ve limonata var. Burada yeyin, için, tamam mı kızım?

-Tamam.

Memnun olmuş bir şekilde kendilerine verilenleri yemeye başlamıştı ikisi de.

-Fatma, mahkeme ile ilgili;

-Mahkemen hep böyle mi sürüp gidecek? Yaklaşık beş sene oldu. Ne istiyor bunlar? Dedi.

-Bu ülkenin yargı sistemi bağımsız değil. Siyasi olduğu ve de ellerinde delil olmadığından bizi cezalandıramıyorlar. Siyasi otoritenin emrini bekliyorlar. Hukuken hareket etseler ilk mahkemede çıkmam lazımdı. Burada dokuz yıldır mahkemesi süren arkadaşlarımız var.

-Sahi mahkemen ne zaman?

-Yirmi gün sonra.

-Sence ne olur?

-Tahminimce ya bırakırlar, ya da ceza verirler.

-Yani bu mahkeme son mahkeme mi olacak?

-Evet, geçen duruşmada öyle söylemişlerdi.

-Hayırlısı.. İnşallah bırakırlar.

-Görelim mevlam neyler, neylerse güzel eyler.

34. Bölüm

Mahkemeye gitmek üzere koğuştan çıkmışlardı. Üç dosya ortağı ve mahkemeye gitmek üzere beş ayrı tutuklu daha vardı. Hepsisi de İslami yaşantıdan dolayı ve camide ders vermekten yakalanmışlardı. Toplam sekiz mahkemeci hep beraber şebeke koridorundan çıkarak maltaya geldiler. Kendi aralarında konuşarak, ağır adımlarla maltayı geçip çıkışa yöneldiler. Maltanın bitiminde üst aramaları yapıldı. Oradan bekleme salonuna geçtiler. Bekleme salonunda bir süre beklediler. Sabah vardiyasına gelen gardiyanları seyrediyor ve volta atıyorlardı. Yeni gelen gardiyanların sayım almalarından sonra olacak ki, iki asker bekleme salonuna gelip cezaevi kimliklerini topladı. Kimlik bilgilerini tutuklulardan sorup üzerlerini aradıktan sonra gittiler. Bir müddet yine volta atmaya başladılar. Onlar volta atarlarken

üzerlerini arayan asker ellerinde kelepçeler ile tekrar geldi. Tek tek ellerini kelepçeledikten sonra çıkıp gitti.

Tutuklular tekrar volta atmaya başlayıp kendi aralarında konuşmaya daldılar. Tutuklu nakil aracının gelmesi ile askerler iki taraftan sıra halinde dizildiler. Komutan elindeki kimliklerden tek tek isimleri okudu. İsmi okunan, tarama cihazından geçti. Geçtiği gibi de alarm çaldı. Bu ses kimseyi endişelendirmemişti. Çünkü, tutukluların elleri kelepçeliydi. Bu anı defalarca yaşamışlardı. Yıllardır mahkemeye git-gellerden bağışıklık kazanmışlardı.

Cebinden çıkardığı Cevşenden Yasin-i Şerif okumaya başladı Hamdullah. Diğerleri de sessizce dinlemişlerdi. Yasin-i Şerifin bitmesiyle kimi, aylar sonra beyaz havalandırma duvarları ve bazen bulutlu, bazen bulutsuz mavi gökyüzünün dışında bir şeyler görebilmek umudu ile, demir korkuluklu küçük pencerelerden dışarıyı seyretmek için başını pencereye dayamış, kimi de sohbete dalmıştı. Yaz olduğundan camları sökmüşlerdi. Küçük pencereden esen rüzgar saçını dağıtıyordu, ama umurunda değildi Hamdullah'ın. Dağları seyrediyordu o şimdi. Başağında sararmış buğdayları biçen, biçerdöverler, tarlada çalışan işçiler, akan küçük dereler, bahçeler, fabrikalar, kimi yıkılmış evler... seyretmekten bıkmıyordu. Kara taşlı dağlar bile sevimliydi ona şimdi. Geçtikleri yerleşim yerlerindeki hayatı seyrediyordu. İnsanlar harıl harıl çalışıyor, kahve önlerinde oturanlar, halı sahada top koşturanlar. Elinde ekmekle eve giden küçük çocuk, eşiği önde, kendi arkada yavaş yavaş ilerleyen yaşlı adam...

Her şeye rağmen hayat devam ediyordu. DGM'nin bulunduğu şehre yaklaşıncı dışarıyı seyretmeyip oturanlar da kalkmış ve pencerelerden seyre dalmışlardı. Güzel bir şehirdi, hem de çok güzel. Tarih kokan, asalet, yiğitlik, cesaret kokan bir şehir... Şehirlerin anası sayılırdı bu bölgede... Medeniyetler merkezi Mezopotamya'ya başkentlik yapmıştı hep.

İslam'ın buram buram koktuğu bu İslam beldesi ne hallerdeydi bugün. Genç kızlar ve erkekler, Avrupalıların giyim ve yaşam tarzını benimsemeye başlamışlardı. Çok çalışmışlardı. İslami hayatı ve İslam'ı kaldırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. İslami Cemaat'ın özverili ve azimli çalışmaları olmasaydı, yozlaşma çok daha artacaktı.

Mahkeme binasına bu düşüncelerle vardılar.

.....
Üç arkadaş sanık sandalyesinde oturmuş, duruşmanın başlamasını bekliyorlardı. Arka kısımdaki ziyaretçi tribününde kimler yoktu ki... Tüm aileler gelmişti. Hepsi heyecan ve merak içinde duruşmayı bekliyorlardı. Hakimin tek tek kimlik tespiti yapmasıyla sessizlik bozuldu.

Savcı, Hamdullah için örgüt üyeliğinden 12.5 yıl, diğer ikisi için de 146. madde gereğince idam talebinde bulunmuştu.

Hakimin "Son savunmalarınızı yapın, mahkemeyi sonuçlandıracağız" demesiyle ayağa kalktı Hüseyin. Besmeleyle savunmasını okumaya başladı. Savunmasını bitirip dosyaya konulmak üzere heyete sunup oturdu. İkinci sırada Orhan kalkıp savunmasını okumaya başladı. O da okuduktan sonra oturdu. Sessizlik vardı mahkemede... Sıra Hamdullah'a gelmişti. Eline aldığı savunmasını okumaya başladı.

"Bismillahirrahmanirrahim.

Hamd, eşi ve benzeri olmayan, hükmünde ve mülkünde ortağı bulunmayan, alemlerin Rabbi olan Allah'adır.

Salat ve selam; insanlığın önderi, iki cihan serveri, alemlere Rahmet olan Hz. Muhammed (as)'e, ehline, ashabına ve tüm muvahhidlere olsun.

Bu memleketin her karışında ve toprağında, İslam için, Kur'an-ı Kerim için canını veren insanlar yatmaktadır. Kurtuluş savaşında, iman ve İslam gücüyle, Şehadet aşkıyla canını vermekten çekinmeyen binlerce insanın kahramanca mücadelesi tarih sayfalarını doldurmuştur. Binlerce insan, canını bu topraklara, kafirlerin hüküm sürmemeleri ve onların küfür dolu yaşamlarının ve yasalarının yerleşmemesi için feda etmişlerdir. Sütçü İmamlar, direnişi, başörtüye uzanan eli kırmak ve bacımın başörtüsünün muhafazası için başlatmıştır. Çünkü o, şunu iyi biliyordu ki, başörtüsü kalktığında beraberinde daha pek çok şey götürecekti. Kur'an hükümlerinin kalkmasıyla namus, şeref, haysiyet ve onurlarını da kaybedeceklerini çok iyi biliyorlardı.

Kurtuluş savaşı, bu memlekette küfür kanunlarının hüküm sürmemesi için verilmiştir. Onlar; Kur'an ve İslam için canlarını vermişlerdir. Milyonlarca insanın kanı kurumadan bu memlekette camiler kapatılıp Kur'an-ı Kerim yasaklandı. İslam, bir numaralı düşman olarak kabul edildi.

Biz çok şükür Müslümanız, İslami ödevlerimizi en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyoruz. Bu memlekette yaşayan milyonlarca insan da İslam'ı kabul edip benimsemiş ve gereklerini yapmaya çalışan kimselerdirler. İslam ülkesinde Kur'an-ı Kerim okuyup-okutmak kadar doğal hiçbir şey olamaz. Ben her Müslüman gibi camiye gidip Kur'an-ı Kerim dersi aldım.

Kur'an öğretim metodunda, bir üst kitapta olan, bir alt kitapta olana ders verir. Kur'an-ı Kerimi hatmedenler tüm Kur'an öğrencilerine ders verirler. Ben de bunu yaptım. Kur'an-ı Kerimi bitirdikten sonra camiye gelip ders alan öğrencilere ders verdim. Bunu da hiçbir örgüt adına yapmış değilim. Bir Müslüman olarak Allah'ın kitabını, Müslüman halkın çocuklarına öğretmek kastıyla ve Allah'ın rızasını kazanmak niyetiyle yaptım. Eğer bir cemaat Kur'an-ı Kerim öğretmek için örgütlenip çalışacak olursa, bu topluluğun hayırlı bir topluluk olduğuna inanırım. Keşke Kur'an-ı Kerim için müslümanların böyle bir gayret ve çabası olsaydı. Ve beni de bu topluluğun bir ferdi olarak aralarına alsaydılar. Şüphesiz buna çok sevinir ve Rabbimin rızasına daha çok layık olurum.

Bizi yıllardır cezaevinde tutmanız, bize yapılan haksızlıktan başka bir şey değildir. Gördüğüm kadarıyla camilerin kapatılıp Kur'an-ı Kerim'in yasaklandığı döneme özlem duyuluyor. Bugün yine o güne dönmek isteniyor. Bu açıktan yapılamadığı için camilerde Kur'an-ı Kerim dersi verenlere çeşitli iftiralarda bulunularak, Kur'an-ı Kerim dersleri yasaklanmak isteniyor. Bu, Kur'an-ı Kerim'i farklı bir yol ile ortadan kaldırmak demektir.

Ben, camide Kur'an-ı Kerim dersi verdim. Bununla da onur duyuyorum.

Hamdullah, uzun uzun savunmasını okudu. Salondan çıt çıkmıyordu. Küfrün oyunları, müslümanların çektikleri, dünya müslümanlarının ezilmişliği, ülkenin İslam'dan uzaklaştırılarak küfre peşkeş çekmek istendiğini, temiz ruhlu ve inançlı insanların ortadan kaldırılmak istendiğini, bunun da çeşitli iftira ve karalama kampanyaları ile yapıldığını, ceza kanununda Kur'an dersi vermekle ilgili bir cezanın olmadığını, tutuklamaların siyasi olduğunu vs..

Nihayet savunmasını bitirmiş ve dosyaya konulmak üzere hakime, mübaşir aracılığıyla vermişti.

Savunmaları dinleyen mahkeme heyeti, karar vermek için duruşmaya ara verdi. Üç arkadaş, askerlerin kontrolünde dışarı çıktılar. Herkeste bir heyecan vardı. Dışarıda bekleyen tutuklular hiç konuşmadan bekliyorlardı.

Tekrar içeri çağrıldılar. İçeri girerken izleyici bölümüne bakıp gülümsedi üç arkadaş.

Askerlerin arasında sanık sandalyesine oturdular. Mahkeme heyeti kararı okumak için son hazırlıklarını tamamladı. Sanıklar ayağa kalktı. Salonda müthiş bir sessizlik vardı. Nefes alış verişlerinin sesi duyulacak kadar büyük bir sessizlik.

Hakim, gözlüğünü düzelterek ve boğazını temizleyerek konuşmaya başladı:

-Gereği düşünüldü. Sanık Hüseyin... hakkındaki cinayet suçlamalarını kanıtlayacak deliller sabit olmadığından Camide gösterdiği faaliyetlerden ...yasadışı örgüt üyesi olmaktan 15 yıl ağır hapis cezasına... mahkemedeki iyi halinden dolayı 12,5 yıl ağır hapsine..

Sanık Orhan... hakkındaki suçlamaların sabit görülmediğinden, maddesinin düşürülmesine ve 12,5 yıl ağır hapsine..

Sanık Hamdullah... hakkındaki suçlamaların.. okumaya başladı. Son olarak da yasadışı örgüt üyesi olmaktan 12,5 yıl ağır hapsine.. temyiz yolu açık olmak kaydıyla karar verilmiştir. On beş gün içinde temyize başvurma hakkınız var, diyerek sözlerini bitirdi hakim.

Kararın açıklanması ile izleyici tribününde bulunan ailelere dönerek gülümser bir vaziyette, Hamdullah:

-Biz bu cezayı; yüz kızartıcı bir suç işlediğimizden dolayı değil, ya da hırsızlık yaptığımızdan, milletin namusuna göz diktiğimizden, milletin malını gasp ettiğimizden, bankaları hortumlayıp milyonlarca insanı perişan ettiğimiz için almadık. Hamd olsun Allah'a ki; biz bu cezayı Kur'an-ı Kerim dersi verdiğimiz için aldık. Bunun için de Allah'a hamd ediyoruz, dedi.

Hamdullah, bunları yüksek sesli söylemişti.

Fatma, gözleri dolu, ama başı dik ve onurlu bir duruş ve bakışla bakıyordu eşine. Eşinin, haykırışına gözleriyle, "sonuna kadar seninleyim" diyordu. Ve "Allah'a hamd olsun. Takdir neyse o olur. YETER Kİ KUR'AN SUSMASIN" diye mırıldanmıştı.